

ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ

ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ
ਰਵਿਦਾਸੀਆ ਧਰਮ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ

ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ
ਰਵਿਦਾਸੀਆ ਧਰਮ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਮੰਦਰ ਸੀਰ ਗੋਵਰਧਨਪੁਰ ਵਾਰਾਨਸੀ (ਯੂ. ਪੀ.)

ਰਵਿਦਾਸੀਆ ਧਰਮ ਦੇ ਨਿਯਮ

(1) ਸਾਡਾ ਰਹਿਬਰ	:	ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ
(2) ਸਾਡਾ ਧਰਮ	:	ਰਵਿਦਾਸੀਆ
(3) ਸਾਡੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ	:	ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ
(4) ਸਾਡਾ ਕੌਮੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ	:	
(5) ਸਾਡਾ ਨਾਅਰਾ	:	ਜੈ ਗੁਰਦੇਵ
(6) ਸਾਡਾ ਮਹਾਨ ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ	:	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਮੰਦਰ ਸੀਰ ਗੋਵਰਧਨਪੁਰ ਵਾਰਾਨਸੀ (ਯੂ.ਪੀ.)
(7) ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼	:	ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮਹਾਰਿਸ਼ੀ ਭਗਵਾਨ ਬਾਲਮੀਕ ਜੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੈਨ ਜੀ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਧਨਾ ਜੀ ਦੀ ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ।
	:	ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਮਾਨਵਤਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਦਾਚਾਰੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ

- ▶ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਹਾੜਾ :
ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਪੰਦ੍ਰਾਸ 1433 ਵਿਕਰਮੀ ਸੰਮਤ ਸੰਨ 1377 ਈ.।
- ▶ ਜਨਮ ਸਥਾਨ :
ਸੀਰ ਗੋਵਰਧਨਪੁਰ, ਵਾਰਾਨਸੀ (ਯੂ. ਪੀ.)
- ▶ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ :
ਪਿਤਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲਸੀ ਦੇਵੀ ਜੀ
- ▶ ਦਾਦਾ ਦਾਦੀ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ :
ਦਾਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨੀ ਕਾਲੂ ਰਾਮ ਜੱਸਲ ਜੀ, ਦਾਦੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੱਖਪਤੀ ਸਰੋਏ ਜੀ
- ▶ ਸੁਪਤਨੀ ਅਤੇ ਸਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ :
ਸੁਪਤਨੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੋਨਾ ਜੀ, ਸਪੁੱਤਰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਿਜੈ ਦਾਸ ਜੀ
- ▶ ਬ੍ਰਹਮਲੀਨ :
ਹਾੜ ਦੀ ਸੰਗਰਾਂਦ 1584 ਵਿਕਰਮੀ ਸੰਮਤ (1528 ਈ.) ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ।

ਤਤਕਰਾ

ਸਿਰਲੇਖ	ਪੰਨਾ	ਸਿਰਲੇਖ	ਪੰਨਾ
ਸਿਰੀਰਾਗੁ			
1. ਤੋਹੀ ਮੋਹੀ ਮੋਹੀ ਤੋਹੀ ਅੰਤਰੁ ਕੈਸਾ ॥	1	15. ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥.....	11
		16. ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੰਡ ਬਾਪੁਰੇ	12
ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ		17. ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ ਤਨੁ ਭਇਓ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ॥	12
2. ਮੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ ਸੋਚ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥.....	1	18. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ.....	13
3. ਬੇਗਮਪੁਰਾਸਹਰ ਕੋ ਨਾਉ ॥.....	2	19. ਮਾਟੀ ਕੋ ਪੁਤਰਾ ਕੈਸੇ ਨਚਤੁ ਹੈ ॥	13
4. ਸਾਧੋ ! ਕਾ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰਨ ਸੁਨਿ ਕੀਨੋ	2		
5. ਤੇਰਾ ਜਨ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬੋਲੈ ।	3	ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ	
6. ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ਰੇ ਭਾਈ ।.....	4	20. ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ ਥਨਹੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ॥.....	14
7. ਹੈ ਸਬ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਰਕਾਸ ਸਾਂਚੋ ।.....	5		
8. ਕੋਉ ਸੁਮਰਨ ਦੇਖੋ ਯੇ ਸਬ ਓਪਲੀ ਚੋਭਾ ॥.....	5	ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ	
9. ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਦੇ ਬਣਿਜਾਰਿਆ	6	21. ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤੂ ਨਾਹੀ	15
10. ਯਾ ਰਾਮਾ ਏਕ ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਭੇਖ ਨਾ ।	8	22. ਜਉ ਹਮ ਬਾਂਧੇ ਮੋਹ ਫਾਸ	15
		23. ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਇਓ	16
ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ			
11. ਘਟ ਅਵਘਟ ਭੂਗਰ ਘਣਾ.....	8		
12. ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ ਤੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰਿ ਪੂਜਾਚਾਰ ॥	9		
ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ			
13. ਕੂਪੁ ਭਰਿਓ ਜੈਸੇ ਦਾਦਿਰਾ ਕਛੁ ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ ਨ ਬੂਝ ॥.....	10		
ਆਸਾ ਬਾਣੀ			
14. ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭਿੰਗ ਪਤੰਗ ਕੁੰਚਰ	11		

24.	ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ	17
25.	ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ ਤਉ ਹਮ ਮੋਰਾ ॥.....	17
26.	ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ ਪਵਨ ਕਾ ਬੰਭਾ	18
27.	ਚਮਰਟਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਜਨਈ ॥.....	19
28.	ਰੇ ਮਨ! ਚੇਤ ਮੀਚੁ ਦਿਨ ਆਇਅ.....	19

ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ

29.	ਹਮ ਸਰਿ ਦੀਨੁ ਦਇਆਲੁ ਨ ਤੁਮ ਸਰਿ.....	20
30.	ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਉ ਨੈਨ ਅਵਿਲੋਕਨੋ	20
31.	ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥	21
32.	ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਗੋਪਾਲ ਸੋ ਜਨ ਘਟੈ ਹੋ ।	22
33.	ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨਪਤਿ ਪਾਵਨ ।	22
34.	ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ ਰਾਮ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ ॥	23
35.	ਜਨ ਕੋ ਤਾਰਿ ਤਾਰਿ ਨਾਥ ਰਮਈਆ ।	23
36.	ਜੋ ਤੁਮ ਗੋਪਾਲਹਿ ਨਹਿ ਗੈਰੋ ।	23
37.	ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਸੰਗਤਿ ਸਰਨ ਤਿਹਾਰੀ ।	24
38.	ਪਾਂਡੇ ਕੈਸੀ ਪੂਜਿ ਰਚੀ ਰੇ ।	38

ਰਾਗ ਜੈਤਸਰੀ

39.	ਨਾਥ ਕਛੁਅ ਨ ਜਾਨਉ ॥.....	25
-----	------------------------	----

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

40.	ਸਹ ਕੀ ਸਾਰ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜਾਨੈ ॥	26
41.	ਜੋ ਦਿਨ ਆਵਹਿ ਸੋ ਦਿਨ ਜਾਹੀ ॥	27

42.	ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਸਾਲ ਰਸੋਈ ॥	28
43.	ਦੁਖਿਆਰੀ ਦੁਖਿਆਰਾ ਜਗ ਮਹਿ	28

ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲੁ

44.	ਦਾਰਿਦੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਕੋ ਹਸੈ	29
45.	ਜਿਹ ਕੁਲ ਸਾਧੁ ਬੈਸਨੋ ਹੋਇ ॥.....	29
46.	ਕਾ ਤੂੰ ਸੋਵੈ ਜਾਗ ਦਿਵਾਨਾ ।.....	30
47.	ਖਾਲਿਕ ਸਿਕਸਤਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ।	31
48.	ਜੋ ਮੋਹਿ ਬੇਦਨਿ ਕਾਸਨਿ ਆਖੁ ਹਰਿ ਬਿਨ	32

49.	ਤਾ ਥੈਂ ਪਤਿਤ ਨਹੀ ਕੋ ਪਾਵਨ	32
50.	ਐਸਾ ਹੀ ਹਰਿ ਕਿਉਂ ਪਇਵੇ.....	33
51.	ਕਾ ਗਾਉਂ ਕਛੁ ਗਾਇ ਨ ਹੋਇ.....	34
52.	ਅਬ ਕਾ ਕਹਿ ਕੌਨ ਬਤਾਉਂ।.....	34
53.	ਖੋਜਤ ਕਿਥੂੰ ਫਿਰੈ, ਤੇਰੇ ਘਟ ਮਹਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰ॥.....	35
54.	ਸੰਤੋ ਕੁਲ ਪਖੀ ਭਗਤਿ ਹੈਸੀ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ.....	36
55.	ਪਾਂਡੇ! ਹਰਿ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਡਾਢਾ।	36
56.	ਮਨ ਮੇਰੇ ਬਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ.....	37
57.	ਹਮ ਘਰ ਆਇਓ ਰਾਮ ਭਤਾਰ.....	38
58.	ਕਾਲਹੁ ਨਾਇ ਤਾਹਿ ਪਦ ਸੀਸਾ.....	38

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ

59.	ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਜਪਹੁ ਸੰਸਾਰ॥.....	39
60.	ਜੇ ਓਹੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ॥.....	40
61.	ਆਜ ਦਿਵਸ ਲੇਉਂ ਬਲਿਹਾਰਾ।	40
62.	ਐਸੇ ਜਾਨਿ ਜਪੋ ਰੇ ਜੀਵ।.....	41

ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ

63.	ਪੜੀਐ ਗੁਨੀਐ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਸੁਨੀਐ	42
64.	ਪਰਚੈ ਰਾਮ ਰਮੈ ਜੇ ਕੋਈ.....	42
65.	ਅਬ ਮੈਂ ਹਾਰਿਓ ਰੇ ਭਾਈ।.....	43
66.	ਗਾਇ ਗਾਇ ਅਬ ਕਾ ਕਹਿ ਗਾਉਂ॥.....	44
67.	ਰਾਮ ਜਨ ਹੋਉਂ ਨ ਭਗਤ ਕਹਾਉਂ	45
68.	ਅਬ ਮੇਰੀ ਬੂੜੀ ਰੇ ਭਾਈ	46
69.	ਭਾਈ ਰੇ! ਭ੍ਰਮ ਭਗਤਿ ਸੁਜਾਨਿ॥	47

70.	ਜਯੋ ਤੁਮ ਕਾਰਨਿ ਕੇਸਵੇ	48
71.	ਆਯੋਂ ਹੋ ਆਯੋਂ ਦੇਵ ਤੁਮ ਸਰਨਾ।.....	48
72.	ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮ ਕਹਾਂ ਹੈ ਮੋਹਿ ਬਤਾਵੇ॥.....	49
73.	ਐਸੇ ਕੁਛੁ ਅਨੁਭੋਂ ਕਹਤ ਨ ਆਵੈ॥	49
74.	ਪੰਡਤ! ਅਖਿਲ ਖਿਲੈ ਨਹੀ ਕਾ ਕਹਿ ਗਾਉਂ	50
75.	ਨਰਹਰਿ ਚੰਚਲ ਹੈ ਮਤਿ ਮੋਰੀ	51
76.	ਤਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿ ਗਾਵੈਗਾ॥.....	51
77.	ਸੰਤੋ ਅਨਿਨ ਭਗਤਿ ਯਹ ਨਾਹੀਂ।	52
78.	ਭਗਤੀ ਐਸੀ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਭਾਈ।	53
79.	ਅਬ ਕਛੁ ਮਰਮ ਬਿਚਾਰਾ ਹੋ ਹਰਿ।	53
80.	ਨਰਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਸਿ ਨਾ ਹੋ ਪ੍ਰਗਟਸਿ ਨਾ ਹੋ।	54
81.	ਜਿਉ ਤੁਮ ਕਾਰਨ ਕੇਸਵੇ ਲਾਲਚ ਜਿਵ ਲਾਗਾ।	55
82.	ਗੋਬਿੰਦੇ ਭੋਜਲ ਬਿਆਧਿ ਅਪਾਰਾ।	55
83.	ਆਗੈ ਮੰਦਾ ਹਵੈ ਰਹਯਾ ਪਰਕਿਰਤਿ ਨ ਜਾਈ॥	56
84.	ਧ੍ਰਿਗ ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਣੁ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਬਿਨਾ॥.....	56

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

85. ਐਸੀ ਲਾਲ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਕਰੈ ॥57
 86. ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸੁਰਿਤਰੁ ਚਿੰਤਾਮਨਿ57
 87. ਪੀਆ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪੀਆ ਰੇ ॥58
 88. ਮਨ ਮੋਰਾ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਲਪਟਾਨੋ ॥88
 89. ਬੀਤਿ ਆਯੁ ਭਜਨੁ ਨਹੀਂ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥89
 90. ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਔਗੁਨ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ।90

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ

91. ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ60
 92. ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰਿ ॥61
 93. ਹੋਂ ਬਨਿਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ61
 94. ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਧਾਮਨਿ ਆਵ ।62

ਰਾਗ ਭੈਰਉ

95. ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ ॥63
 96. ਐਸਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋਂ ਬਨਵਾਰੀ ।64
 97. ਅਬਿਗਤਿ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵਾ ।64
 98. ਭੇਸ਼ ਲਿਯੋ ਪੈ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਿਓ ।65
 99. ਗੁਰੂ ਸਭੁ ਰਹਸਿ ਅਗਮਹਿ ਜਾਨੈਂ ।65

ਰਾਗ ਬਸੰਤੁ

100. ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੰਤਾ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥66

ਰਾਗ ਮਲਾਰ

101. ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆਤ ਚੰਮਾਰੇ ॥67
 102. ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਊ ਜਨਾ68
 103. ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥68

ਰਾਗ ਆਸਾਵਰੀ

104. ਕੇਸਵੇ ਵਿਕਟ ਮਾਯਾ ਤੋਰ ਤਾਤੇ ਬਿਕਲ ਗਤਿ ਮੋਰ ॥69
 105. ਰਾਮਹਿ ਪੂਜਾ ਕਹਾ ਚੜਾਊਂ ॥69
 106. ਬਰਜਿ ਹੋ ਬਰਜਿ ਬੀਨੁਲੇ ਮਾਇਆ ਜਗ ਖਾਇਆ ॥70
 107. ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰਬਿੰਦ ਭਵਨ ਮਨੁ71
 108. ਬੰਦੇ ਜਾਨਿ ਸਾਹਿਬ ਗਨੀ ।71

ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸ਼ਬਦ 1

ਤੋਹੀ ਮੋਹੀ ਮੋਹੀ ਤੋਹੀ ਅੰਤਰੁ ਕੈਸਾ ॥ ਕਨਕ ਕਟਿਕ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜੈਸਾ ॥੧॥
ਜਉ ਪੈ ਹਮ ਨ ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ ਅਹੇ ਅਨੰਤਾ ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ ਹੁੰਤਾ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮ੍ਹ ਜੁ ਨਾਇਕ ਆਛਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਜਨੁ ਜਾਨੀਜੈ ਜਨ ਤੇ
ਸੁਆਮੀ ॥੨॥ ਸਰੀਰੁ ਆਰਾਧੈ ਮੋ ਕਉ ਬੀਚਾਰੁ ਦੇਹੂ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਮ ਦਲ
ਸਮਝਾਵੈ ਕੋਊ ॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਸ਼ਬਦ 2

ਮੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ ਸੋਚ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥ ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ ਕੁਟਿਲਤਾ ਜਨਮੁ ਕੁਭਾਂਤੀ ॥੧॥
ਰਾਮ ਗੁਸਈਆ ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਵਨਾ ॥ ਮੋਹਿ ਨ ਬਿਸਾਰਹੁ ਮੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੀ ਹਰਹੁ ਬਿਪਤਿ ਜਨ ਕਰਹੁ ਸੁਭਾਈ ॥ ਚਰਣ ਨ ਛਾਡਉ ਸਰੀਰ
ਕਲ ਜਾਈ ॥੨॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਉ ਤੇਰੀ ਸਾਭਾ ॥ ਬੇਗਿ ਮਿਲਹੁ ਜਨ ਕਰਿ ਨ

ਬਿਲਾਂਬਾ ॥੩॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 3

ਬੇਗਮਪੁਰਾ ਸਹਰ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ਦੂਖ ਅੰਦੋਹੁ ਨਹੀ ਤਿਹਿ ਠਾਉ ॥ ਨਾਂ ਤਸਵੀਸ
ਖਿਰਾਜੁ ਨ ਮਾਲੁ ॥ ਖਉਫੁ ਨ ਖਤਾ ਨ ਤਰਸੁ ਜਵਾਲੁ ॥੧॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਖੂਬ ਵਤਨ
ਗਹ ਪਾਈ ॥ ਊਹਾਂ ਖੈਰਿ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਇਮੁ ਦਾਇਮੁ ਸਦਾ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ਦੋਮ ਨ ਸੇਮ ਏਕ ਸੋ ਆਹੀ ॥ ਆਬਾਦਾਨੁ ਸਦਾ ਮਸਹੂਰ ॥ ਊਹਾਂ
ਗਨੀ ਬਸਹਿ ਮਾਮੂਰ ॥੨॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਸੈਲ ਕਰਹਿ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ॥ ਮਹਰਮ ਮਹਲ
ਨ ਕੋ ਅਟਕਾਵੈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਖਲਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥ ਜੋ ਹਮ ਸਹਰੀ ਸੁ ਮੀਤੁ
ਹਮਾਰਾ ॥੩॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 4

ਸਾਧੋ ! ਕਾ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰਨ ਸੁਨਿ ਕੀਨੋ, ਅਨਪਾਵਨੀ ਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਸਾਧੀ, ਭੂਖੇ ਅੰਨ ਨ
ਦੀਨੋ । ਟੇਕ ॥ ਕਾਮ ਨ ਵਿਸਰਿਓ ਡਿਯੰਭ ਨਾ ਤਿਆਗਿਓ, ਲੋਭ ਨ ਬਿਸਾਰਿਓ
ਦੇਵਾ । ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੁਖ ਤੈ ਨਹਿੰ ਛਾਡਿ, ਨਿਫਲ ਭਇ ਸਭੁ ਸੇਵਾ ॥੧॥ ਬਾਟ ਪਾੜਿ

ਘਰ ਮੁਸਿ ਪਰਾਓ, ਉਦਰਿ ਭਰਿਓ ਅਪਰਾਧੀ। ਹੋਵੈ ਅਪਰਾਧੀ ਕੇਸੋ ਨ ਸਿਮਰਿਓ,
ਅਹੁ ਅਵਿਦਿਆ ਸਾਧੀ॥੨॥ ਹਰਿ ਅਰਪਨ ਕਰਿ ਭੋਜ ਨ ਕੀਨੋ, ਕਥਾ ਕੀਰਤ
ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਂ। ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ, ਅਮਰ ਜੀਵ ਗਰਾਬੈ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੩॥
ਚਰਨ ਕੰਵਲ ਅਨਰਾਗ ਨ ਉਪਜਿਓ, ਭੂਤ ਦਯਾ ਨਹੀਂ ਪਾਲੀ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਪਲੁ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 5

ਤੇਰਾ ਜਨ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬੋਲੈ। ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਆਪਨੀ ਭਗਤਿ ਕਿਉ ਖੋਲੈ॥ ਟੇਕ॥ ਬੋਲਤ
ਬੋਲਤ ਬੜੈ ਬਿਆਧੀ ਬੋਲ ਅਬੋਲੇ ਜਾਈ। ਬੋਲੇ ਬੋਲ ਅਬੋਲ ਕੋ ਪਕਰੈ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕੋ
ਖਾਈ॥੧॥ ਬੋਲੈ ਗਿਆਨ ਔਰ ਬੋਲ ਧਿਆਨ ਬੋਲੈ ਬੇਦ ਬੜਾਈ। ਉਰ ਮੇਂ ਧਰਿ
ਧਰਿ ਜਬ ਹੀ ਬੋਲੈ ਤਬ ਹੀ ਮੂਲ ਗੰਵਾਈ॥੨॥
ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਅੰਗਹਿ ਸਮਝਾਵੈ ਤਬ ਲਗਿ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਰੇ ਭਾਈ। ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਸਮਝ
ਜਬ ਬੂਝੀ ਤਬ ਕਾਲ ਸਹਿਤ ਸਬ ਖਾਈ॥੩॥ ਬੋਲੈ ਗੁਰੁ ਅਰ ਬੋਲੈ ਚੇਲਾ ਬੋਲ ਬੋਲ
ਪਰਤਿਤਿ ਜਾਈ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਥਕਿਤ ਭਯੋ ਜਬ ਹੀ ਤਬਹਿ ਪਰਮਨਿਧਿ

ਪਾਈ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 6

ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ਰੇ ਭਾਈ । ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੀਏ ਸੋ ਸਬ ਭਰਮ
ਕਹਾਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਭਗਤਿ ਨ ਰਸ ਦਾਨ ਭਗਤਿ ਨ ਕਥੈ ਗਿਆਨ । ਭਗਤਿ ਨ
ਬਨ ਮੇਂ ਗੁਫਾ ਖੁਦਾਈ ॥੧॥ ਭਗਤਿ ਨ ਐਸੀ ਹਾਂਸੀ ਭਗਤਿ ਨ ਆਸਾ ਪਾਸੀ ।
ਭਗਤਿ ਨ ਕੁਲ ਕਾਨ ਗਵਾਈ ॥੨॥ ਭਗਤਿ ਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਾਂਧੈ ਭਗਤਿ ਨ ਜੋਗ
ਸਾਧੈ । ਭਗਤਿ ਨ ਅਹਾਰ ਘਟਾਈ ਯੇ ਸਬ ਕਰਮ ਕਹਾਈ ॥੩॥ ਭਗਤਿ ਨ ਨਿਦ੍ਰਾ
ਸਾਧੈ ਭਗਤਿ ਨ ਬੈਰਾਗ ਬਾਂਧੈ । ਭਗਤਿ ਨ ਯੇ ਸਬ ਬੇਦ ਬੜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਭਗਤਿ
ਨ ਮੂਡ ਮੁਡਾਏ ਭਗਤਿ ਨ ਮਾਲਾ ਦਿਖਾਏ । ਭਗਤਿ ਨ ਚਰਨ ਧੁਆਏ ਯੇ ਸਭ
ਗੁਨੀ ਜਨ ਗਾਈ ॥੫॥ ਭਗਤਿ ਨ ਤੋ ਲੋ ਜਾਨੀ ਜੋ ਲੋ ਆਪ ਕੋ ਆਪ ਬਖਾਨੀ ।
ਜੋਈ ਜੋਈ ਕਰੈ ਸੋ ਸੋ ਕਰਮ ਬੜਾਈ ॥੬॥ ਆਪਾ ਗਯੋ ਤਬ ਭਗਤਿ ਪਾਈ ਐਸੀ
ਹੈ ਭਗਤਿ ਭਾਈ । ਰਾਮ ਮਿਲਿਯੋ ਅਪਨੇ ਗੁਨ ਖੋਇਓ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭੈ ਜੋ
ਗੰਵਾਈ ॥੭॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਛੂਟੀ ਸਬ ਆਸ ਤਬ ਹਰਿ ਤਾਹੀ ਕੇ ਪਾਸ ।

ਆਤਮਾ ਥਿਰ ਭਈ ਤਬਹੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੮॥

ਸ਼ਬਦ 7

ਹੈ ਸਬ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਰਕਾਸ ਸਾਂਚੋ । ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਕਲਪਿਤ ਏ ਪਾਂਚੋ ॥
ਟੇਕ ॥ ਆਦਿ ਮਧਯ ਅੰਸਾਨ ਏਕ ਰਸ ਤਾਰ ਤੂੰਬ ਨ ਤਾਈ । ਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੀਟ
ਪਤੰਗਾ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਰਾਈ ॥੧॥ ਸਰਬੇਸਵਰ ਸ੍ਰਬੰਗੀ ਸਰਬਗਤਿ ਕਰਤਾ
ਹਰਤਾ ਸੋਈ । ਸਿਵ ਨ ਅਸਿਵ ਨ ਸਾਧ ਅਰੁ ਸੇਵਕ ਉਨੈ ਭਾਵ ਨਹਿ ਹੋਈ ॥੨॥
ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਮੋਛ ਨਹਿ ਬੰਧਨ ਜਰਾ ਮਰਨ ਭਵ ਨਾਸਾ । ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਗੋਯ ਅਰੁ ਗਿਆਨਾ ਏਕ ਮੇਕ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 8

ਕੋਉ ਸੁਮਰਨ ਦੇਖੋ ਯੇ ਸਬ ਓਪਲੀ ਚੋਭਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਜੇਸੀ ਸੁਮਿਰਨ ਤਾ ਕੋ ਤੈਸੀ
ਸੋਭਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਹਮਰੀ ਹੀ ਸੀਖ ਸੁਨੈ ਸੌ ਹੀ ਮਾਂਡੇ ਰੇ ॥ ਥੋਰੇ ਹੀ ਇਤਰਾਈ ਚਾਲੈ
ਪਤਿਸ਼ਾਹਿ ਛਾਡੇ ਰੇ ॥੧॥ ਅਤਿਹੀ ਆਤੁਰ ਹੈ ਕਾਂਚਾ ਹੀ ਤੋਲੇ ਰੇ ॥ ਉਡੇ ਜਲ ਪੈਸੇ
ਨਹੀਂ ਪਾਂਡ ਰਾਖੇ ਰੇ ॥੨॥ ਥੋਰੇ ਹੀ ਥੋਰੇ ਮੁਸੀਅਤ ਪਰਾਯੋ ਧਨਾ । ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ

ਸੁਨੋ ਸੰਤ ਜਨਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 9

ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਦੈ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੈਂ ਜਨਮ ਲਿਯਾ ਸੰਸਾਰ ਵੇ । ਸੇਵਾ ਚੂਕੋ
ਰਾਮ ਕੀ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੇਰੀ ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ ਗੰਢਾਰ ਵੇ ॥੧॥ ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ ਗੰਢਾਰ
ਨ ਚੇਤਿਯੋ ਭੂਲਾ ਮਾਯਾ ਜਾਲ ਵੇ । ਕਹਾ ਹੋਇ ਪਾਛੇ ਪਛਿਤਾਏ ਜਲ ਪਹਿਲੇ ਨ
ਬਾਂਧੀ ਪਾਲ ਵੇ ॥੨॥ ਬੀਸ ਬਰਸ ਕਾ ਭਯਾ ਅਯਾਨਾ ਥਾਂਮਿ ਨ ਸਕਾ ਭਾਵ ਵੇ । ਜਨ
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੈ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਜਨਮ ਲਿਯਾ ਸੰਸਾਰ ਵੇ ॥੩॥ ਦੂਜੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣ ਦੇ
ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੂੰ ਨਿਰਖਤ ਚਾਲਿਓ ਛਾਂਹ ਵੇ । ਹਰਿ ਨ ਦਮੋਦਰ ਧਿਆਇਆ
ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੈਂ ਲੇਈ ਨ ਸਕਾ ਨਾਂਵ ਵੇ ॥੪॥ ਨਾਂਵ ਨ ਲੀਆ ਅੰਗੁਨ ਕੀਆ
ਇਸ ਜੋਬਨ ਕੈ ਤਾਨ ਵੇ । ਅਪਨੀ ਪਰਾਈ ਗਿਨੀ ਨ ਕਾਈ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਮਾਨ
ਵੇ ॥੫॥ ਸਾਹਿਬ ਲੇਖਾ ਲੇਸੀ ਤੂੰ ਭਰਿ ਦੇਸੀ ਭੀਰ ਪਰੈ ਤੁਝ ਤਾਂਹ ਵੇ । ਜਨ
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੈ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੂੰ ਨਿਰਖਤ ਚਾਲਾ ਛਾਂਹ ਵੇ ॥੬॥ ਤੀਜੇ ਪਹਰੇ
ਰੈਣ ਦੇ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੇਰੇ ਢਿਲੜੇ ਪੜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਵੇ । ਕਾਯਾ ਰਵਾਨੀ ਨਾ ਕਰੈ

ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਘਟ ਭੀਤਰ ਬਸੈ ਕੁਜਾਨ ਵੇ ॥੭॥ ਏਕ ਬਸੈ ਕੁਜਾਨ ਕਾਯਾਗੜ
 ਭੀਤਰ ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇ ਵੇ । ਅਬ ਕੀ ਬੇਰ ਨ ਸੁਕਿਰਿਤ ਕੀਯੋ ਬਹੁਰਿ ਨ
 ਯਹਿ ਗੜਿ ਪਾਇ ਵੇ ॥੮॥ ਕੰਪੀ ਦੇਹ ਕਾਯਾਗੜ ਛੀਨਾ ਫਿਰ ਲਾਗਾ ਪਛਿਤਾਨ
 ਵੇ । ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੈ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੇਰੇ ਢਿਲੜੇ ਪੜੇ ਪਰਾਨ ਵੇ ॥੯॥ ਚੌਥੇ
 ਪਹਰੇ ਰੈਨ ਦੇ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੇਰੀ ਕੰਪਨ ਲਾਗੀ ਦੇਹ ਵੇ । ਸਾਹਿਬ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗਿਆ
 ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੂ ਛਾਡਿ ਪੁਰਾਨੀ ਬੇਹ ਵੇ ॥੧੦॥ ਛਾਡਿ ਪੁਰਾਨੀ ਜਿੰਦ ਅਯਾਨਾ
 ਬਾਲਦਿ ਲਦਿ ਸਬੇਰਿਆ ਵੇ । ਜਮ ਕੇ ਆਏ ਬਾਂਧਿ ਚਲਾਏ ਬਾਰੀ ਪੂਰੀ ਤੇਰਿਆ
 ਵੇ ॥੧੧॥ ਪੰਥ ਚਲੇ ਅਕੇਲਾ ਹੋਏ ਦੁਹੇਲਾ ਕਿਸ ਕੋ ਦੇਹ ਸਨੇਹ ਵੇ । ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ
 ਕਹੈ ਬਣਿਜਾਰਿਆ ਤੇਰੀ ਕੰਪਨ ਲਾਗੀ ਦੇਹ ਵੇ ॥੧੨॥

ਸ਼ਬਦ 10

ਯਾ ਰਾਮਾ ਏਕ ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਭੇਖ ਨਾ । ਤੂੰ ਸਲਤਾਨ ਸੁਲਤਾਨਾ ਬੰਦਾ
 ਸਕਿਸਤਾ ਅਜਾਨਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਮੈਂ ਬੇਦਿਆਨਤ ਬਦਨਜ਼ਰ ਦਰਮੰਦ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ।
 ਬੇਅਦਬ ਬਦਬਖਤ ਬੀਰਾ ਬੇਅਕਲ ਬਦਕਾਰ ॥੧॥ ਮੈਂ ਗੁਨਹਗਾਰ ਗੁਮਰਾਹ

ਗਾਫਿਲ ਕਮਦਿਲਾ ਕਰਤਾਰ । ਤੂੰ ਦਰਕਦਰ ਦਰਿਆਨ ਦਿਲ ਮੈਂ ਹਿਰਸਿਯਾ
ਹੁਸਿਆਰ ॥੨॥ ਯਹ ਤਨ ਹਸਤ ਖਸਤ ਖਰਾਬ ਖਾਤਿਰ ਅੰਦੇਸਾ ਬਿਸਿਯਾਰ ।
ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਹਿ ਬੋਲਿ ਸਾਹਿਬ ਦੇਹੁ ਅਬ ਦੀਦਾਰ ॥੩॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਸ਼ਬਦ 11

ਘਟ ਅਵਘਟ ਡੂਗਰ ਘਣਾ ਇਕੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਬੈਲੁ ਹਮਾਰ ॥ ਰਮਈਏ ਸਿਉ ਇਕ
ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥ ਕੋ ਬਨਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ ਮੇਰਾ ਟਾਂਡਾ ਲਾਦਿਆ
ਜਾਇ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਉ ਬਨਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ ਸਹਜ ਕਰਉ ਬਾਪਾਰੁ ॥ ਮੈ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਧਨੁ ਲਾਦਿਆ ਬਿਖੁ ਲਾਦੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥੨॥ ਉਰਵਾਰ ਪਾਰ ਕੇ ਦਾਨੀਆ
ਲਿਖਿ ਲੇਹੁ ਆਲ ਪਤਾਲੁ ॥ ਮੋਹਿ ਜਮ ਡੰਡੁ ਨ ਲਾਗਈ ਤਜੀਲੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥੩॥
ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮੇਰੇ ਰਮਈਏ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ ਕਹੁ
ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ॥੪॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 12

ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ ਤੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰਿ ਪੂਜਾਚਾਰ ॥ ਤੀਨੰ ਜੁਗ ਤੀਨੰ ਦਿੜੇ ਕਲਿ
ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥੧॥ ਪਾਰੁ ਕੈਸੇ ਪਾਇਬੋ ਰੇ ॥ ਮੋ ਸਉ ਕੋਊ ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥
ਜਾ ਤੇ ਆਵਾਗਵਨੁ ਬਿਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਰਮ ਨਿਰੂਪੀਐ ਕਰਤਾ
ਦੀਸੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਕਵਨ ਕਰਮ ਤੇ ਛੂਟੀਐ ਜਿਹ ਸਾਧੇ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥੨॥
ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬੀਚਾਰੀਐ ਸੰਕਾ ਸੁਨਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥ ਸੰਸਾ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ
ਕਉਨੁ ਹਿਰੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੩॥ ਬਾਹਰੁ ਉਦਕਿ ਪਖਾਰੀਐ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਿਬਿਧਿ
ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੁਧ ਕਵਨ ਪਰ ਹੋਇਬੋ ਸੁਚ ਕੁੰਚਰ ਬਿਧਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥੪॥ ਰਵਿ
ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਜਨੀ ਜਥਾ ਗਤਿ ਜਾਨਤ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ॥ ਪਾਰਸ ਮਾਨੋ ਤਾਬੋ ਛੁਏ ਕਨਕ
ਹੋਤ ਨਹੀ ਬਾਰ ॥੫॥ ਪਰਮ ਪਰਸ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਪੂਰਬ ਲਿਖਤ ਲਿਲਾਟ ॥ ਉਨਮਨ
ਮਨ ਮਨ ਹੀ ਮਿਲੇ ਛੁਟਕਤ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ॥੬॥ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਮਤਿ ਸਤਿ
ਕਰੀ ਭ੍ਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੋਈ ਬਸਿ ਰਸਿ ਮਨ ਮਿਲੇ ਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਏਕ
ਬਿਚਾਰ ॥੭॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕੀਏ ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਭ੍ਰਮ ਫਾਸ ॥ ਪ੍ਰੇਮ
ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਤਾ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ॥੮॥੧॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ

ਸ਼ਬਦ 13

ਕੂਪੁ ਭਰਿਓ ਜੈਸੇ ਦਾਦਿਰਾ ਕਛੁ ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ ਨ ਬੂਝ ॥ ਐਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ
ਬਿਮੋਹਿਆ ਕਛੁ ਆਰਾਪਾਰੁ ਨ ਸੂਝ ॥੧॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੇ ਨਾਇਕਾ ਇਕੁ ਛਿਨੁ
ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਲਿਨ ਭਈ ਮਤਿ ਮਾਧਵਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਲਖੀ
ਨ ਜਾਇ ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਈ ਮੈ ਸੁਮਤਿ ਦੇਹੁ ਸਮਝਾਇ ॥੨॥ ਜੋਗੀਸਰ
ਪਾਵਹਿ ਨਹੀ ਤੁਅ ਗੁਣ ਕਥਨੁ ਅਪਾਰ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੈ ਕਾਰਣੈ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ
ਚਮਾਰ ॥੩॥੧॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ

ਸ਼ਬਦ 14

ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ ਪਤੰਗ ਕੁੰਚਰ ਏਕ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸ ॥ ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਜਾ ਮਹਿ
ਤਾ ਕੀ ਕੇਤਕ ਆਸ ॥੧॥ ਮਾਧੋ ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ ॥ ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ
ਮਲੀਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਅਸੋਚ ॥ ਮਾਨੁਖਾ

ਅਵਤਾਰ ਦੁਲਭ ਤਿਹੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ ॥੨॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਹਾ ਜਹਾ ਲਗੁ ਕਰਮ ਕੇ
ਬਸਿ ਜਾਇ ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਅਬਧ ਲਾਗੇ ਕਛੁ ਨ ਚਲੈ ਉਪਾਇ ॥੩॥ ਰਵਿਦਾਸ
ਦਾਸ ਉਦਾਸ ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਪਨ ਤਪੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ॥ ਭਗਤ ਜਨ ਭੈ ਹਰਨ
ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ ॥੪॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 15

ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ ਜਾਨੈ ਸੰਤ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥੧॥
ਸੰਤ ਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਝੈ ਦੀਜੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤ ਆਚਰਣ ਸੰਤ ਚੋ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ਚ ਓਲ੍ਹਗ ਓਲ੍ਹਗਣੀ ॥੨॥ ਅਉਰ ਇਕ
ਮਾਗਉ ਭਗਤਿ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ॥ ਜਣੀ ਲਖਾਵਹੁ ਅਸੰਤ ਪਾਪੀ ਸਣਿ ॥੩॥ ਰਵਿਦਾਸੁ
ਭਣੈ ਜੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਜਾਣੁ ॥ ਸੰਤ ਅਨੰਤਹਿ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥੪॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 16

ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੰਡ ਬਾਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਸਾ ॥ ਨੀਚ ਰੂਖ ਤੇ ਉਚ ਭਏ ਹੈ
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਨਿਵਾਸਾ ॥੧॥ ਮਾਧਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਹਮ ਅਉਗਨ

ਤੁਮ੍ ਉਪਕਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਸੁਪੇਦ ਸਪੀਅਲ ਹਮ ਬਪੁਰੇ ਜਸ
ਕੀਰਾ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਮਾਧਉ ਜੈਸੇ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰਾ ॥੨॥ ਜਾਤੀ
ਓਛਾ ਪਾਤੀ ਓਛਾ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨ੍ਹੀ ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥੩॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 17

ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ ਤਨੁ ਭਇਓ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਾਇ ਤਉ ਡਰਪੈ ਤੇਰੋ
ਜਨੁ ॥੧॥ ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰਬਿੰਦ ਭਵਨ ਮਨੁ ॥ ਪਾਨ ਕਰਤ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ
ਰਾਮਈਆ ਧਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਪਤਿ ਬਿਪਤਿ ਪਟਲ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ॥ ਤਾ ਮਹਿ
ਮਗਨ ਹੋਤ ਨ ਤੇਰੋ ਜਨੁ ॥੨॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ ਤੇਰੋ ਜਨ ॥ ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਛੂਟਿਬੋ ਕਵਨ ਗੁਨ ॥੩॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 18

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਜਨ ਗਏ ਨਿਸਤਰਿ
ਤਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਉਜਾਗਰ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਾਟੇ

ਕਾਗਰ ॥੧॥ ਨਿਮਤ ਨਾਮਦੇਉ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥ ਤਉ ਜਗ ਜਨਮ ਸੰਕਟ
ਨਹੀ ਆਇਆ ॥੨॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ਇਉ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ
ਨਰਕ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥੩॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 19

ਮਾਟੀ ਕੋ ਪੁਤਰਾ ਕੈਸੇ ਨਚਤੁ ਹੈ ॥ ਦੇਖੈ ਦੇਖੈ ਸੁਨੈ ਬੋਲੈ ਦਉਰਿਓ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਜਬ ਕਛੁ ਪਾਵੈ ਤਬ ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਗਈ ਤਬ ਰੋਵਨੁ
ਲਗਤੁ ਹੈ ॥੧॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਰਸ ਕਸਹਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਜਾਇ
ਕਹੂੰ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਾਜੀ ਜਗੁ ਭਾਈ ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਸਉ ਮੁਹਿ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥੩॥੬॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ

ਸ਼ਬਦ 20

ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ ਥਨਹੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ॥ ਫੂਲੁ ਭਵਰਿ ਜਲੁ ਮੀਨਿ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥੧॥
ਮਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਜਾ ਕਹਾ ਲੈ ਚਰਾਵਉ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਫੂਲੁ ਅਨੂਪੁ ਨ ਪਾਵਉ ॥੧॥

ਰਹਾਉ ॥ ਮੈਲਾਗਰ ਬੇਰੁ ਹੈ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਸਹਿ ਇਕ ਸੰਗਾ ॥੨॥
ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਬੇਦਹਿ ਬਾਸਾ ॥ ਕੈਸੇ ਪੂਜ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਦਾਸਾ ॥੩॥ ਤਨੁ ਮਨੁ
ਅਰਪਉ ਪੂਜ ਚਰਾਵਉ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵਉ ॥੪॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ
ਆਹਿ ਨ ਤੋਰੀ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਵਨ ਗਤਿ ਮੋਰੀ ॥੫॥੧॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸ਼ਬਦ 21

ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤੂ ਨਾਹੀ ਅਬ ਤੂਹੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ॥ ਅਨਲ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਲਹਰਿ
ਮਇ ਓਦਧਿ ਜਲ ਕੇਵਲ ਜਲ ਮਾਂਹੀ ॥੧॥ ਮਾਧਵੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭ੍ਰਮੁ ਐਸਾ ॥
ਜੈਸਾ ਮਾਨੀਐ ਹੋਇ ਨ ਤੈਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਰਪਤਿ ਏਕੁ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਸੋਇਆ
ਸੁਪਨੇ ਭਇਆ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ਅਛਤ ਰਾਜ ਬਿਛੁਰਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੋ ਗਤਿ ਭਈ
ਹਮਾਰੀ ॥੨॥ ਰਾਜ ਭੁਇਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜੈਸੇ ਹਹਿ ਅਬ ਕਛੁ ਮਰਮੁ ਜਨਾਇਆ ॥
ਅਨਿਕ ਕਟਕ ਜੈਸੇ ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਅਬ ਕਹਤੇ ਕਹਨੁ ਨ ਆਇਆ ॥੩॥ ਸਰਬੇ ਏਕੁ

ਅਨੇਕੈ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸੋਈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹਾਥ ਪੈ ਨੇਰੈ ਸਹਜੇ ਹੋਇ
ਸੁ ਹੋਈ ॥੪॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 22

ਜਉ ਹਮ ਬਾਂਧੇ ਮੋਹ ਫਾਸ ਹਮ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਨਿ ਤੁਮ ਬਾਧੇ ॥ ਅਪਨੇ ਛੂਟਨ ਕੋ ਜਤਨੁ
ਕਰਹੁ ਹਮ ਛੂਟੇ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ॥੧॥ ਮਾਧਵੇ ਜਾਨਤ ਹਹੁ ਜੈਸੀ ਤੈਸੀ ॥ ਅਬ ਕਹਾ
ਕਰਹੁਗੇ ਐਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੀਨੁ ਪਕਰਿ ਫਾਂਕਿਓ ਅਰੁ ਕਾਟਿਓ ਰਾਂਧਿ ਕੀਓ
ਬਹੁ ਬਾਨੀ ॥ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤਉ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਪਾਨੀ ॥੨॥ ਆਪਨ
ਬਾਪੈ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਾਵਨ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ॥ ਮੋਹ ਪਟਲ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਓ
ਭਗਤ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪਾ ॥੩॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤਿ ਇਕ ਬਾਢੀ ਅਬ ਇਹ ਕਾ
ਸਿਉ ਕਹੀਐ ॥ ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਹਮ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ਸੋ ਦੁਖੁ ਅਜਹੂ ਸਹੀਐ ॥੪॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 23

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਅਬਿਬੇਕੈ ॥ ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਮਸਰਿ
ਗ੍ਰਿਹ ਆਸਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਹ ਲੇਖੈ ॥੧॥ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਾਜਾ

ਰਾਮ ਕੋ ਰਸੁ ॥ ਜਿਹ ਰਸ ਅਨਰਸ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਨਿ ਅਜਾਨ
ਭਏ ਹਮ ਬਾਵਰ ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਦਿਵਸ ਜਾਹੀ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ
ਪਰਮਾਰਥ ਪਰਵੇਸ ਨਹੀ ॥੨॥ ਕਹੀਅਤ ਆਨ ਅਚਰੀਅਤ ਅਨ ਕਛੁ ਸਮਝ ਨ ਪਰੈ
ਅਪਰ ਮਾਇਆ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ ਪਰਹਰਿ ਕੋਪੁ ਕਰਹੁ ਜੀਅ
ਦਇਆ ॥੩॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 24

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ
ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾ ਕੇ ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਜਪਹਿ
ਰਸਨਾ ॥ ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਬਚਨ ਰਚਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ
ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ ਚਉਤੀਸ ਅਖਰ ਮਾਂਹੀ ॥ ਬਿਆਸ ਬਿਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ॥੨॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਫੁਨਿ ਬਡੈ ਭਾਗਿ
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਧਰਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥੩॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 25

ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ ਤਉ ਹਮ ਮੋਰਾ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਚੰਦ ਤਉ ਹਮ ਭਏ ਹੈ ਚਕੋਰਾ ॥੧॥
 ਮਾਧਵੇ ਤੁਮ ਨ ਤੋਰਹੁ ਤਉ ਹਮ ਨਹੀ ਤੋਰਹਿ ॥ ਤੁਮ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਕਵਨ ਸਿਉ
 ਜੋਰਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਦੀਵਰਾ ਤਉ ਹਮ ਬਾਤੀ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਤੀਰਥ
 ਤਉ ਹਮ ਜਾਤੀ ॥੨॥ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰੀ ॥ ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰਿ
 ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਤੋਰੀ ॥੩॥ ਜਹ ਜਹ ਜਾਉ ਤਹਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ॥ ਤੁਮ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ
 ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਵਾ ॥੪॥ ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਕਟਹਿ ਜਮ ਫਾਂਸਾ ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਗਾਵੈ
 ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 26

ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ ਪਵਨ ਕਾ ਥੰਭਾ ਰਕਤ ਬੁੰਦ ਕਾ ਗਾਰਾ ॥ ਹਾਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਕੋ
 ਪਿੰਜਰੁ ਪੰਖੀ ਬਸੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ
 ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਖਹੁ ਕੰਧ ਉਸਾਰਹੁ ਨੀਵਾਂ ॥ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਾਥ
 ਤੇਰੀ ਸੀਵਾਂ ॥੨॥ ਬੰਕੇ ਬਾਲ ਪਾਗ ਸਿਰਿ ਡੇਰੀ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਇਗੋ ਭਸਮ ਕੀ
 ਢੇਰੀ ॥੩॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੪॥ ਮੇਰੀ

ਜਾਤਿ ਕਮੀਨੀ ਪਾਂਤਿ ਕਮੀਨੀ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਤੁਮ ਸਰਨਾਗਤਿ ਰਾਜਾ
ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥੫॥੬॥

ਸ਼ਬਦ 27

ਚਮਰਟਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਜਨਈ ॥ ਲੋਗੁ ਗਠਾਵੈ ਪਨਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਰ ਨਹੀ
ਜਿਹ ਤੋਪਉ ॥ ਨਹੀ ਰਾਂਬੀ ਠਾਉ ਰੋਪਉ ॥੧॥ ਲੋਗੁ ਗੰਠਿ ਗੰਠਿ ਖਰਾ ਬਿਗੂਚਾ ॥
ਹਉ ਬਿਨੁ ਗਾਂਠੇ ਜਾਇ ਪਹੂਚਾ ॥੨॥ ਰਵਿਦਾਸੁ ਜਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥ ਮੋਹਿ ਜਮ
ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮਾ ॥੩॥੭॥

ਸ਼ਬਦ 28

ਰੇ ਮਨ ! ਚੇਤ ਮੀਚੁ ਦਿਨ ਆਇਆ, ਤੋ ਜਗ ਜਾਲ ਨ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ ॥ਟੇਕ॥
ਕਾਨਿ ਸੁਨੈ ਨ ਨਜਰਿ ਦੀਸੈ, ਜੀਹ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥ ਮੁੰਡ ਰੁ ਤਨ ਥਰ ਥਰ ਕਾਂਪੇ,
ਅੰਤਹੁ ਬਿਰਯਾਂ ਪਹੁੰਤੋ ਆਈ ॥੧॥ ਕੇਸੋ ਸੇਤਹੁ ਪਿਕੁ ਭਏ ਸਭੁ, ਤਨ ਮਨੁ ਬਲ
ਬਿਲਮਾਇਆ ॥ ਮਧਿਆਨ ਗਯੋ ਤੁਰਾ ਚਲਿ ਆਈ, ਅਜਹੁ ਜਗ ਰਹਿਓ

ਭਰਮਾਇਆ ॥੨॥ ਪਾਨੀ ਗਇਓ ਪਲੁ ਛੀਜੈ ਕਾਇਆ, ਯਹਿ ਤਨ ਜਰਾ ਜਰਾਨਾ ॥
ਪਾਂਚੋ ਥਾਕੇ ਜਰਾ ਜਰੁ ਸਾਨੈ, ਤੋ ਰਾਮਹਿ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥੩॥ ਹੰਸ ਪੰਖੇਰੂ ਚੰਚਲੁ
ਭਾਈ, ਸਮੁਝਿ ਪੇਖਿ ਮਨ ਮਾਂਹਿ । ਪ੍ਰਤਿ ਪਲੁ ਮੀਚੁ ਗਰਾਸੈ ਦੇਹੀ, ਫੁਨਿ ਰਵਿਦਾਸ
ਚੇਤਹੁ ਨਾਂਹਿ ॥੪॥

ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ

ਸ਼ਬਦ 29

ਹਮ ਸਰਿ ਦੀਨੁ ਦਇਆਲੁ ਨ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਬ ਪਤੀਆਰੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ਬਚਨੀ
ਤੋਰ ਮੋਰ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥੧॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਰਮਈਆ
ਕਾਰਨੇ ॥ ਕਾਰਨ ਕਵਨ ਅਬੋਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬਿਛੁਰੇ ਥੇ ਮਾਧਉ ਇਹੁ
ਜਨਮੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਲੇਖੇ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਆਸ ਲਗਿ ਜੀਵਉ ਚਿਰ ਭਇਓ ਦਰਸਨੁ
ਦੇਖੇ ॥੨॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 30

ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਉ ਨੈਨ ਅਵਿਲੋਕਨੋ ਸ੍ਵਨ ਬਾਨੀ ਸੁਜਸੁ ਪੂਰਿ ਰਾਖਉ ॥ ਮਨੁ

ਸੁ ਮਧੁਕਰੁ ਕਰਉ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਧਰਉ ਰਸਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਖਉ ॥੧॥
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਨਿ ਘਟੈ ॥ ਮੈ ਤਉ ਮੋਲਿ ਮਹਗੀ ਲਈ ਜੀਅ
ਸਟੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਭਾਵ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ
ਨਹੀ ਹੋਇ ਤੇਰੀ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਰਾਜਾ
ਰਾਮ ਮੇਰੀ ॥੨॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 31

ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਝੂਠੇ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੇ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਸਨੋ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਉਰਸਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕੇਸਰੋ ਲੇ ਛਿਟਕਾਰੇ ॥
ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਅੰਭੁਲਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਚੰਦਨੋ ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ ਲੇ ਤੁਝਹਿ ਕਉ ਚਾਰੇ ॥੧॥
ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਬਾਤੀ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤੇਲੁ ਲੇ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ
ਕੀ ਜੋਤਿ ਲਗਾਈ ਭਇਓ ਉਜਿਆਰੋ ਭਵਨ ਸਗਲਾਰੇ ॥੨॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤਾਗਾ
ਨਾਮੁ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਸਗਲ ਜੂਠਾਰੇ ॥ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ
ਅਰਪਉ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੁਹੀ ਚਵਰ ਢੋਲਾਰੇ ॥੩॥ ਦਸ ਅਠਾ ਅਠਸਠੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ

ਇਹੈ ਵਰਤਣਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਰਤੀ ਸਤਿਨਾਮੁ
ਹੈ ਹਰਿ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ ॥੪॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 32

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਗੋਪਾਲ ਸੋ ਜਨ ਘਟੈ ਹੋ । ਮੈ ਮੋਲ ਮਹਿੰਗੈ ਲਈ ਤਨ ਸਟੈ ਹੋ ॥ ਟੇਕ ॥
ਰਿਦੈ ਸੁਮਿਰਨ ਕਰੂੰ ਨੈਨ ਅਵਲੋਕਨੋ ਸ੍ਵਨਾ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੂਰਿ ਰਾਖੂੰ । ਮਨ ਮਧੁਕਰ
ਕਰੋ ਚਰਨਾ ਚਿਤ ਧਰੋ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਯਨ ਰਸਨ ਚਾਖੂੰ ॥੧॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ
ਭਾਵ ਨਹਿ ਉਪਜੈ ਭਾਵ ਬਿਨ ਭਗਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ਤੇਰੀ । ਬੰਦਤ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਜ
ਰਾਮ ਸੁਨੁ ਬੀਨਤੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਨ ਦੇਰੀ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 33

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨਪਤਿ ਪਾਵਨ । ਅਤਿਸ਼ਯ ਸੂਲ ਸਕਲ ਬਲਿ ਜਾਵਨ ॥
ਟੇਕ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੰਪਟ ਮਨ ਮੋਰਾ । ਕੈਸੇ ਭਜਨ ਕਰੂੰ ਮੈਂ ਤੋਰਾ ॥੧॥ ਬਿਸ਼ਮ
ਬਿਸ਼ਾਦ ਬਿਹੰਡਨਕਾਰੀ । ਅਸਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਿ ਭੋਹਾਰੀ ॥੨॥ ਦੇਵ ਦੇਵ ਦਰਬਾਰ
ਦੁਆਰੈ । ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰੈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 34

ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ ਰਾਮ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ ਬਿਲੰਬ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਟੇਕ ॥
ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਰਾ ਜੀਵਨ ਮੋਰਾ ॥ ਬਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਜਿਵੈ ਚਕੋਰਾ ॥੧॥ ਮਾਧੋ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਬ ਜਗ ਚੇਲਾ ॥ ਅਬ ਕੇ ਬਿਛੁਰੇ ਮਿਲਨ ਦੁਹੇਲਾ ॥੨॥ ਧਨ ਜੋਬਨ ਕੀ
ਝੂਠੀ ਆਸਾ ॥ ਸਤ ਸਤ ਭਾਖੈ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 35

ਜਨ ਕੋ ਤਾਰਿ ਤਾਰਿ ਨਾਥ ਰਮਈਆ । ਕਠਿਨ ਫੰਦ ਪਰਿਓ ਪੰਚ ਜਮਈਆ ॥
ਟੇਕ ॥ ਤੁਮ ਬਿਨ ਸਕਲ ਦੇਵ ਮੁਨਿ ਢੂੰਢੂ । ਕਹੂੰ ਨਾ ਪਾਊ ਜਮ ਪਾਸ ਛੁਡਈਆ ॥੧॥
ਹਮ ਸੇ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਨ ਤੁਮ ਸਰ । ਚਰਨ ਸਰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਈਆ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 36

ਜੋ ਤੁਮ ਗੋਪਾਲਹਿ ਨਹਿ ਗੈਹੋ । ਤੋ ਤੁਮ ਕੋ ਸੁਖ ਮੇਂ ਦੁਖ ਉਪਜੈ ਸੁਖਹਿ ਕਹਾਂ ਤੇ
ਪੈਹੋ ॥ ਟੇਕ ॥ ਮਾਲਾ ਨਾਮ ਸਭੈ ਜਗ ਡਹਕੋ ਝੂਠੈ ਭੇਖ ਬਨੈਹੋ । ਝੂਠੇ ਤੇ ਸਾਂਚਿ ਤਬ
ਹੋਇਹੋ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨ ਜਬ ਐ ਹੋ ॥੧॥ ਕਨ ਰਸ ਬਤ ਰਸ ਅੰਰ ਸਬੈ ਰਸ ਝੂਠਹਿ

ਮੂੜ ਮੰਡੈਹੋਂ । ਜਬ ਲਗਿ ਤੇਲ ਦਿਯਾ ਮੇਂ ਬਾਤੀ ਦੇਖਤ ਹੀ ਬੁਝਿ ਜੈਹੋਂ ॥੨॥ ਜੋ ਜਨ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਅੰਰ ਰੰਗ ਨ ਸੁਹੈਹੋਂ । ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਭਜੋ ਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ
ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ ਪਛਿਤੈਹੋਂ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 37

ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਸੰਗਤਿ ਸਰਨ ਤਿਹਾਰੀ । ਜਗ ਜੀਵਨ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਟੇਕ ॥ ਗਲੀ
ਗਲੀ ਕੋ ਜਲ ਬਹਿ ਆਯੋ ਸੁਰਸਰਿ ਜਾਇ ਸਮਾਯੋ । ਸੰਗਤ ਕੈ ਪਰਤਾਪ ਮਹਾਤਮ
ਨਾਮ ਗੰਗੋਦਕ ਪਾਯੋ ॥੧॥ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਬਰਸੈਂ ਫਨਿ ਉਪਰ ਸੀਸ ਬਿਸੈ ਬਿਸ਼ ਹੋਇ ।
ਬਾਹੀ ਬੂੰਦ ਕੈ ਮੋਤੀ ਨਿਪਜੈ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਅਧਕਾਈ ॥੨॥ ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੰਡ
ਬਾਪੁਰੇ ਨਿਕਟ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਸਾ । ਨੀਚ ਬਿਖ ਤੈ ਉਂਚ ਭਏ ਹੈ ਤੁਮਹਾਰੀ ਬਾਸ
ਸੁਬਾਸਾ ॥੩॥ ਜਾਤਿ ਭੀ ਓਛੀ ਪਾਤ ਭੀ ਓਛਾ ਉੱਛਾ ਕਸਬ ਹਮਾਰਾ । ਤੁਮਹਾਰੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੈ ਉਂਚ ਭਏ ਹੈ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 38

ਪਾਂਡੇ ਕੈਸੀ ਪੂਜਿ ਰਚੀ ਰੇ । ਸਤਿ ਬੋਲੈ ਸੋਇ ਸਤਿਵਾਦੀ ਝੂਠੀ ਬਾਤ ਬਦੀ ਰੇ ॥

ਟੇਕ ॥ ਜੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਬਕਾ ਕਰਤਾ ਵਿਆਪਿ ਰਹਿਓ ਸਬ ਠੋਰ ਰੇ । ਪੰਚ ਤੱਤ
ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ ਸੋ ਯੋ ਹੀ ਕਿਛੁ ਅੰਰ ਰੇ ॥੧॥ ਤੂੰ ਜੋ ਕਹੈਤ ਹੋ ਯੋ ਹੀ ਕਰਤਾ
ਯਾਕੂੰ ਮਾਨਿਖ ਕਰੈ ਰੇ । ਤਾਰਣਿ ਸਕਤਿ ਸਹੀ ਜੇ ਯਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪਣ ਕਿਉਂ ਨ ਤਿਰੈ
ਰੇ ॥੨॥ ਅੰਗੀ ਭਰੋਸੇ ਸਬ ਜਗ ਬੂਡਾ ਸੁਣ ਪੰਡਿਤ ਕੀ ਬਾਤ ਰੇ । ਯਾ ਕੈ ਦਰਸਿ
ਕੂਣ ਗੁਣਾ ਛੂਟਾ ਸਬ ਜਗ ਆਯਾ ਜਾਤ ਰੇ ॥੩॥ ਯਾ ਕੀ ਸੇਵ ਸੂਲ ਨਹਿ ਭਾਜੈ
ਕਟੈ ਨ ਸੰਸੇ ਪਾਂਸ ਰੇ । ਸੋਚਿ ਵਿਚਾਰਿ ਦੇਖ ਯਾ ਮੂਰਤਿ ਯੂੰ ਛਾਂਡੀ ਰਵਿਦਾਸ
ਰੇ ॥੪॥

ਰਾਗ ਜੈਤਸਰੀ

ਸ਼ਬਦ 39

ਨਾਥ ਕਛੂਅ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਕੈ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤੁਮ ਕਹੀਅਤ ਹੋ ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਹਮ ਕਹੀਅਤ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕਾਮੀ ॥੧॥
ਇਨ ਪੰਚਨ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਪਲੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਪਾਰਿਓ ॥੨॥
ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸੀ ॥ ਅਜੋ ਨ ਪਤ੍ਰਾਇ ਨਿਗਮ ਭਏ ਸਾਖੀ ॥੩॥

ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਉਮਾਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥ ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਂਧੀ ॥੪॥ ਇਨ
ਦੂਤਨ ਖਲੁ ਬਧੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿਓ ॥ ਬਡੋ ਨਿਲਾਜੁ ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥੫॥ ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਕੀਜੈ ॥ ਬਿਨੁ ਰਘੁਨਾਥ ਸਰਨਿ ਕਾ ਕੀ ਲੀਜੈ ॥੬॥੧॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸ਼ਬਦ 40

ਸਹ ਕੀ ਸਾਰ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜਾਨੈ ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸੁਖ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ
ਦੇਇ ਨ ਅੰਤਰੁ ਰਾਖੈ ॥ ਅਵਰਾ ਦੇਖਿ ਨ ਸੁਨੈ ਅਭਾਖੈ ॥੧॥ ਸੋ ਕਤ ਜਾਨੈ ਪੀਰ
ਪਰਾਈ ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਦਰਦੁ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੁਖੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ਦੁਇ
ਪਖ ਹੀਨੀ ॥ ਜਿਨਿ ਨਾਹ ਨਿਰੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨੀ ॥ ਪੁਰ ਸਲਾਤ ਕਾ ਪੰਥੁ
ਦੁਹੇਲਾ ॥ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਗਵਨੁ ਇਕੇਲਾ ॥੨॥ ਦੁਖੀਆ ਦਰਦਵੰਦੁ ਦਰਿ
ਆਇਆ ॥ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਜਬਾਬੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ
ਤੇਰੀ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਕਰੁ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ॥੩॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 41

ਜੋ ਦਿਨ ਆਵਹਿ ਸੋ ਦਿਨ ਜਾਹੀ ॥ ਕਰਨਾ ਕੂਚੁ ਰਹਨੁ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ਸੰਗੁ ਚਲਤ
ਹੈ ਹਮ ਭੀ ਚਲਨਾ ॥ ਦੂਰਿ ਗਵਨੁ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਮਰਨਾ ॥੧॥ ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਇਆ
ਜਾਗੁ ਇਆਨਾ ॥ ਤੈ ਜੀਵਨੁ ਜਗਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨਿ
ਜੀਉ ਦੀਆ ਸੁ ਰਿਜਕੁ ਅੰਬਰਾਵੈ ॥ ਸਭ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹਾਟੁ ਚਲਾਵੈ ॥ ਕਰਿ
ਬੰਦਿਗੀ ਛਾਡਿ ਮੈ ਮੇਰਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਸਵੇਰਾ ॥੨॥ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨੋ ਪੰਥੁ
ਨ ਸਵਾਰਾ ॥ ਸਾਂਝ ਪਰੀ ਦਹ ਦਿਸ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਦਾਨਿ
ਦਿਵਾਨੇ ॥ ਚੇਤਸਿ ਨਾਹੀ ਦੁਨੀਆ ਫਨ ਖਾਨੇ ॥੩॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 42

ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਸਾਲ ਰਸੋਈ ॥ ਏਕ ਘਰੀ ਫੁਨਿ ਰਹਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਐਸਾ
ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕੀ ਟਾਟੀ ॥ ਜਲਿ ਗਇਓ ਘਾਸੁ ਰਲਿ ਗਇਓ ਮਾਟੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਾਈ ਬੰਧ ਕੁਟੰਬ ਸਹੇਰਾ ॥ ਓਇ ਭੀ ਲਾਗੇ ਕਾਢੁ ਸਵੇਰਾ ॥੨॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ
ਉਰਹਿ ਤਨ ਲਾਗੀ ॥ ਉਹ ਤਉ ਭੂਤੁ ਭੂਤੁ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥੩॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਭੈ
ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ ॥ ਹਮ ਤਉ ਏਕ ਰਾਮੁ ਕਹਿ ਛੂਟਿਆ ॥੪॥੩॥

ਰਾਗ ਸੂਹੀ (ਚੌਪਦਾ)

ਸ਼ਬਦ 43

ਦੁਖਿਆਰੀ ਦੁਖਿਆਰਾ ਜਗ ਮਹਿੰ, ਮਨ ਜਪ ਲੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ ਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਗੜ
ਕਾਂਚਾ ਤਸਕਰ ਤਿਹ ਲਾਗਾ, ਤੂੰ ਕਾਹੇ ਨ ਜਾਗ ਅਭਾਗਾ ਰੇ ॥ ਨੈਨ ਉਘਾਰਿ ਨ
ਪੇਖਿਯੋ ਤੂਨੇ, ਮਾਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਕਿਹ ਲੇਖਾ ਰੇ ॥ ਪਾਉਂ ਪਸਾਰ ਕਿਮਿ ਸੋਇ ਪਰਿਓ, ਤੈਂ
ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਖੋਇਆ ਰੇ । ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਨਿਤ ਭੇਂਟਹਿ, ਰਹਿ ਸੰਜਮ
ਜਾਗਿਤ ਪਹਰਾ ਰੇ ॥੧॥

ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਸ਼ਬਦ 44

ਦਾਰਿਦੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਕੋ ਹਸੈ ਐਸੀ ਦਸਾ ਹਮਾਰੀ ॥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਕਰ ਤਲੈ ਸਭ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥ ਤੂ ਜਾਨਤ ਮੈ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਭਵ ਖੰਡਨ ਰਾਮ ॥ ਸਗਲ ਜੀਅ
ਸਰਨਾਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਗਤਾ ਤਿਨ ਨਾਹੀ

ਭਾਰੁ ॥ ਉਚ ਨੀਚ ਤੁਮ ਤੇ ਤਰੇ ਆਲਜੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਅਕਥ
ਕਥਾ ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ ॥ ਜੈਸਾ ਤੂ ਤੈਸਾ ਤੁਹੀ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਦੀਜੈ ॥੩॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 45

ਜਿਹ ਕੁਲ ਸਾਧੁ ਬੈਸਨੋਂ ਹੋਇ ॥ ਬਰਨ ਅਬਰਨ ਰੰਕੁ ਨਹੀ ਈਸੁਰੁ ਬਿਮਲ ਬਾਸੁ
ਜਾਨੀਐ ਜਗਿ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੈਸ ਸੂਦ ਅਰੁ ਖੂੜੀ ਡੋਮ ਚੰਡਾਰ
ਮਲੇਛ ਮਨ ਸੋਇ ॥ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਤੇ ਆਪੁ ਤਾਰਿ ਤਾਰੇ ਕੁਲ
ਦੋਇ ॥੧॥ ਧੰਨਿ ਸੁ ਗਾਉ ਧੰਨਿ ਸੋ ਠਾਉ ਧੰਨਿ ਪੁਨੀਤ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਜਿਨਿ
ਪੀਆ ਸਾਰ ਰਸੁ ਤਜੇ ਆਨ ਰਸ ਹੋਇ ਰਸ ਮਗਨ ਡਾਰੇ ਬਿਖੁ ਖੋਇ ॥੨॥ ਪੰਡਿਤ
ਸੂਰ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਰਾਜਾ ਭਗਤ ਬਰਾਬਰਿ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜੈਸੇ ਪੁਰੈਨ ਪਾਤ ਰਹੈ
ਜਲ ਸਮੀਪ ਭਨਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮੇ ਜਗਿ ਓਇ ॥੩॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 46

ਕਾ ਤੂੰ ਸੋਵੈ ਜਾਗ ਦਿਵਾਨਾ । ਝੂਠਾ ਜੀਵਨ ਸਾਂਚਿ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਜੋ ਦਿਨ
ਆਵੈ ਸੋ ਦੁਖ ਮੇ ਜਾਹੀ । ਕੀਜੈ ਕੂਚ ਰਹਿਓ ਸਚ ਨਾਹੀ । ਸੰਗਿ ਚਲਿਓ ਹੈ ਹਮ ਭੀ

ਚਲਨਾ । ਦੂਰ ਗਵਨ ਸਿਰ ਉਪਰ ਮਰਨਾ ॥੧॥ ਜੋ ਕਛੁ ਬੋਯਾ ਲੁਨਿਯੇ ਸੋਈ । ਤਾ
ਮੇ ਫੇਰ ਫਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ । ਛਾਡਿਯ ਕੂਰ ਭਜੋ ਹਰਿ ਚਰਨਾ । ਤਾ ਕੋ ਮਿਟੈ ਜਨਮ ਅਰੁ
ਮਰਨਾ ॥੨॥ ਜਿਨ ਜੀਉ ਦਿਯਾ ਸੋ ਰਿਜਕ ਅਮੜਾਵੈ । ਘਟ-ਘਟ ਭੀਤਰ ਰਹਟ
ਚਲਾਵੈ ॥ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਛਾਡਿ ਮੈਂ ਮੇਰਾ । ਹਿਰਦੈ ਕਰੀਮ ਸੰਭਰਿ ਸਵੇਰਾ ॥੩॥
ਆਗੈ ਪੰਥ ਖਰਾ ਹੈ ਝੀਨਾ । ਖਾਂਡੈ ਧਾਰ ਜੈਸਾ ਹੈ ਪੈਨਾ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਮਾਰਗ ਹੈ
ਤੇਰਾ । ਪੰਥੀ ਪੰਥ ਸੰਵਾਰ ਸਵੇਰਾ ॥੪॥ ਕਿਆ ਤੈਂ ਖਰਚਾ ਕਿਆ ਤੈ ਖਾਯਾ । ਚਲ
ਦਰਹਾਲ ਦਿਬਾਨ ਬੁਲਾਯਾ । ਸਾਹਿਬ ਤੋ ਪੈ ਲੇਖਾ ਲੇਸੀ । ਭੀਰਿ ਪਰਿਯਾ ਤੂੰ ਭਰਿ
ਭਰਿ ਦੇਸੀ ॥੫॥ ਜਨਮ ਸਿਰਾਨਾ ਕਿਆ ਪਸਾਰਾ ਸੰਵਾਰਾ । ਸਾਂਝ ਪਰੀ ਚਹੁ ਦਿਸਿ
ਅੰਧਿਆਰਾ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਦਾਨਿ ਦਿਵਾਨਾ । ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤੈ ਦੁਨੀ
ਫੰਦਖਾਨਾ ॥੬॥

ਸ਼ਬਦ 47

ਖਾਲਿਕ ਸਿਕਸਤਾ ਮੈ ਤੇਰਾ । ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਉਮੇਦਗਾਰ ਬੇਕਰਾਰ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ॥
ਟੇਕ ॥ ਅਵਲਿ ਆਖਿਰ ਇਲਹ ਆਦਿਮ ਮੰਜ ਫਰਿਸਤਾ ਬੰਦਾ । ਜਿਸ ਕੀ ਪਨਹ

ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਕਿਆ ਗੰਦਾ ॥੧॥ ਤੂੰ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰ ਜੋਗ ਇਕ ਅਵਰ
ਨਹੀਂ ਦੂਜਾ । ਜਿਸਕੇ ਇਸਕ ਆਸਰਾ ਨਾਹੀਂ ਕਿਆ ਨਿਵਾਜ ਕਿਆ ਪੂਜਾ ॥੨॥
ਨਾਲੀਦੋਜ਼ ਹਨੋਜ ਬੇਬਖਤ ਕਮਿ ਖਿਦਮਤਿਗਾਰ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ਦਰਮਾਂਦਾ ਦਰ ਜਵਾਬ
ਨ ਪਾਵੈ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 48

ਜੋ ਮੋਹਿ ਬੇਦਨਿ ਕਾਸਨਿ ਆਖੂੰ ਹਰਿ ਬਿਨ ਜੀਵਨ ਕੈਸੇ ਕਰਿ ਰਾਖੋ ॥ ਟੇਕ ॥ ਜਿਵ
ਤਰਸੈ ਇਕ ਦੰਗ ਬਸੇਰਾ ਕਰਹੁ ਸੰਭਾਲ ਤੁਮ ਸਿਰਜਨ ਮੇਰਾ ॥ ਬਿਰਹ ਤਪੈ ਤਨ
ਅਧਿਕ ਜਰਾਵੈ ਨੀਂਦ ਨ ਆਵੈ ਭੋਜਨ ਨ ਭਾਵੈ ॥੧॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਗਰਬ ਗਹੇਲੀ
ਪਿਉ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਸੁਨਹੁ ਸਹੇਲੀ ॥ ਮੈਂ ਰੇ ਦੁਹਾਗਨਿ ਅਧਿਕਰਿ ਜਾਨੀ ਗਯੋ ਸੋ
ਜੋਬਨ ਸਾਧ ਨ ਮਾਨੀ ॥੨॥ ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਸਾਂਈਂ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਬੰਦਾ ਮੈਂ
ਤੇਰਾ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਅੰਦੇਸਾ ਯੇਹੀ ਬਿਨ ਦਰਸਨ ਕਿਉਂ ਜੀਵਹਿ ਸਨੇਹੀ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 49

ਤਾ ਥੈ ਪਤਿਤ ਨਹੀ ਕੋ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਤਜ ਆਨ ਨ ਧਿਆਇਆ ਰੇ ॥ ਹਮ ਅਪੂਜਿ

ਪੂਜਿ ਭਯੇ ਹਰਿ ਥੈ ਨਾਮ ਅਨੂਪਮ ਗਾਇਆ ਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਅਸਟਾਦਸ ਬੁਯਾਕਰਨ
ਬਖਾਨੈ ਰੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਖਟ ਜੀਤਾ ਰੇ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਨਾਹੀਂ ਤਾ ਤੇ
ਧਾਨੁਕ ਨੀਕਾ ਰੇ ॥੧॥ ਤਾ ਥੈ ਭਲੋ ਸਵਾਨ ਕੋ ਸਤਰੁ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨ ਚਿਤ
ਲਾਇਆ ਰੇ ॥ ਮੂਆਂ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸਾ ਜੀਵਤ ਇਹਾਂ ਜਸ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥੨॥
ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਨੀਚ ਘਰ ਜਨਮੇਂ ਕੁਟੰਭ ਲੋਕ ਕਰੈ ਹਾਂਸੀ ਰੇ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ
ਜਪੁ ਰਸਨਾ ਕਾਟੈ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਸੀ ਰੇ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 50

ਐਸਾ ਹੀ ਹਰਿ ਕਿਉਂ ਪਇਵੋ, ਮਨ ਚੰਚਲੁ ਰੇ ਭਾਈ। ਚਪਲ ਭਇਓ ਚਹੁੰਦਿਸ
ਧਾਵਇ, ਰਾਖਇਓ ਰਹਾਇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਛੁਟਇ ਨਹਿੰ ਕਬਹੂੰ, ਮੈਂ ਮੰਮਤਾ ਮਦੁ
ਬੀਧਿਓ। ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਰੁਝਾਨੋ, ਨਿਤ ਵਿਸ਼ਿਆ ਰਸ ਰੀਝਿਓ ॥੧॥ ਡੰਮ
ਕੋਹ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਬਸੁ, ਕਪਟ ਕੂੜ ਹੂੰ ਬੰਧਾਇਓ ॥ ਕਾਮ ਲੁਬਧੁ ਕੰ ਬਸਿ ਪਰਿਓ,
ਕੁਲਕਾਂਨਿ ਛਾਂੜਿ ਬਿਕਾਇਓ ॥੨॥ ਛਾਪਾ ਤਿਲਕ ਛਪੋਂ ਨਹੀਂ ਸੋਭਇ, ਜੋ ਲੋ ਕੇਸੋ

ਨਹਿੰ ਗਾਇਓ । ਸੰਜਮਿ ਰਹਿਓ ਨ ਹਰਿ ਹੂੰ ਸਿਮਰਿਓ, ਬਿਰਥਾ ਭਰਮਿਓ ਰੂ
 ਭਰਮਾਇਓ ॥੩॥ ਅਨਿਕ ਕੰਤਕ ਕਲਾ ਕਾਛੈ ਕਛੇ, ਬਹੁਰਿ ਸਾਂਗ ਦਿਖਾਵੇ ।
 ਮੂਰਿਖ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸਮੁਝਿ ਨਹਿੰ, ਅੰਰਨਿ ਕਾ ਸਮੁਝਾਵੇ ॥੪॥ ਆਸ ਕਰੈ ਬੈਕੁੰਠ
 ਗਵਨ ਕਉ, ਚਲ ਮਨ ਕਭਉ ਨ ਥਿਰਾਇਓ । ਜੋ ਲੋ ਮਨ ਵਸਿ ਨਹਿੰ ਹੂੰਤੋ, ਤੋ
 ਲਗਿ ਸਭੁ ਜੁਠਾਰਿਓ ॥੫॥ ਕਪਟ ਕੀਆ ਰੀਝਇ ਨਹਿੰ ਕੈਸੋ, ਜਗੁ ਕਰਤਾ ਨਹਿੰ
 ਕਾਂਚਾ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਜੋ ਹਰਿ ਮਾਧੋ, ਸੇਵਗ ਹੋਵੈ ਮਨ ਸਾਂਚਾ ॥੬॥

ਸ਼ਬਦ 51

ਕਾ ਗਾਉਂ ਕਛੁ ਗਾਇ ਨ ਹੋਇ, ਗਾਉਂ ਰੂਪ ਸਹਜੈ ਸੋਇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਨਹਿੰ ਅਕਾਸ
 ਨਹਿੰ ਧਰ ਧਰਣੀ, ਪਵਨ ਪੁਰ ਘਟ ਚੰਦਾ । ਨਹਿੰ ਅਬ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਗੁਣ ਭਾਈ,
 ਬੋਲਤ ਹੈ ਸੁਛ ਛੰਦਾ ॥੧॥ ਨਹਿੰ ਅਬ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਪੁਰਾਨਨਿ, ਸੁਨਿ ਸਹਿਜ ਰੇ
 ਭਾਈ । ਨਹਿੰ ਅਬ ਮੈਂ ਤੈਂ, ਤੈਂ ਮੈਂ ਨਾਂਹੀ, ਕਾ ਸਿਉਂ ਕਹੋਂ ਬਤਾਈ ॥੨॥ ਭਣੈ
 ਰਵਿਦਾਸ ਕਾ ਕਹਿ ਗਾਉਂ, ਗਾਇਨ ਗਾਇ ਹਰਾਣਾ । ਸਮੁਝਿ ਬਿਚਾਰਿ ਬੋਲਿ ਕਹਾਂ
 ਘੋ, ਆਪਹਿ ਆਪ ਸਮਾਣਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 52

ਅਬ ਕਾ ਕਹਿ ਕੰਨ ਬਤਾਉਂ । ਅਬ ਕਾ ਕਹਿ ਦੇਬਲਿ ਦੇਵ ਸਮਾਉਂ । ਟੇਕ ॥ ਕਾ
ਸਿਉਂ ਰਾਮ ਕਹੋ ਸੁਨਿ ਭਾਈ, ਕਾ ਸਿਉਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀਮਾਂ । ਕਾ ਸਿਉਂ ਬੇਦ ਕਤੇਬ
ਕਹੂੰ ਅਬ, ਕਾ ਸਿਉਂ ਕਹੂੰ ਲਇਓ ਲੀਨਾ । ਕਾ ਸਿਉਂ ਤਪ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਪੂਜਾ, ਕਾ
ਸਿਉਂ ਨਾਉਂ ਕਹਾਉਂ ॥੧॥ ਕਾ ਸਿਉਂ ਭਿਸਿਤ ਦੋਜਿਗੁ ਨਾ ਸਤਿ ਕਰਿ, ਕਾ ਸਿਉਂ
ਕਹੂੰ ਕਹਾਈ ॥੨॥ ਕਾ ਸਿਉਂ ਜੀਵ ਸੀਵ ਕਹੋ ਸਾਧੋ, ਸੁੰਨਿ ਸਹਜਿ ਘਰਿ ਭਾਈ ॥
ਕਾ ਸਿਉਂ ਗੁਣੀ ਨ ਗੁਣ ਕਹੂੰ ਮਾਧੋ, ਕਾ ਸਿਉਂ ਕਹੂੰ ਬਤਾਈ ॥੩॥ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗ
ਜਲ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਈ, ਕਹਿ ਕਾ ਕੰ ਨਾਂਵ ਧਰਈਏ । ਐਸੇ ਏਕ ਰੂਪ ਮੈਂ ਮਾਧੋ, ਆਪਣ
ਹੀ ਨਿਰਵਰਿਏ ॥੪॥ ਭਣੈ ਰਵਿਦਾਸ ਅਬ ਕਾ ਕਹਿ ਗਾਉਂ, ਜਉ ਕੋਈ ਅੰਗਹਿ
ਹੋਈ । ਜਾ ਸਿਉਂ ਗਾਇਏ ਗਾਇ ਕਹਤ ਹੈਂ, ਪਰਮ ਰੂਪ ਹਮ ਸੋਈ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 53

ਖੋਜਤ ਕਿਥੂੰ ਫਿਰੈ, ਤੇਰੇ ਘਟ ਮਹਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰ । ਟੇਕ ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਮ੍ਰਿਗ ਪਾਸ ਹੈ
ਰੇ, ਦੁੰਢਤ ਘਾਸ ਫਿਰੈ । ਪਾਛੈ ਲਾਗੋ ਕਾਲ ਪਾਰਧੀ, ਛਿਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰੈ ॥੧॥

ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ, ਜਾ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ ॥ ਸਹਸਤਾਰ ਮਹਿ ਭੰਵਰ
ਗੁਫਾ ਹੈ, ਭੰਵਰਾ ਗੁੰਜ ਕਰੈ ॥੨॥ ਦਿਲ ਦਰਿਯਾਵ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਹੈ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਮਝ
ਪਰੈ । ਮਰਜੀ ਵਾ ਕੀ ਸੈਨ ਵਿਚਾਰੈ, ਤਉ ਹੀਰਾ ਹਾਥ ਪਰੈ ॥੩॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
ਸਮੁਝਿ ਰੇ ਸੰਤੋ, ਇਹੁ ਪਦ ਹੈ ਨਿਰਵਾਨ । ਇਹੁ ਰਹਸਿ ਕੋਉ ਖੋਜੈ ਬੂਝੇ ਸੋਉ ਹੈ ਸੰਤ
ਸੁਜਾਨ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 54

ਸੰਤੋ ਕੁਲ ਪਖੀ ਭਗਤਿ ਹੂਸੀ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ, ਨਿਪਖ ਬਿਰਲਾ ਨਿਵਹੈਸੀ । ਜਾਣਿ
ਪਿਛਾਣਿ ਹਰਿਸ ਮਨ ਹੁਲਸੈ, ਬਿਨ ਪਿਛਾਣਿ ਮਿਲਤ ਮੁਰਝਾਸੀ ॥੧॥ ਅਪਸਵਾਰਥ
ਪਰਮਾਧਿ, ਦਧਆਦੇ, ਪਰਮਾਰਥ ਨ ਦਿੜਾਸੀ । ਬਿਨ ਬਿਸਵਾਸ ਬਾਂਝ ਸੁਤਿ ਜਇਸੈ,
ਹਰਿ ਕਾਰਨਿ ਕਿਉਂ ਰਾਸੀ ॥੨॥ ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਹਿ ਆਸੀ, ਵਿਸ਼ੈ ਲਾਗੀ
ਸੁਖ ਪਾਸੀ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਪਾਵੈ, ਸਵਾਂਗ ਕੀ ਸਵਾਂਗ ਦੁਖਾਸੀ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 55

ਪਾਂਡੇ ! ਹਰਿ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਡਾਢਾ । ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾਵੈ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਬੰਧਨ ਗਾਢਾ ॥

ਟੇਕ ॥ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਮਨੋਹਰ ਬਾਨੋਂ ਲਾਗੋ ਜਮ ਕੀ ਪਾਸੀ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਜੋੜਯੋ
 ਚਾਹੋ ਤੋ ਜਗ ਸੋ ਰਹੋ ਉਦਾਸੀ ॥੧॥ ਭੁਖ ਨਾ ਭਾਜੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਜਾਈ ਕਹੋ ਕੰਣ
 ਕਵਨ ਗੁਣ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਦਧਿ ਮੇਂ ਕਾਂਜੀ ਕੋ ਜਾਵਣ ਤੋ ਘ੍ਰਿਤ ਨ ਕਾਢੈ ਕੋਈ ॥੨॥
 ਕਰਨੀ ਕਥਨੀ ਗਯਾਨ ਅਚਾਰਾ ਭਗਤਿ ਇੰਨਹੁ ਸੋ ਨਯਾਰੀ ॥ ਦੋਇ ਘੋੜਾ ਚਢਿ
 ਕੋਉ ਨ ਪਹੁੰਚੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੈ ਪੁਕਾਰੀ ॥੩॥ ਜੋ ਦਾਸਾ ਤਣ ਕੀਯੋ ਚਾਹੋ ਆਸ
 ਭਗਤਿ ਕੀ ਹੋਈ ॥ ਤੋ ਨਿਰਮਲ ਸਾਂਗ ਮਗਨ ਹਵੈ ਨਾਚੋ ਲਾਜ ਸਰਮ ਸਬ
 ਖੋਈ ॥੪॥ ਕੋਈ ਦਾਧੋ ਕਈ ਸੀਧੋ ਸਾਚੋ ਕੂੜ ਨਿਤਿ ਮਾਰਯਾ । ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਹੋ
 ਨ ਕਹਤ ਹੋ ਯੋਕਾਦਸਹ ਪੁਕਾਰਿਯਾ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 56

ਮਨ ਮੇਰੋ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ, ਕੋਟਿ ਕੰਤਿਕ ਕਰਿ ਦਿਖਰਾਵੈ, ਇਤ ਉਤ ਜਗ ਮਹਿ
 ਧਾਈ ॥ਟੇਕ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਲਪਟਾਨੋ, ਦਿਨ ਦਿਨ ਉਰਝਤ ਜਾਈ ।
 ਸੁਆਨ ਪੁਛ ਕਭੁ ਹੋਇ ਨ ਸੂਧੋ, ਕੀਜਹੁ ਲਾਖ ਉਪਾਈ ॥ ਗੁਰੂ ਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ
 ਸਾਂਟੀ, ਕੁਬੁਧ ਕੁਕਰਮ ਛੁੜਾਈ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਮਨ ਥਿਰੁ ਹੈਸੀ, ਚਲਿ ਸਬ

ਛਾੜਿ ਗੁਰਸਰਣਾਈ ॥1॥

ਸ਼ਬਦ 57

ਹਮ ਘਰ ਆਇਓ ਰਾਮ ਭਤਾਰ, ਗਾਵਹੁ ਸਖਿ ਮਿਲ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ॥ ਤਨ ਮਨ
ਰਤ ਕਰਹਿ ਆਪੁਨੋ, ਤੋ ਕਹੁ ਪਾਇਹਿ ਪਿਵ ਪਿਆਰ ॥੧॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਜੋ ਦਰਸਨ
ਪਾਇ, ਮਨ ਮੰਦਿਰ ਮਹਿ ਭਇਓ ਉਜਿਆਰ । ਹੋ ਮੜਇ ਤੈ ਨੋ ਨਿਧਿ ਪਾਈ,
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨਹੀਂ ਰਾਮ ਕਰਤਾਰ ॥੨॥ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬਿਛੁਰੇ ਪਿਵ ਪਾਇਓ, ਜਨਮ
ਜਨਮ ਤੈਂ ਬਿਲਇ ਰਾਰ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹੋ ਕਛੁ ਨਹਿ ਜਾਨੋ, ਚਰਣ ਕੰਵਲ
ਮਹਿ ਤੁਵ ਮੁਰਾਰ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 58

ਕਾਲਹੁ ਨਾਇ ਤਾਹਿ ਪਦ ਸੀਸਾ, ਨਹਿ ਬਿਸਰਾਊਂ ਖਿਨ ਏਕਹੁ ਈਸ਼ਵਰ । ਟੇਕ ॥
ਜਨਮ ਮਰੁਣ ਅਰੁ ਜਗ ਜਾਲਾ, ਨਾਮ ਪਰਤਾਪ ਨ ਬਿਆਪਹਿ ਬਯਾਲਾ । ਅਗਤ
ਵਿਗਤ ਅਨਾਦਿ ਅਨੂਪਾ, ਵਿਸਵ ਵਿਆਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੂਪਾ ॥ ਘਟ ਘਟ ਤਿਹ
ਪੇਖੀਅਤ ਅਇਸੇ, ਜਲ ਮਹਿ ਲਹਿਰ, ਲਹਿਰ ਜਲ ਜਇਸੇ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹਰਿ

ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ, ਸਰਬ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ

ਸ਼ਬਦ 59

ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਜਪਹੁ ਸੰਸਾਰ ॥ ਬਿਨੁ ਮੁਕੰਦ ਤਨੁ ਹੋਇ ਅਉਹਾਰ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ
ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ ਹਮਰਾ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥੧॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕੰਦੇ ਮਰਤ
ਮੁਕੰਦੇ ॥ ਤਾ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਹਮਾਰੇ
ਪ੍ਰਾਨੰ ॥ ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਨੰ ॥ ਸੇਵ ਮੁਕੰਦ ਕਰੈ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ
ਦਰਬਲ ਧਨੁ ਲਾਧੀ ॥੨॥ ਏਕ ਮੁਕੰਦੁ ਕਰੈ ਉਪਕਾਰੁ ॥ ਹਮਰਾ ਕਹਾ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਮੇਟੀ ਜਾਤਿ ਹੂਏ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਤੁਹੀ ਮੁਕੰਦ ਜੋਗ ਜੁਗ ਤਾਰਿ ॥੩॥ ਉਪਜਿਓ
ਗਿਆਨੁ ਹੂਆ ਪਰਗਾਸ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੇ ਕੀਟ ਦਾਸ ॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਅਬ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚੂਕੀ ॥ ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ ਸੇਵਾ ਤਾਹੂ ਕੀ ॥੪॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 60

ਜੇ ਓਹੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨ੍ਰਵੈ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਦੁਆਦਸ ਸਿਲਾ ਪੂਜਾਵੈ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਕੂਪ

ਤਟਾ ਦੇਵਾਵੈ ॥ ਕਰੈ ਨਿੰਦ ਸਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥੧॥ ਸਾਧ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ॥
 ਸਰਪਰ ਜਾਨਹੁ ਨਰਕ ਹੀ ਪਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੈ ਕੁਲਖੇਤਿ ॥
 ਅਰਪੈ ਨਾਰਿ ਸੀਗਾਰ ਸਮੇਤਿ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸ੍ਰਵਨੀ ਸੁਨੈ ॥ ਕਰੈ ਨਿੰਦ
 ਕਵਨੈ ਨਹੀ ਗੁਨੈ ॥੨॥ ਜੇ ਓਹੁ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵੈ ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ਸੋਭਾ
 ਮੰਡਪਿ ਪਾਵੈ ॥ ਅਪਨਾ ਬਿਗਾਰਿ ਬਿਰਾਨਾ ਸਾਂਢੈ ॥ ਕਰੈ ਨਿੰਦ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਹਾਂਢੈ ॥੩॥
 ਨਿੰਦਾ ਕਹਾ ਕਰਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਪਰਗਟਿ ਪਾਹਾਰਾ ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਸੋਧਿ ਸਾਧਿ
 ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਪੀ ਨਰਕਿ ਸਿਧਾਰਿਆ ॥ ੪ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 61

ਆਜ ਦਿਵਸ ਲੇਊਂ ਬਲਿਹਾਰਾ । ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਆਯਾ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥
 ਟੇਕ ॥ ਆਂਗਨ ਬਗੜ ਭਵਨ ਭਯੋ ਪਾਵਨ । ਹਰਿਜਨ ਬੈਠੇ ਹਰਿਜਸ ਗਾਵਨ ॥੨॥
 ਕਰੂੰ ਡੰਡੋਤ ਚਰਨ ਪਖਾਰੂੰ । ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸੰਤਨ ਪਰ ਵਾਰੂੰ ॥੩॥ ਕਥਾ ਕਹੈਂ ਅਰੁ
 ਅਰਥ ਬਿਚਾਰੈਂ ॥ ਆਪ ਤਰੈ ਅੰਰਨ ਕੋ ਤਾਰੈਂ ॥੪॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਮਿਲੈ ਨਿਜ
 ਦਾਸ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੈ ਕਾਟੈ ਪਾਸ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 62

ਐਸੇ ਜਾਨਿ ਜਪੋ ਰੇ ਜੀਵ । ਜਪਿ ਲਿਓ ਰਾਮ ਨ ਭਰਮੋ ਜੀਵ ॥ ਟੇਕ ॥ ਗਨਿਕਾ ਥੀ
ਕਿਸ ਕਰਮਾ ਜੋਗ । ਪਰ ਪੁਰਸਨ ਸੋ ਰਮਤੀ ਭੋਗ ॥੧॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰ ਦੁਸਕਰਮ
ਕਮਾਈ । ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੈਕੁੰਠੇ ਜਾਈ ॥੨॥ ਨਾਮਦੇਵ ਕਹਿਯੋ ਜਾਤਿ ਕੈ ਓਛੁ । ਜਾ
ਕੋ ਜਸ ਗਾਈਏ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ॥੩॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਭਗਤਾ ਕੇ ਚਲੇ । ਅੰਕਮਾਲ ਲੇ
ਬੀਠਲ ਮਿਲੇ ॥੪॥ ਕੋਟਿ ਯਗ ਜੋ ਕੋਉ ਕਰੈ । ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਮ ਤਊ ਨ
ਨਿਸਤਰੈ ॥੫॥ ਨਿਰਗੁਨ ਕਾ ਗੁਨ ਦੇਖੋ ਆਈ । ਦੇਹੀ ਸਹਿਤ ਕਬੀਰ
ਸਿਧਾਈ ॥੬॥ ਮੋਰੀ ਕੁਚਿਲ ਜਾਤ ਕੁਚਿਲ ਮੇਂ ਬਾਸ । ਭਗਤ ਚਰਨ ਹਰਿਚਰਨ
ਨਿਵਾਸ ॥੭॥ ਚਾਰਿਉ ਬੇਦ ਕਿਆ ਖੰਡੰਤਿ । ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਕਰੈ ਡੰਡੰਤਿ ॥੮॥

ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ

ਸ਼ਬਦ 63

ਪੜੀਐ ਗੁਨੀਐ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਸੁਨੀਐ ਅਨਭਉ ਭਾਉ ਨ ਦਰਸੈ ॥ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ
ਹਿਰਨ ਹੋਇ ਕੈਸੇ ਜਉ ਪਾਰਸਹਿ ਨ ਪਰਸੈ ॥੧॥ ਦੇਵ ਸੰਸੈ ਗਾਂਠਿ ਨ ਛੂਟੈ ॥ ਕਾਮ

ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ ਇਨ ਪੰਚਹੁ ਮਿਲਿ ਲੂਟੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਮ ਬਡ
ਕਬਿ ਕੁਲੀਨ ਹਮ ਪੰਡਿਤ ਹਮ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ਗਿਆਨੀ ਗੁਨੀ ਸੂਰ ਹਮ
ਦਾਤੇ ਇਹ ਬੁਧਿ ਕਬਹਿ ਨ ਨਾਸੀ ॥੨॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਸਭੈ ਨਹੀ ਸਮਝਸਿ ਭੂਲਿ
ਪਰੇ ਜੈਸੇ ਬਉਰੇ ॥ ਮੋਹਿ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮੋਰੇ ॥੩॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 64

ਪਰਚੈ ਰਾਮ ਰਮੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਰਸ ਪਰਸੇ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ
ਸਕਲ ਬਿਨਾਸ ਅਨਭੀਠੈ ਨਾਹੀਂ ਵਿਸਵਾਸ ॥੧॥ ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਕਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਸੋ
ਭਗਤਾ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮ ॥੨॥ ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੇ ਬਨਰਾਈ ਉਪਜੈ ਫਲ ਤਬ
ਪੁਹੁਪ ਬਿਲਾਈ ॥੩॥ ਗਿਆਨਹਿ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਕਰਾਈ ਉਪਜੈ ਗਿਆਨ ਤਬ
ਕਰਮ ਨਸਾਈ ॥੪॥ ਬਟਿਕ ਬੀਜ ਜੈਸਾ ਆਕਾਰ ਪਸਰਿਯੋ ਤੀਨਿ ਲੋਕ
ਪਾਸਾਰ ॥੫॥ ਜਹਾਂ ਕਾ ਉਪਜਾ ਤਹਾਂ ਸਮਾਈ ਸਹਜ ਸੁਨਯ ਮੈਂ ਰਹਯੋ ਲੁਕਾਈ ॥੬॥
ਜੋ ਮਨ ਬਿੰਦੈ ਸੋਈ ਬਿੰਦ ਅਮਾਵਸ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਦੀਸੈ ਚੰਦ ॥੭॥ ਜਲ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਤੂੰਬਾ
ਤਿਰੈ ਪਰਚੈ ਪਿੰਡ ਜੀਵੈ ਨਾਹਿਂ ਮਰੈ ॥੮॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਕੋਣ ਜੂ ਮਨ ਕੋ ਖਾਇ ਬਿਨ

ਦੁਆਰੇ ਤਿਲੋਕ ਸਮਾਇ ॥੯॥ ਮਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਬ ਕੋਇ ਕਹੈ ਕਰਤਾ ਸੋ ਜੋ
ਅਨਭੈ ਰਹੈ ॥੧੦॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਯਹੁ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੀਨ ਜਪਹੁ
ਸੁਭਾਗ ॥੧੧॥ ਘ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨਿ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਯਾਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸਦਾ
ਨਿਰਬਾਣ ॥੧੨॥

ਸ਼ਬਦ 65

ਅਬ ਮੈਂ ਹਾਰਿਓ ਰੇ ਭਾਈ । ਥਕਿਤ ਭਯੋਂ ਸਭ ਹਾਲ ਚਾਲ ਤੇ ਲੋਕਨ ਬੇਦ ਬੜਾਈ ॥
ਟੇਕ ॥ ਥਕਿਤ ਭਯੋਂ ਗਾਇਨ ਅਰੁ ਨਾਚਨ ਥਾਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਦੇਹ
ਥਕਤਿ ਭਈ ਕਹੂੰ ਕਹਾਂ ਲੈ ਦੂਜਾ ॥੧॥ ਰਾਮ ਜਨੁ ਹੋਇ ਨ ਭਗਤ ਕਹਾਉਂ ਚਰਨ
ਪਖਾਰੂ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕਹੂੰ ਉਲਟਿ ਮੋਹਿ ਬਾਂਧੇ ਤਾ ਤੇ ਨਿਕਟਿ ਨ
ਭੇਵਾ ॥੨॥ ਪਹਿਲੇ ਗਿਯਾਨ ਕਾ ਕੀਯਾ ਚਾਂਦਨਾ ਪੀਛੇ ਦੀਯਾ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸੁੰਨ
ਸਹਿਜ ਮੈਂ ਦੋਉ ਤਿਆਗੇ ਰਾਮ ਕਹੂੰ ਨਾ ਖੁਦਾਈ ॥੩॥ ਦੂਰ ਬਸੈ ਖਟ ਕਰਮ ਸਕਲ
ਅਰ ਦੂਰਿਉ ਕੀਨਹੇ ਸੇਊ ॥ ਗਯਾਨ-ਧਯਾਨ ਦੋਉ ਦੂਰ ਕੀਨੇ ਦੂਰਿਉ ਛਾਡੈ
ਤੇਊ ॥੪॥ ਪੰਚੋ ਥਕਿਤ ਭਯੋ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਥਿਤਿ ਪਾਈ ॥ ਜਾ

ਕਾਰਨਿ ਮੈ ਦੌਰਿਓ ਫਿਰਤੋਂ ਸੋ ਅਬ ਘਟ ਮੇਂ ਪਾਈ ॥੫॥ ਪੰਚੇ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ
ਤਿਨ ਨਿਧ ਦਈ ਦਿਖਾਈ। ਅਬ ਮਨ ਫੂਲਿ ਭਯੋ ਜਗ ਮਹਿਯਾ ਉਲਟਿ ਆਪ ਮੇ
ਸਮਾਈ ॥੬॥ ਚਲਤ ਚਲਤ ਮੇਰੋ ਨਿਜ ਮਨ ਥਾਕਯੋ ਅਬ ਮੋ ਸੇ ਚਲਓ ਨ ਜਾਈ। ਸਾਂਈ
ਸਹਜ ਮਿਲਓ ਸੋਈ ਸਨਮੁਖ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬੜਾਈ ॥੭॥

ਸ਼ਬਦ 66

ਗਾਇ ਗਾਇ ਅਬ ਕਾ ਕਹਿ ਗਾਊਂ ॥ ਗਾਵਣਹਾਰ ਕੂੰ ਨਿਕਟ ਬਤਾਊਂ ॥ ਟੇਕ ॥
ਜਬ ਲਗਿ ਹੈ ਯਾ ਤਨ ਕੀ ਆਸਾ ਤਬ ਲਗ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਬ ਮਨ ਮਿਲਿਓ
ਆਸ ਨਹਿੰ ਤਨ ਕੀ ਤਬ ਕੋ ਗਾਵਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਜਬ ਲਗ ਨਦੀ ਨ ਸਮੁੰਦ
ਸਮਾਵੈ ਤਬ ਲਗ ਬਡੈ ਹੰਕਾਰਾ ॥ ਜਬ ਮਨ ਮਿਲਿਓ ਰਾਮ ਸਾਗਰ ਸੋ ਤਬ ਯਹ
ਮਿਟੀ ਪੁਕਾਰਾ ॥੨॥ ਜਬ ਲਗ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆਸਾ ਪਰਮ ਤੱਤ ਸੁਣ
ਗਾਵੈ ॥ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਆਸ ਧਰਤ ਹੈ ਯਹ ਮਨ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕਛੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥੩॥
ਛਾਡੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਪਰਮ ਪਦੁ ਤਬ ਸੁਖ ਸਤਿ ਕਰ ਹੋਈ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਜਾ ਸੁੰ
ਅੰਰ ਕਹਤ ਹੈ ਪਰਮ ਤੱਤ ਅਬ ਸੋਈ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 67

ਰਾਮ ਜਨ ਹੋਉਂ ਨ ਭਗਤ ਕਹਾਉਂ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਨ ਦਾਸਾ ॥ ਗੁਨੀਂ ਜੋਗ ਜਗਯ ਕਛੂ
ਨ ਜਾਨੂੰ ਤਾਂ ਥੈ ਰਹੂੰ ਉਦਾਸਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਭਗਤ ਹੂਆ ਤੋ ਚੜੈ ਬੜਾਈ ਜੋਗ ਕਰੂੰ
ਜਗ ਮਾਨੈ ॥ ਗੁਨ ਹੂਆ ਤੋ ਗੁਣੀ ਜਨ ਕਹੈ ਗੁਨੀ ਆਪ ਕੋ ਤਾਨੈ ॥੧॥ ਨਾ ਮੈ
ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨ ਮੋਹਿਆ ਯੇ ਸਬ ਜਾਹਿ ਬਿਲਾਈ। ਦੋਜਖ ਭਿਸਤ ਦੋਊ ਸਮ ਕਰ
ਜਾਨੈ ਦੁਹੰ ਤਰਕ ਹੈ ਭਾਈ ॥੨॥ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤੈਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿ ਸਕਲ ਜਗ ਮੈਂ ਤੈਂ ਮੂਲ
ਗੰਵਾਈ। ਜਬ ਮਨ ਸਮਤਾ ਏਕ ਏਕ ਮਨ ਤਬਹੀਂ ਏਕ ਹੈ ਭਾਈ ॥੩॥ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਕਰੀਮ ਰਾਮ ਹਰਿ ਰਾਘਵ ਜਬ ਲਗ ਏਕ ਨ ਪੇਖਾ। ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਪੁਰਾਨਨਿ
ਸਹਜ ਏਕ ਨਹਿੰ ਦੇਖਾ ॥੪॥ ਜੋਇ ਜੋਇ ਕਰ ਪੂਜਿਯ ਸੋਇ ਸੋਇ ਕਾਂਚੀ ਸਹਜ
ਭਾਵ ਸਤਿ ਹੋਈ। ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਮੈਂ ਤਾਹਿ ਕੋ ਪੂਜੁ ਜਾਕੇ ਗਾਂਵ ਠਾਂਵ ਨਹਿੰ
ਕੋਈ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 68

ਅਬ ਮੇਰੀ ਬੂੜੀ ਰੇ ਭਾਈ ਤਾਤੈ ਚੜੀ ਲੋਕ ਬੜਾਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ਉਰ

ਮੇਂ ਸਤ-ਰਜ-ਤਮ ਤਾ ਮੈਂ ਰਹਿਉ ਉਰਝਾਈ ॥ ਕ੍ਰਮ ਬਸਿ ਪਰਯੋ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ
 ਸਵਾਮੀ ਨਾਮ ਭੁਲਾਈ ॥੧॥ ਹਮ ਮਾਨੋ ਗੁਨੀ ਜੋਗ ਸੁੰਨਿ ਜੁਗਤਾ ਹਮ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ
 ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਮ ਮਾਨੋ ਸੂਰ ਸਕਲ ਬਿਧਿ ਤਿਯਾਰੀ ਯੇ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਈ ॥੨॥
 ਹਮ ਮਾਨੈ ਅਖਿਲ ਸੁੰਨਿ ਮਨ ਸੋਧਯੋ ਸਬ ਚੇਤਨਿ ਸੁਧਿ ਪਾਈ ॥ ਗਯਾਨ ਧਯਾਨ
 ਸਬ ਹੀ ਹਮ ਜਾਨਯੋ ਬੂਝੈ ਕਾਉਨ ਸੋਂ-ਜਾਈ ॥੩॥ ਹਮ ਮਾਨੈ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ
 ਜਾਨਯੋ ਨੌਂ-ਬਿਧਿ ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ ॥ ਸਵਾਂਗ ਦੇਖਿ ਸਬਹੀ ਜਗ ਡਹਕਯੋ ਫਿਰ
 ਆਪਨ ਪੋਰ ਬੰਧਾਈ ॥੪॥ ਸਾਂਗ ਧੇ ਸਾਂਚ ਨ ਜਾਨਯੋ ਲੋਗਨਿ ਯਹਿ ਭਰਮਾਈ ॥
 ਸਯੰਘ ਰੂਪ ਮੇਸ਼ੀ ਜਬ ਪਹਿਰੀ ਬੋਲੀ ਤਬ ਸੁਧਿ ਪਾਈ ॥੫॥ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੀ
 ਸੰਤੋ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਏਹ ਬੜਾਈ ॥ ਆਪਨ ਅਨੰਨ ਅੰਰ ਨਹਿ ਮਾਨਤ ਤਾਤੈ ਮੂਲ
 ਗੰਵਾਈ ॥੬॥ ਭਣੈ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਤਾਹੀ ਤੈਂ ਅਬ ਕਛੂ ਮੋਪੈ ਕਰਯੋ ਨ
 ਜਾਈ ॥ ਆਪੋ ਖੋਇਆ ਭਗਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ਤਬ ਰਹੈ ਅੰਤਰ ਉਰਝਾਈ ॥੭॥

ਸ਼ਬਦ 69

ਭਾਈ ਰੇ ! ਭ੍ਰਮ ਭਗਤਿ ਸੁਜਾਨਿ ॥ ਜੋ ਲੋਂ ਸਾਂਚ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਨ ॥ ਟੇਕ ॥ ਭ੍ਰਮ

ਨਾਚਣ ਭ੍ਰਮ ਗਾਇਣ ਭ੍ਰਮ ਜਪ ਤਪ ਦਾਨ ॥ ਭ੍ਰਮ ਸੇਵਾ ਭ੍ਰਮ ਪੂਜਾ ਭ੍ਰਮ ਸੌ
ਪਹਿਚਾਨ ॥੧॥ ਭ੍ਰਮ ਖਟ ਕਰਮ ਸਕਲ ਸੰਹਿਤਾ ਭ੍ਰਮ ਗ੍ਰਹਿ ਬਨ ਜਾਨਿ ॥ ਭ੍ਰਮ
ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਮ ਕੀਓ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਯਹ ਬਾਨਿ ॥੨॥ ਭ੍ਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕੀਯਾ ਭ੍ਰਮ
ਗੁਫਾ ਮੇਂ ਬਾਸ ॥ ਭ੍ਰਮ ਤੋਂ ਲੋ ਜਾਨਿਏ ਕਰੇ ਸੁੰਨ ਕੀ ਆਸ ॥੩॥ ਭ੍ਰਮ ਸੁਧ ਸਰੀਰ ਜੋ
ਲੋ ਭ੍ਰਮ ਨਾਂਵ ਬਿਨਾਂਵ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭਨਿ ਰਵਿਦਾਸ ਤੋਂ ਲੋ ਜੋ ਲੋ ਚਾਹੈ ਠਾਂਵ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 70

ਜਯੋ ਤੁਮ ਕਾਰਨਿ ਕੇਸਵੇ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਏਕ ਅਨੁਪਮ ਅਨੁਭਵੀ ਕਿਮਿ
ਹੋਈ ਬਿਭਾਗੀ ॥ ਟੇਕ ॥ ਏਕ ਅਭਿਮਾਨੀ ਚਾਤ੍ਰਗਾ ਬਿਚਰਤ ਜਗ ਮਾਹੀਂ ॥ ਜਦਪਿ
ਜਲ ਪੂਰਨ ਮਹੀ ਕਹੂੰ ਵਾ ਰੂਚਿ ਨਾਹੀਂ ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਕਾਮੀ ਦੇਖਿ ਕਾਮਿਨੀ ਹਿਰਦੈ
ਸੂਲ ਉਪਜਾਈ ॥ ਕੋਟਿ ਵੇਦ ਬਿਧਿ ਉਚਰੈ ਬਾਕੀ ਬਿਥਾ ਨਾ ਜਾਈ ॥੨॥ ਜੋ ਜੇਹਿ
ਚਾਹੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਆਰਤਿ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਯਹ ਗੋਪਿ ਨਾਹੀ ਜਾਨੈ ਸਬ
ਕੋਈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 71

ਆਯੋਂ ਹੋ ਆਯੋਂ ਦੇਵ ਤੁਮ ਸਰਨਾ । ਜਾਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੈ ਆਪਨੋ ਜਨਾ ॥ ਟੇਕ ॥
ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਜੋਨਿ ਬਾਸ, ਜਮ ਦੀ ਅਗਮ ਤ੍ਰਾਸ ਤੁਮਹਰੇ ਭਜਨ ਬਿਨ ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਯੋ ॥
ਮਮਿਤਾ ਅਹੰ ਬਿਖੈ ਮਦਿ ਮਾਤੋਂ ਇਹ ਸੁਖ ਕਬਹੂੰ ਨ ਦੂਤਰ ਤਿਰੰ ॥੧॥ ਤੁਮਹਰੇ
ਨਾਂਵ ਬਿਸਾਸ ਛਾਡੀ ਹੈ ਆਨ ਕੀ ਆਸ ਸੰਸਾਰ ਧਰਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨ ਧੀਜੈ ॥
ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਾਨਿ ਹੋ ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ
ਕੀਜੈ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 72

ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮ ਕਹਾਂ ਹੈ ਮੋਹਿ ਬਤਾਵੋ ॥ ਸਤ ਰਾਮ ਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨ ਆਵੋ ॥ ਟੇਕ ॥
ਰਾਮ ਕਹਤ ਸਬ ਜਗਤ ਭੁਲਾਨਾ ॥ ਸੋ ਯਹੁ ਰਾਮ ਨ ਹੋਈ ॥ ਕਰਮ ਅਕਰਮ
ਕਰੁਨਾਮਯ ਕੇਸੋ ॥ ਕਰਤਾ ਨਾਂਵ ਸੁ ਕੋਈ ॥੧॥ ਜਾ ਰਾਮਹਿ ਸਬ ਜਗ ਜਾਨੈ ॥
ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੋਂ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਆਪ ਆਪ ਥੈ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ॥ ਕਹੈ ਕੋਨ ਸੋ ਜਾਈ ॥੨॥
ਸਤ ਤਨ ਲੋਭ ਪਰਸ ਜੀਅ ਤਨ ਮਨ ॥ ਗੁਨ ਪਰਸਤ ਨਹੀਂ ਜਾਈ ॥ ਅਲਿਖ
ਨਾਮ ਜਾ ਕੋ ਠੌਰ ਨ ਕਤਹੂੰ ॥ ਕਯੋਂ ਨ ਕਹੈ ਸਮੁਝਾਈ ॥੩॥ ਭਣੈ ਰਵਿਦਾਸ

ਉਦਾਸ ਤਾਹੀ ਤੈ ॥ ਕਰਤਾ ਕੰ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ਕੇਵਲ ਕਰਤਾ ਏਕ ਸਹੀ ਕਰਿ ॥ ਸਤਿ
ਰਾਮ ਤਿਹਿ ਠਾਈਂ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 73

ਐਸੋ ਕੁਛੁ ਅਨੁਭੋ ਕਹਤ ਨ ਆਵੈ ॥ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੈ ਤੋ ਕੋ ਬਿਗਰਾਵੈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸਬ
ਮੇਂ ਹਰਿ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਬ ਹੈ ਹਰਿ ਅਪਨੋ ਜਿਨਿ ਜਾਨਾ ॥ ਸਾਖੀ ਨਹੀਂ ਅੰਰ ਕੋਈ
ਦੂਸਰ ਜਾਨਨਹਾਰ ਸਯਾਨਾ ॥੧॥ ਬਾਜੀਗਰ ਸੋ ਰਚਿ ਰਹੀਏ ਬਾਜੀ ਕਾ ਮਰਮ ਨ
ਜਾਨਾ ॥ ਬਾਜੀ ਝੂਠ ਸਾਂਚ ਬਾਜੀਗਰ ਜਾਨਾ ਮਨ ਪਤਿਯਾਨਾ ॥੨॥ ਮਨ ਥਿਰ
ਹੋਇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨ ਸੂਝੈ ਜਾਨੈ ਜਾਨਨਹਾਰਾ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਮਲ ਵਿਵੇਕ ਸੁਖ
ਸਹਿਜ ਸਰੂਪ ਸੰਭਾਰਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 74

ਪੰਡਤ ! ਅਖਿਲ ਖਿਲੈ ਨਹੀ ਕਾ ਕਹਿ ਗਾਊਂ ਕੋਈ ਨ ਕਹੈ ਸਮੁਝਾਈ ॥ ਅਬਰਨ
ਬਰਨ ਰੂਪ ਨਹੀ ਜਾ ਕੇ ਸੋ ਕਹਾਂ ਲਯੋ ਲਾਇ ਸਮਾਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰ ਨਹਿ
ਰਾਤਿ ਦਿਵਸ ਨਹਿ ਧਰਨਿ ਆਕਾਸ ਨ ਭਾਈ ॥ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਨਹੀਂ ਸੁਭ ਅਸੁਭ

ਨਹੀਂ ਕਾ ਕਹਿ ਦੇਹੁ ਬਡਾਈ ॥੧॥ ਸੀਤ ਨ ਉਸਨ ਵਾਯੂ ਨਹੀ ਸਰਵਤ ਕਾਮ
 ਕੁਟਿਲ ਨਹੀ ਹੋਈ ॥ ਜੋਗ ਨ ਭੋਗ ਰੋਗ ਨਹੀ ਜਾ ਕੈ ਕਹੋਂ ਨਾਂਵ ਸਤਿ ਸੋਈ ॥੨॥
 ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਲੇਪਹਿ ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਨਿਰਾਸੀ ॥ ਕਾਮ ਕੁਟਿਲਤਾ ਤਾ
 ਹੀ ਕਹਿ ਗਾਵੈ ਹਰ ਹਰ ਆਵੈ ਹਾਂਸੀ ॥੩॥ ਗਗਨ ਧੂਰ ਧੂਪ ਨਹਿੰ ਜਾ ਕੇ ਪਵਨ
 ਪੂਰ ਨਹੀ ਪਾਣੀ ॥ ਗੁਨ ਬਿਗੁਨ ਕਹਿਯਤ ਨਹੀ ਜਾ ਕੈ ਕਹੋਂ ਤੁਮ ਬਾਤ
 ਸਯਾਨੀ ॥੪॥ ਯਾਹੀ ਸੰ ਤੁਮ ਜੋਗ ਕਹਤ ਹੰ ਜਬ ਲਗ ਆਸ ਕੀ ਪਾਸੀ ॥ ਛੂਟੇ
 ਤਬਹੀ ਜਬ ਮਿਲੈ ਏਕ ਹੀ ਭਣੈ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 75

ਨਰਹਰਿ ਚੰਚਲ ਹੈ ਮਤਿ ਮੋਰੀ ਕੈਸੇ ਭਗਤਿ ਕਰੂੰ ਮੈ ਤੋਰੀ ॥ ਟੇਕ ॥ ਤੂੰ ਮੋਹਿੰ ਦੇਖੈ
 ਮੈਂ ਤੋਹਿੰ ਦੇਖੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਸਪਰ ਹੋਈ ॥੧॥ ਤੂੰ ਮੋਹਿੰ ਦੇਖੈ ਹਉਂ ਤੋਹਿ ਨ ਦੇਖੂੰ ਏਹੁ
 ਮਤਿ ਸਭ ਬੁਧਿ ਖੋਈ ॥੨॥ ਸਬ ਘਟ ਅੰਤਰ ਰਮਸਿ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਂ ਦੇਖਤ ਹੂੰ ਨਹੀਂ
 ਜਾਨਾ ॥ ਗੁਨ ਸਬ ਤੋਰ ਮੋਰਿ ਸਬ ਅੰਗੁਨ ਕ੍ਰਿਤ ਉਪਕਾਰ ਨ ਮਾਨਾ ॥੩॥ ਮੈਂ ਤੋ
 ਤੋਰਿ ਮੋਰੀ ਅਸਮਝਿਸ ਕੈਸੇ ਕਰਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਮਾਧੋ ਕਰੁਣਾਮਯ

ਜੈ ਜੈ ਜਗਤ ਅਧਾਰਾ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 76

ਤਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿ ਗਾਵੈਗਾ ॥ ਰਾਰੰਕਾਰ ਰਹਿਤ ਸਭਹਿਨ ਮੇਂ ਅੰਤਰਿ ਮੇਲ
ਮਿਲਾਵੈਗਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨ ਸਮ ਕਰ ਦੇਖੈ ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਵੈਗਾ ॥ ਜੋ ਸੁਖ
ਹੋਵੈ ਪਾਰਸ ਕੇ ਪਰਸੇ ਸੋ ਸੁਖ ਵਾ ਕੋ ਆਵੈਗਾ ॥੧॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਈ ਅਨੁਭੈ
ਮਤਿ ਬਿਸ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮ ਧਯਾਵੈਗਾ ॥੨॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਮੇਟਿ ਆਪਾ ਪਰ ਤਬ
ਵਾ ਠੌਰਹਿ ਪਾਵੈਗਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 77

ਸੰਤੋ ਅਨਿਨ ਭਗਤਿ ਯਹ ਨਾਹੀਂ । ਜਬ ਲਗ ਸਤ-ਰਜ-ਤਮ ਤੀਨੋ ਗੁਨ ਬਿਆਪਤ
ਹੈ ਯਾ ਮਾਹੀਂ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸੋਈ ਆਨ ਅੰਤਰ ਕਰੈ ਹਰਿ ਸੋਂ ਅਪਮਾਰਗ ਕੋ ਆਨੈ ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕੀ ਪਲ ਪਲ ਪੂਜਾ ਠਾਨੈ ॥੧॥ ਸਕਿਤ ਸਨੇਹ ਇਸ਼ਟ
ਅੰਗ ਲਾਵੈ ਅਸਥਲ ਅਸਥਲ ਖੇਲੈ । ਜੋ ਕਛੁ ਮਿਲੈ ਆਨ ਅਖਤ ਜਿਯੋ ਸੁਤ ਦਾਰਾ
ਸਿਰ ਮੇਲੈ ॥੨॥ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅੰਰ ਨ ਜਾਨੈ ਤਜੈ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗੀ ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਈ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਸਿਦਿਨ ਨਿਜ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 78

ਭਗਤੀ ਐਸੀ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਭਾਈ । ਆਈ ਭਗਤਿ ਤਉ ਗਈ ਬੜਾਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਕਹਾ
ਭਯੋ ਨਾਚੇ ਅਰੁ ਗਾਏ ਕਹਾ ਭਯੋ ਤਪ ਕੀਨ੍ਹੇ । ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਚਰਨ ਪਖਾਰੇ ਜੋ ਲੋ
ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਚੀਨ੍ਹੇ ॥੧॥ ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੇ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਯੋ ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਕੀਨ੍ਹੇ । ਸਵਾਮੀ
ਦਾਸ ਭਗਤ ਅਰੁ ਸੇਵਕ ਕਾਹੂ ਪਰਮ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਚੀਨ੍ਹੇ ॥੨॥ ਕਹੈ 'ਰਵਿਦਾਸ'
ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਦੂਰ ਹੈ ਭਾਗ ਬੜੈ ਸੋ ਪਾਵੈ । ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ ਮੇਟਿ ਆਪਾ ਪਰ
ਪਿਪਲਕ ਹੈ ਚੁਨਿ ਖਾਵੈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 79

ਅਬ ਕਛੁ ਮਰਮ ਬਿਚਾਰਾ ਹੋ ਹਰਿ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਅੰਸਾਨ ਰਾਮ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨ ਕਰੈ
ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋ ਹਰਿ ॥ ਟੇਕ ॥ ਜਲ ਤੇ ਪੰਕ ਪੰਕ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਜਲਹਿ ਸੁਧਿ ਹੋਇ
ਜੈਸੇ । ਐਸੇ ਭਰਮ ਕਰਮ ਜੀਅ ਬਾਂਧਿਓ ਛੂਟੈ ਤੁਮ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਹੋ ਹਰਿ ॥੧॥ ਜਪ
ਤਪ ਬਿਧੀ ਨਿਸ਼ੇਧ ਨਾਮ ਕਰੁਣਾਮੈਂ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੋਊ ਮਾਯਾ ॥ ਐਸੇ ਮੋਹਿਤ ਮਨ

ਗਤਿ ਬਿਮੁਖ ਧਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਡੰਹਕਾਯਾ ਹੋ ਹਰਿ ॥੨॥ ਤਾੜਨ ਛੇਦਨ ਤ੍ਰਾਛਨ
ਖੇਦਨ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਲੇ ਉਪਾਈ। ਲੁਣਖੜੀ ਸੰਜੋਗ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਕਨਿਕ ਕਲੰਕ
ਨ ਜਾਈ ਹੋ ਹਰਿ ॥੩॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਤਾਹੀ ਤੈਂ ਕਹਾ ਉਪਾਯ ਅਬ
ਕੀਜੈ। ਭੈ ਬੂੜਤ ਭੈਭੀਤ ਭਗਤਿ ਜਨ ਕਰਿ ਅਵਲੰਬਨ ਦੀਜੈ ਹੋ ਹਰਿ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ ੮੦

ਨਰਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਸਿ ਨਾ ਹੋ ਪ੍ਰਗਟਸਿ ਨਾ ਹੋ। ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਯਾਲ ॥ ਟੇਕ ॥ ਜਨਮਤ
ਹੀ ਤੇ ਹੋ ਬਿਗਰਾਨ। ਅਬ ਕਛੂ ਬੂਜਤ ਬਹੁਰਿ ਸਿਯਾਨ ॥੧॥ ਪਰਿਵਾਰ ਬਿਮੁਖ
ਮੋਹਿ ਲਾਗ। ਕਛੂ ਸਮੁਝਿ ਪਰਤ ਨਹਿ ਜਾਨਿ ॥੨॥ ਯਹ ਭੈ ਬਿਦੇਸ ਕਲਿ ਕਾਲ ॥
ਹਮ ਆਨ ਪਰਿਓ ਜਮਜਾਲ ॥੩॥ ਕਬਹੂਕ ਤੋਰ ਭਰੋਸ। ਜੋ ਮੈਂ ਨ ਕਹੁੰ ਤੋ ਮੋਰ
ਦੋਸ ॥੪॥ ਅਸ ਕਹਿਯਤ ਹੂ ਮੈਂ ਅਜਾਨ। ਅਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮ ਸਰਵਗਯ ਸਯਾਨ ॥੫॥
ਸੁਤ ਸੇਵਕ ਸਦਾ ਅਸੋਚ। ਠਾਕਰ ਪਿਤਹਿੰ ਸਬ ਸੋਚ ॥੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਨਵੈ ਕਰ
ਜੋਰਿ। ਅਹੋ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਮੋਹਿੰ ਨ ਛੋਰਿ ॥੭॥ ਸੁਤੰ ਪੁਰਬਲਾ ਅਕਰਮ ਮੋਰ। ਬਲਿ
ਜਾਊਂ ਕਰੋ ਨਿਜ ਕੋਰ ॥੮॥

ਸ਼ਬਦ 81

ਜਿਉ ਤੁਮ ਕਾਰਨ ਕੇਸਵੇ ਲਾਲਚ ਜਿਵ ਲਾਗਾ । ਨਿਕਟ ਨਾਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਮਤਿ
ਮੰਦ ਅਭਾਗਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸਾਗਰ ਸਲਿਲ ਸਰੋਦਿਕਾ ਜਲ ਥਲ ਅਧਿਕਾਈ । ਸਵਾਤੀ
ਬੂੰਦ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ਪਿਉ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਜੋ ਰੇ ਸਨੇਹੀ ਚਾਹੀਏ ਚਿਤਵਤ
ਹੋ ਦੂਰੀ । ਪੰਗੁਲ ਫਲ ਨ ਪਹੁੰਚਹੀ ਕਛੁ ਸਾਧ ਨ ਪੂਰੀ ॥੨॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਅਕਥ
ਕਥਾ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਸੁਨੀਜੈ । ਜਸ ਤੂੰ ਤਸ ਤੂੰ ਹੀ ਕਸ ਉਪਮਾ ਦੀਜੈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 82

ਗੋਬਿੰਦੇ ਭੱਜਲ ਬਿਆਧਿ ਅਪਾਰਾ । ਤਾ ਤੈ ਕਛੁ ਸੂਝਤ ਵਾਰ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ਟੇਕ ॥
ਅਗਮ ਗ੍ਰੇਹ ਦੂਰ ਦੂਰੰਤਰ ਬੋਲਿ ਭਰੋਸ ਦੀਜੈ । ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਪਰੋਹਨ ਸੰਤ ਅਰੋਹਨ
ਮੋਹਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਿਨ ਲੀਜੈ ॥੧॥ ਲੋਹ ਕੀ ਨਾਵ ਪਖਾਨਨ ਬੋਝੀ ਸੁਕਿਰਿਤ ਭਾਵ
ਬਿਹੀਨਾ । ਲੋਭ ਤਰੰਗ ਮੋਹ ਭਯੋਂ ਗਾਲੋਂ ਮਨ ਮੀਨ ਭਯੋਂ ਜਨ ਲੀਨਾ ॥੨॥ ਤੁਮ
ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਕੀਨੈ ਹੇਤ ਬਿਲੰਬ ਕੀਜੈ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਸੰਤ

ਚਰਨ ਕੀ ਮੋਹਿ ਅਵਲੰਬਨ ਦੀਜੈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ ੮੩

ਆਗੈ ਮੰਦਾ ਹਵੈ ਰਹਯਾ ਪਰਕਿਰਤਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ਕੂਕਰ ਚੌਕੀ ਚਹੋਡਿਯੈ ਫਿਰਿ ਬਹੇ
ਸੁ ਭਾਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸੁਰਸਰੀ ਮੈ ਜੁ ਸੁਰਾ ਪਰਯੋ ਕੋ ਕਰੈ ਨ ਬਿਚਾਰ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ ਸਬ ਸੁਖ ਨਿਧਿ ਸਾਰ ॥੧॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਸੁੰਨਿ ਕੇਸਵੇ ਅੰਤਹ ਕਰਨ
ਬਿਚਾਰ ॥ ਤੂਮਹਾਰੀ ਭਗਤਿ ਕੈ ਕਾਰਨੈ ਫਿਰਿ ਹਵੈ ਹੋ ਚਮਾਰ ॥੨॥

ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ (ਚਉਪਦਾ)

ਸ਼ਬਦ ੮੪

ਧ੍ਰਿਗ ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਣੁ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਬਿਨਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਦੇਹਿ ਨੈਨ ਬਿਨੁ, ਚੰਦ ਰੈਨ ਬਿਨੁ,
ਜਿਉਂ ਮੀਨਾ ਗਹਰੁ ਜਲੇ ਬਿਨਾ ॥ ਹਸਤੀ ਸੁੰਡ ਬਿਨੁ, ਪੰਖੀ ਪੰਖ ਬਿਨੁ, ਜਇਸੋਇ
ਮੰਦਿਰ ਦੀਪ ਬਿਨਾ ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੇਦ ਵਿਹੁਣਾ, ਤੈਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੁਝ ਨਾਮ
ਬਿਨਾ ॥ ਬੇਸਵਾ, ਕੂੰ ਸੁਤ ਕਾਕੋਂ ਕਹੀਏ, ਤੈਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਰਾਮ ਬਿਨਾ ॥੨॥ ਮੰਤਰ
ਸੁਰਤਿ ਬਿਨੁ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਬਿਨੁ, ਜੈਸੋ ਧਰਤੀ ਇੰਦਰ ਬਿਨਾ ॥ ਜਿਉਂ ਬ੍ਰਿਛਾ ਫਲਹਿ

ਵਿਹੂਣਾ, ਤਿਉਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੁਝ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਨਿਬਾਰਓ,
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਿਆਗਹੁ ਸੰਤ ਜਨਾ। ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਈ ਸੀਤਲ ਕਾਇਆ, ਜਿਉਂ
ਹੋ ਲਾਗੋ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥੪॥

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਸ਼ਬਦ ੮੫

ਐਸੀ ਲਾਲ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਕਰੈ ॥ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ ਗੁਸਈਆ ਮੇਰਾ ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰ
ਧਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾ ਕੀ ਛੋਤਿ ਜਗਤ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤਾ ਪਰ ਤੁੰਹੀ ਢਰੈ ॥
ਨੀਚਹੁ ਊਚ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕਾਹੂ ਤੇ ਨ ਡਰੈ ॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ ਕਬੀਰੁ ਤਿਲੋਚਨੁ
ਸਧਨਾ ਸੈਨੁ ਤਰੈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਸਭੈ
ਸਰੈ ॥੨॥੧॥

ਸ਼ਬਦ ੮੬

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸੁਰਿਤਰੁ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ ਰੇ ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ
ਮਹਾ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾ ਕੈ ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਜਪਸਿ ਰਸਨਾ ॥

ਅਵਰ ਸਭ ਛਾਡਿ ਬਚਨ ਰਚਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ
ਬਿਧਿ ਚਉਤੀਸ ਅਛਰ ਮਾਹੀ ॥ ਬਿਆਸ ਬੀਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਸਰਿ ਨਾਹੀ ॥੨॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਹੋਇ ਬਡੇ ਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥੩॥੨॥

ਰਾਗ ਮਾਰੂ (ਚਉਪਦਾ)

ਸ਼ਬਦ ੮੭

ਪੀਆ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪੀਆ ਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਭਰਿ ਭਰਿ ਦੇਵੈ ਸੁਰਤਿ ਕਲਾਲੀ, ਦਰਿਆ
ਦਰਿਆ ਪੀਨਾ ਰੇ । ਪੀਵਤ ਪੀਵਤੁ ਆਪਾ ਜਗ ਭੁਲਾ, ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਂਹਿ ਬੰਰਾਨਾ
ਰੇ । ਦਰ ਘਰਿ ਵਿਸਰਿ ਗਇਓ ਰਵਿਦਾਸਾ, ਉਨਮਨਿ ਸਦ ਮਤਵਾਰੀ ਰੇ । ਪਲੁ
ਪਲੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਚਾਲੈ, ਛੂਟੇ ਨਾਂਹਿ ਖੁਮਾਰੀ ਰੇ ॥੧॥

ਸ਼ਬਦ ੮੮

ਮਨ ਮੋਰਾ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਲਪਟਾਨੋ ॥ ਟੇਕ ॥ ਬਿਸਾਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸਵਾਸਰ,
ਅਜ ਹੂੰ ਨਹਿੰ ਅਘਾਨੋ । ਕਾਮੀ ਕੁਟਿਲ ਲਬਾਰ ਕੁਚਾਲੀ, ਸਮਝਇ ਨਹੀਂ

ਸਮੁਝਾਨੋ ॥੧॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਪਲੁ ਨਹੀਂ ਕੀਨਹੀਂ, ਮਨ ਮੂਰਖਿ ਬਹੁ ਗਰਵਾਨੋ ।
ਸੋਤ ਖਾਤ ਦਿਨ ਰੈਨ ਬਿਤਾਇ, ਤਾਹਿ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਸੁਖ ਮਾਨੋ ॥੨॥ ਮਾਇਆ ਮੰਹਿ
ਹਿਲ ਮਿਲਿ ਰਹਿਓ, ਫੋਕਟ ਸਾਟੇ ਜਨਮ ਗੰਵਾਨੋ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਛੁ ਚੇਤ
ਬਾਬਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਨ ਨਹਿ ਉਬਰਾਨੋ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 89

ਬੀਤਿ ਆਯੁ ਭਜਨੁ ਨਹੀਂ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥ਟੇਕ॥ ਸੇਤ ਭਇਓ ਤਨ ਥਰ ਥਰ ਕੰਪਹਿ, ਹਰਿ
ਸਿਮਰਨੁ ਨਹੀਂ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਨਹਿ ਗੁਰ ਪਦ ਸੇਓ, ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਿ ਨਹਿ
ਗਾਈ । ਨਹਿ ਮਨੁ ਰਮਇਓ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਮਹਿ, ਤਨ ਸਿਉਂ ਪੀਰੀਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ।
ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਲਨ ਕੀ ਬਰਿਆ, ਕੋਊ ਨ ਹੋਇ ਸਹਾਈ ॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 90

ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਅੰਗੁਨ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ । ਹਊਂ ਬਹੁ ਨੀਚ ਉਧਰੋ ਪਾਤਕੀ, ਮੂਰਖਿ
ਨਿਪਟ ਗੰਵਾਰ ॥ਟੇਕ॥ ਮੋ ਸਮ ਪਤਿਤ ਅਧਮ ਨਹੀਂ ਕੋਊ, ਖੀਨ ਦੁਖੀ ਵਿਸਿਆਰ ।
ਨਾਮ ਸੁਨਹਿ ਨਰਕੁ ਭਜੈ ਹੈ, ਤੁਮ ਬਿਨ ਕਵਨ ਹਮਾਰ ॥੧॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ

ਬਿੜਦ ਤਿਹਾਰੰ, ਆਇ ਪਰੰ ਤੋਹਿ ਦੁਆਰ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਇਹੁ ਮਨ ਆਸਾ,
ਨਿਜ ਕਰ ਲੇਹੁ ਉਭਾਰ ॥੨॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ

ਸ਼ਬਦ 91

ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ॥ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਨ ਕਥਾ
ਭਾਵੈ ਸੁਪਚ ਤੁਲਿ ਸਮਾਨਿ ॥੧॥ ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਚੇਤ ਅਚੇਤ ॥ ਕਾਹੇ ਨ ਬਾਲਮੀਕਹਿ
ਦੇਖ ॥ ਕਿਸੁ ਜਾਤਿ ਤੇ ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਆਨ ਸਤ੍ ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਲਾਵੈ ਹੇਤੁ ॥ ਲੋਗੁ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਸਰਾਹੈ
ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥੨॥ ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੁੰਚਰੁ ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸ ॥
ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥੩॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 92

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰਿ ॥ ਮਾਯਾ ਕੈ ਭ੍ਰਮ ਕਹਾ ਭੂਲਯੋ ਜਾਹਿਗੇ ਕਰ ਝਾਰਿ ॥
ਟੇਕ ॥ ਦੇਖਿ ਧੌ ਇਹਾਂ ਕੰਣ ਤੇਰੇ ਸਗਾ ਸੁਤ ਨਹਿ ਸਾਰ ॥ ਤੋਰਿ ਤੰਗ ਸਬ ਦੂਰ

ਕਰਿਹੈ ਦੈਹਿੰਗੇ ਤਨ ਜਾਰਿ ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ ਕਹੋ ਕੰਣ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰਿ ॥
ਬਹੁਰਿ ਯੇਹਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ਮਾਹੀ ਜੀਤਿ ਭਾਵੈ ਹਾਰਿ ॥੨॥ ਯਹ ਮਾਯਾ ਸਬ ਥੋਥਰੀ
ਰੇ ਭਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਬਚਨ ਗੁਰ ਕੈ ਸੋ ਨ ਜੀਅ ਤੈ
ਬਿਸਾਰਿ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 93

ਹੋਂ ਬਨਿਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ ਹਰਿ ਜੂ ਕੋ ਟਾਂਡੋ ਲਾਦੋ ਜਾਇ ਰੇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਇਓ
ਤਾ ਤੇ ਸਹਜ ਕਰੂੰ ਬਿਓਪਾਰ ਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਆਘਟ ਘਾਟ ਘਨੋ ਘਨਾ ਰੇ ਨਿਰਗੁਨ
ਬੈਲ ਹਮਾਰ ਰੇ ॥ ਰਾਮਨਾਮ ਹਮ ਲਾਦਿਓ ਤਾਥੈ ਵਿਸ਼ ਲਾਦਿਓ ਸੰਸਾਰ ਰੇ ॥੧॥
ਅਨਤਹਿ ਧਨ ਧਰਿਓ ਰੇ ਅਨਤਹਿ ਢੂੰਢਨ ਜਾਇ ਰੇ ॥ ਅਨਤ ਕੋ ਧਰਯੋ ਨ
ਪਾਇਯੋ ਤਾਥੈ ਚਾਲਿਓ ਮੂਲ ਗਮਾਈ ਰੇ ॥੨॥ ਰੈਨ ਗੰਵਾਈ ਸੋਇ ਕਰ ਦਿਵਸ
ਗੰਵਾਯੋ ਖਾਇ ਰੇ । ਹੀਰਾ ਯਹ ਤਨ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੌੜੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ ਰੇ ॥੩॥ ਸਾਧੁ
ਸੰਗਤਿ ਪੂੰਜੀ ਭਈ ਰੇ ਬਸੁਤ ਲਈ ਨਿਰਮੋਲ ਰੇ ॥ ਸਹਜੈ ਬਲਦਿਯਾ ਲਾਦਿ ਕਰਿ

ਚਹੁੰ ਦਿਸਿ ਟਾਂਡੋ ਮੇਲਿ ਰੇ ॥੪॥ ਜੈਸਾ ਰੰਗ ਕੁਸੰਭ ਕਾ ਤੈਸਾ ਯਹੁ ਸੰਸਾਰ ਰੇ ॥
ਰਮਈਆ ਰੰਗ ਮਜੀਠ ਕਾ ਭਣੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ਰੇ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 94

ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਧਾਮਨਿ ਆਵ । ਤੇਜ ਸਰੂਪੀ ਸਕਲ ਸਿਰੋਮਨਿ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਵ ॥
ਟੇਕ ॥ ਪੀਵ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿ ਪਾਯੋ ਕਰਨੀ ਕਵਨ ਬਿਸਾਰੀ । ਚਕ ਕੋ
ਧਿਆਨ ਦਧਿ ਸੁਤ ਸੋ ਹੋਤ ਹੈ ਯੋ ਤੁਮ ਤੈ ਮੈਂ ਨਿਆਰੀ ॥੧॥ ਭੋਰ ਭਯੋ ਮੋਹਿੰ ਇਕ
ਟਕ ਜੋਵਤ ਤਲਫਲ ਰਜਨੀ ਜਾਈ । ਪੀਵ ਬਿਨ ਸੇਜਇ ਕਾ ਸੁਖ ਸੋਉਂ ਬਿਰਹ
ਬਿਥਾ ਤਨ ਖਾਈ ॥੨॥ ਮੇਟਿ ਦੁਹਾਗ ਸੁਹਾਗਿਨ ਕੀਜੈ ਅਪਨੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈ ।
ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਰੇ ਬਿਛੋਹੇ ਏਕ ਪਲਕ ਜੁਗ ਜਾਈ ॥੩॥

ਰਾਗ ਭੈਰਉ

ਸ਼ਬਦ 95

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥ ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋ
ਜਾਪੈ ਨਾਮੁ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮੁ ॥੧॥ ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ ॥
 ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਸਮਾਇ ॥ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ
 ਸੁ ਅਨਭੈ ਰਹੈ ॥੨॥ ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ ॥
 ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ ॥੩॥
 ਘ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ ॥ ਕਹਿ
 ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਸਿ ਅਭਾਗ ॥੪॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 96

ਐਸਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਬਨਵਾਰੀ । ਮਨ ਪਵਨ ਦਿੜਿ ਸੁਖਮਨ ਨਾੜੀ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸੋਈ
 ਜਪੁ ਜਪੋ ਜੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜਪਨਾ । ਸੋਈ ਤਪੁ ਤਪੋ ਜੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਤਪਨਾ ॥੧॥ ਸੋਈ
 ਗੁਰੂ ਕਰੋ ਜੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਰਨਾ । ਐਸੀ ਮਰੋ ਜੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ॥੨॥ ਉਲਟੀ
 ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਮੇਂ ਲਯਾਵੈ । ਬਿਨਹੀ ਜਲ ਮਜਨ ਹੂ ਆਵੈ ॥੩॥ ਲੋਚਨ ਭਰਿ ਭਰਿ
 ਬਿਯੰਬ ਨਿਹਾਰੋ । ਜੋਤਿ ਬਿਚਾਰਿ ਨ ਅੰਰ ਬਿਚਾਰੋ ॥੪॥ ਪਿੰਡ ਪਰੇ ਜੀਵ ਜਿਸੁ
 ਘਰਿ ਜਾਤਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਤੀਤ ਅਨਾਹਦ ਰਾਤਾ ॥੫॥ ਜਾ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਸੋਈ ਭਲ

ਜਾਨੈ ॥ ਗੁੰਗੋ ਸਾਕਰ ਕਹਾ ਬਖਾਨੈ ॥੬॥ ਸੁੰਨਿ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਬਾਸਾ । ਤਾਥੈ ਜਾਵ
ਮੇਂ ਰਹੈ ਉਦਾਸਾ ॥੭॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਰੰਜਨ ਧਿਆਉ । ਜਿਸ ਘਰਿ ਜਾਓ ਹੁੰ
ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਉ ॥੮॥

ਸ਼ਬਦ 97

ਅਬਿਗਤਿ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵਾ । ਮੈਂ ਕਾ ਜਾਨੂੰ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸੇਵਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਬਾਂਧੂ ਨ
ਬੰਧਨ ਛਾਂਊ ਨ ਛਾਯਾ । ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਸੇਊਂ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਯਾ ॥੧॥ ਚਰਨ ਪਤਾਲ ਸੀਸ
ਅਸਮਾਨਾ । ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਕੈਸੇ ਸੰਪੁਟ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕ ਅੰਤ ਨ
ਪਾਇਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੋਜਤ ਜਨਮ ਗੰਵਾਇਆ ॥੩॥

ਤੋੜੂੰ ਨ ਪਾਤੀ ਪੂਜੂੰ ਨ ਦੇਵਾ । ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਕਰੂੰ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ॥੪॥ ਨਖ ਪ੍ਰਸੇਦ
ਜਾ ਕੇ ਸੁਰਸਰਿ ਧਾਰਾ । ਰੋਮਾਵਲੀ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰਾ ॥੫॥ ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਜਾ ਕੇ
ਸੁਮਿਰਤ ਸਾਂਸਾ । ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੬॥

ਸ਼ਬਦ 98

ਭੇਸ਼ ਲਿਯੋ ਪੈ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਿਓ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੇਇ ਬਿਸ਼ੈ ਸੋ ਮਾਨਿਓ ॥ ਟੇਕ ॥ ਕਾਮ

ਕ੍ਰੋਧ ਮੇਂ ਜਨਮ ਗੰਵਾਯੋ । ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਾਮ ਨ ਗਾਯੋ ॥੧॥ ਤਿਲਕ ਦਿਯੋ
ਪੈ ਤਪਨਿ ਨ ਜਾਈ । ਮਾਲਾ ਪਹਿਰ ਘਨੇਰੀ ਲਾਈ ॥੨॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਮਰਮ ਜੋ
ਪਾਉਂ । ਦੇਵ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤ ਕਰ ਧਿਆਉਂ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 99

ਗੁਰੂ ਸਭੁ ਰਹਸਿ ਅਗਮਹਿ ਜਾਨੈਂ । ਢੂੰਢੇ ਕੋਉ ਛਟ ਸਾਸਤ੍ਰਨ ਮਹਿ, ਕਿਧੁੰ ਕੋ ਵੇਦ
ਵਸ਼ਾਨੈ । ਟੇਕ ॥ ਸਾਂਸ ਉਸਾਂਸ ਚੜਾਵੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ, ਬੈਠਹਿ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਧੀ । ਫਾਂਟਿਓ
ਕਾਨੁ ਭਭੂਤ ਤਨਿ ਲਾਈ, ਅਨਿਕ ਭਰਮਤ ਵੈਰਾਗੀ ॥੧॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਕਰਇ
ਬਹੁਤੇਰੇ, ਕਥਾ ਬਸਤ ਬਹੁ ਸਾਨੈ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਮਿਲਿਓ ਗੁਰ ਪੂਰੇ, ਜਿਹਿ
ਅੰਤਰ ਹਰਿ ਮਿਲਾਨੈ ॥੨॥

ਰਾਗ ਬਸੰਤ

ਸ਼ਬਦ 100

ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੰਤਾ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ ਊਭਿ ਜਾਹਿ ॥ ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ ਨਾਹੀ
ਠਾਉ ॥ ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ ਊਪਰਿ ਲਵੈ ਕਾਉ ॥੧॥ ਤੂ ਕਾਂਇ ਗਰਬਹਿ ਬਾਵਲੀ ॥

ਜੈਸੇ ਭਾਦਉ ਖੁੰਬਰਾਜੁ ਤੂ ਤਿਸ ਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੈਸੇ ਕੁਰੰਕ
 ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ ॥ ਤਨਿ ਸੁਗੰਧ ਢੂਢੈ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ॥ ਅਪ ਤਨ ਕਾ ਜੋ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
 ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਜਮਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
 ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਗਨਹਾਰੁ ॥ ਫੇੜੇ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ ॥ ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ
 ਪੀਉ ਪੀਉ ॥੩॥ ਸਾਧੂ ਕੀ ਜਉ ਲੇਹਿ ਓਟ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥
 ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪੈ ਨਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ ॥੪॥੧॥

ਰਾਗ ਮਲਾਰ

ਸ਼ਬਦ 101

ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆਤ ਚੰਮਾਰੰ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ
 ਸਾਰੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ
 ਪਾਨੰ ॥ ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੰ ॥੧॥
 ਤਰ ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੰ ॥ ਭਗਤਿ

ਭਾਗਉਤੁ ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਊਪਰੇ ਪੂਜੀਐ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੰ ॥੨॥ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕੁਟ
ਬਾਂਢਲਾ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤਾ ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥ ਅਬ ਬਿਪ੍ ਪਰਧਾਨ
ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਣਾਇ ਰਵਿਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ॥੩॥੧॥

ਸ਼ਬਦ 102

ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਊ ਜਨਾ ਪਦਮ ਕਵਲਾਸਪਤਿ ਤਾਸ ਸਮ ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਆਨ ਕੋਊ ॥
ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਥਰਿਓ ਆਨ ਰੇ ਆਨ ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਊ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਾ ਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪੇਖੀਐ ਤਾਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ ॥
ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ ਸਪਤ ਦੀਪਾ ॥੧॥
ਜਾ ਕੈ ਈਦਿ ਬਕਰੀਦਿ ਕੁਲ ਗਊ ਰੇ ਬਧੁ ਕਰਹਿ ਮਾਨੀਅਹਿ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ ॥
ਜਾ ਕੈ ਬਾਪ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਪੂਤ ਐਸੀ ਸਰੀ ਤਿਹੂ ਰੇ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ ॥੨॥ ਜਾ
ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਢੇਢ ਸਭ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤ ਫਿਰਹਿ ਅਜਹੁ ਬੰਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥ ਆਚਾਰ
ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤਿਨ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾਨ ਦਾਸਾ ॥੩॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 103

ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਪਰਮ
ਗਤੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ ॥ ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ ਕਹਾ ਲਗੁ
ਸੋਵਉ ॥੧॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ ॥ ਝੂਠੇ ਬਨਜਿ ਉਠਿ ਹੀ
ਗਈ ਹਾਟਿਓ ॥੨॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਭਇਓ ਜਬ ਲੇਖੋ ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ
ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ ॥ ੩ ॥੧॥੩॥

ਰਾਗ ਆਸਾਵਰੀ

ਸ਼ਬਦ 104

ਕੇਸਵੇ ਵਿਕਟ ਮਾਯਾ ਤੋਰ ਤਾਤੇ ਬਿਕਲ ਗਤਿ ਮੋਰ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸੁਬਿਸ਼ ਡਸਨ
ਕਰਾਲ ਅਹਿਮੁਖ ਗ੍ਰਸਤਿ ਸੁਦ੍ਰਿੜ ਸੁ ਮੇਸ਼ ॥ ਨਿਰੁਖਿ ਮਾਖੀ ਬਖਤ ਬਿਆਕੁਲ ਲੋਭ
ਕਾਲ ਨਾ ਦੇਖ ॥੧॥ ਇੰਦ੍ਰਿਯਾਦਿਕ ਦੁੱਖ ਦਾਰਨ ਅਸੰਖਯਾਦਿਕ ਪਾਪ ॥ ਤੋਹਿ
ਭਜਤ ਰੁਪੁਨਾਥ ਅੰਤਰਿ ਤਾਹਿ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾ ਤਾਪ ॥੨॥ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਚਹੁ
ਜੁਗਿ ਭਗਤਿ ਪੁਰਵਨ ਕਾਮ ॥ ਆਸ ਮੋਹਿ ਭਰੋਸ ਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਜੈ ਜੈ ਰਾਮ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 105

ਰਾਮਹਿ ਪੂਜਾ ਕਹਾ ਚੜਾਉਂ ॥ ਫਲ ਅਰੁ ਫੂਲ ਅਨੁਪਮ ਨ ਪਾਉਂ ॥ ਟੇਕ ॥ ਥਨਹਰ
ਦੂਧ ਜੋ ਬਛਰੂ ਜੂਠਾਰਓ ॥ ਪੁਹੁਪ ਭੰਵਰ ਜਲ ਮੀਨ ਬਿਟਾਰਓ ॥੧॥ ਮਲਿਆਗਿਰ
ਬੇੜਿਯੋ ਭੁਅੰਗਾ ॥ ਬਿਸ਼ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੋਊ ਏਕੈ ਸੰਗਾ ॥੨॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਬੇਦਹਿ
ਬਾਸਾ । ਕੈਸੈ ਪੂਜ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਦਾਸਾ ॥ ਮਨਹੀ ਪੂਜਾ ਮਨਹੀ ਧੂਪ ॥ ਮਨਹੀ ਸੇਂਊਂ
ਸਹਜ ਸਰੂਪ ॥੩॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਨ ਜਾਨੂੰ ਤੇਰੀ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਕਵਨ ਗਤਿ
ਮੇਰੀ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 106

ਬਰਜਿ ਹੋ ਬਰਜਿ ਬੀਠੁਲੇ ਮਾਇਆ ਜਗ ਖਾਇਆ ॥ ਮਹਾਪ੍ਰਬਲ ਸਭ ਹੀ ਬਸ
ਕੀਏ, ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਭਰਮਾਇਆ ॥ ਟੇਕ ॥ ਬਾਲਕ ਬਿਰਧ ਤਰੁਨ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ,
ਨਾਨਾ ਭੇਸ ਬਨਾਵੈ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਪੰਡਿਤ ਰਹਿਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਕਾਰਨਿ, ਸਭ ਕੋ ਕੰਤਿਗ ਆਵੈ ॥ ਜੋ ਦੇਖੈ ਸੋ ਭੁਲਿ ਰਹੈ,
ਵਾਕਾ ਚੇਲਾ ਮਰਮ ਜੋ ਪਾਵੈ ॥੨॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਲੋਕ ਸਭ ਜੀਤੇ, ਇਹ ਬਿਧਿ ਤੇਜ
ਜਨਾਵੈ । ਸਿਅੰਭੂ ਕਾ ਚਿਤ ਚੰਰ ਲਿਓ ਹੈ, ਵਾਕੈ ਪਾਛੈ ਲਾਗਾ ਧਾਵੈ ॥੩॥ ਇਨ

ਬਾਤਨ ਸੁਖਚੈਨ ਮਰਿਅਤ ਹੈ, ਸਭ ਕੋ ਰਹੇ ਉਝਾਰੀ ॥ ਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਿਨ ਰਾਖੋ
ਕੈਸੋ, ਮੇਟੋ ਬਿਪਤਿ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥ ਕਹੈ 'ਰਵਿਦਾਸ' ਉਦਾਸ ਭਇਓ ਮਨ, ਭਾਜਿ
ਕਹਾਂ ਅਬ ਜਈਏ । ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਸਾਈਂ, ਤੁਮਹੀਂ ਮਾਂਹਿ ਸਮਈਏ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 107

ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰਬਿੰਦ ਭਵਨ ਮਨੁ, ਪਾਨ ਕਰਤ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਰਮਇਆ
ਧਨੁ ॥ਟੇਕ॥ ਸੰਪਤਿ ਵਿਪਤਿ ਪਟਲ ਮਾਇਆ ਧਨ, ਤਾ ਮਹਿ ਮਗਨ ਨ ਹੋਤ ਤੇਰੋ
ਜਨ ॥੧॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਜੇ ਗਤ ਤਨ ਛਿਨ ਛਿਨ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਏ ਤੋ ਡਰਪੈ ਤੇਰੋ
ਨਿਜ ਜਨ ॥੨॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰਜ ਲੈ ਰਾਖੋ ਰਿਦੈ ਧਰਿ, ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਛੂਟਿਬੋ ਕਵਨ
ਪਰਿ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 108

ਬੰਦੇ ਜਾਨਿ ਸਾਹਿਬ ਗਨੀ । ਸਮਝਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬੋਲੈ ਕਾਬੇ ਮੇਂ ਕਿਆ ਮਨੀ ॥ ਟੇਕ ॥
ਜਵਾਨੀ ਦੁਨੀ ਜਮਾਲ ਸੂਰਤਿ ਦੇਖਿਏ ਥਿਰਿ ਨਾਹਿੰ ਵੇ । ਦਮ ਛ ਸੈ ਸਹੰਸ ਇੱਕੀਸ

ਹਰ ਦਿਨ ਖਜਾਨੇ ਥੈਂ ਜਾਹਿੰ ਵੇ ॥੧॥ ਮਨੀ ਮਾਰੇ ਗਰਬ 'ਗਾਫਿਲ' ਬੇਮਿਹਰ
 ਬੇਪੀਰ ਵੇ । ਦਰੀ ਖਾਨੇ ਪਰਤ ਚੋਬਾ ਹੋਤ ਨਹੀਂ ਤਕਸੀਰ ਵੇ ॥੨॥ ਸਿਆਹੀ ਸਪੇਦੀ
 ਤੁਰੰਗੀ ਨਾਨਾ ਰੰਗ ਬਿਸਾਲ ਵੇ । ਨਾਪੈਦ ਤੈਂ ਪੈਦਾ ਕੀਆ ਪੈਮਾਲ ਕਰਤ ਨ ਬਾਰ
 ਵੇ ॥੩॥ ਕੁਛੁ ਗਾਂਠਿ ਖਰਚੀ ਮਿਹਰ ਤੋਸਾ ਖੈਰ ਖੂਬੀ ਹਾਥਿ ਵੇ । ਧਨੀ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨ
 ਆਯਾ ਤਬ ਕੀਆ ਚਾਲੈ ਸਾਥ ਵੇ ॥੪॥ ਤਜਿ ਬਦਜਵਾਂ ਬੇਨਜਰ ਕਮਦਿਲਾਂ ਕਰਿ
 ਖਸਮ ਕੀ ਕਾਨ ਵੇ । ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣ ਕਛੁ ਹਕ ਹਲਾਲ ਪਛਾਣ
 ਵੇ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 109

ਸੁ ਕਛੁ ਵਿਚਾਰਿਓ ਤਾਥੇ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਥਿਰੁ ਹੈ ਰਹਿਓ । ਹਰਿ ਰੰਗ ਲਾਗੋ ਤਾਥੈ ਮੇਰੇ
 ਬਰਨ ਪਲਟਿ ਭਯੋ ॥ ਟੇਕ ॥ ਧੰਨ ਸੋ ਪੰਥੀ ਪੰਥ ਚਲਾਵਾ । ਅਗਮ ਗਵਨ ਮੇਂ ਗਮ
 ਦਿਖਲਾਵਾ ॥੧॥ ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਕਥੈ ਜਿਨ ਕੋਈ । ਘਟ ਘਟ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਓ
 ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ਜਿਹਿ ਪਦ ਸੁਨਨਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਸਾ । ਸੋ ਪਦ ਰਮਿ ਰਹਿਓ
 ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 110

ਭਾਈ ਰੇ ਸਹਜ ਬੰਦੋ ਸੋਈ ਬਿਨ ਸਹਜ ਸਿਧਿ ਨ ਹੋਈ । ਨਯੌਲੀਨ ਮਨ ਜੋ ਜਾਨਿਯੇ
ਜਬ ਕੀਟ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਹੋਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਆਪਾ ਪਰ ਚੀਨ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਰੇ ਅੰਰ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ । ਕਹਾਂ
ਤੇ ਤੁਮ ਆਯੋ ਰੇ ਭਾਈ ਜਾਹੂਗੇ ਕਿਤ ਦੇਸ ॥੧॥ ਕਹਿਯੇ ਤੋ ਕਹਿਯੇ ਕਾ ਕਹਿ
ਕਹੀਏ ਕਹਾਂ ਨ ਕੋ ਪਤਿਆਇ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਅਜਾਨ ਹੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਸਹਜ
ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 111

ਦੇਹੁ ਕਲਾਲੀ ਏਕ ਪਿਆਲਾ । ਐਸਾ ਅਵਧੂ ਹੋਈ ਮਤਵਾਲਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਕਹੈ ਕਲਾਲੀ
ਪਿਆਲਾ ਦੇਉ । ਪੀਵਨਹਾਰੇ ਕਾ ਸਿਰ ਲੇਉ ॥੧॥ ਏਰੀ ਕਲਾਲੀ ਤੈਂ ਕਿਆ
ਕੀਆ । ਸਿਰ ਕੇ ਸਾਟੈ ਪਿਆਲਾ ਦੀਆ ॥ ਸਿਰ ਕੈ ਸਾਟੈ ਮਹਿੰਗਾ ਭਾਰੀ । ਪੀਵੇਗਾ
ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਡਾਰੀ ॥੨॥ ਚੰਦ ਸੂਰ ਦੋਊ ਸਨਮੁਖ ਹੋਈ । ਪੀਵੈ ਪਿਆਲਾ ਮਰੈ ਨ
ਕੋਈ ॥੩॥ ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਮੇਂ ਭਾਠੀ ਸ੍ਵੈ । ਪੀਵੈ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰਮੁਖ ਦ੍ਵੈ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 112

ਐਸੀ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਵਿਖਿਆਤ ਚਮਾਰੰ ॥ ਹਿਰਦੇ ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੰ ॥ ਟੇਕ ॥
ਸੁਰਸਰਿ ਜਲ ਲੀਯਾ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਹਿ ਕਰਤ ਪਾਨੰ । ਸੁਰਾ
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਿਤਿ ਗੰਗਜਲ ਮਾਨਿਯੇ ਸੁਰਸਰਿ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਤ ਆਨੰ ॥੧॥ ਤਰ
ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਮਾਨਿਯੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬਿਚਾਰੰ । ਭਗਵਤ ਭਗਵੰਤ
ਜਬ ਊਪਰੇ ਲਿਖਿਯੇ ਤਬ ਪੂਜਿਏ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੰ ॥੨॥ ਅਨੇਕ ਅਧਮ ਜਿਬ
ਨਾਮ ਸੁਨਿ ਊਧਰੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਯੇ ਪਰਸਿ ਸਾਰੰ । ਭਨਤ ਰਵਿਦਾਸ ਰੰਕਾਰ
ਗੁਨ ਗਾਬੰਤ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਭਏ ਸਹਜ ਪਾਰੰ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 113

ਪਾਰ ਗਯਾ ਚਾਹੇ ਸਭ ਕੋਈ ਦੋਹੁ ਉਰਵਾਰ ਪਾਰ ਨਹਿ ਹੋਈ ॥੧॥ ਟੇਕ ॥ ਪਾਰ ਕਹੈ
ਉਰਵਾਰ ਸੋ ਪਾਰਾ ਬਿਨ ਪਦ ਪਰਚੇ ਭ੍ਰਮੈ ਗੰਵਾਰਾ ॥੧॥ ਪਾਰ ਪਰਮਪਦ ਮਾਂਝਿ
ਮੁਰਾਰੀ ਤਾ ਮੈਂ ਆਪ ਰਮੈਂ ਬਨਵਾਰੀ ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬਸੈ ਸਭ ਠਾਂਈ ਕਹੈ
ਰਵਿਦਾਸ ਮਿਲੈ ਸੁੱਖ ਸਾਂਈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 114

ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਹੁ ਲਖਾਈ ਬਾਟ ॥ ਜਨਮ ਪਾਛਲੇ ਪਾਪ ਨਸਾਨੇ, ਮਿਟੋਗੋ ਸਭੁ
ਸੰਤਾਪ ॥ ਟੇਕ ॥ ਬਾਹਰ ਖੋਜਤ ਜਨਮ ਗੰਵਾਏ, ਉਨਮਨਿ ਧਿਆਨ ਰਹੇ ਘਟ
ਆਪ ॥ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜਤ ਘਟ ਮਹਿ, ਅਗਮ ਗਿਆਨ ਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥੧॥
ਧਨ ਦਾਰਾ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਮਗਨ ਨਿਤ, ਗੁਣਿਓ ਨ ਮਿਚੁ ਕੰ ਚਾਪ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
ਗੁਰ ਰਾਹ ਦਿਖਾਵੈ, ਤ੍ਰਿਛਾ ਬੁਝਿ ਮਿਟਿ ਮਨ ਸੰਤਾਪ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 115

ਬਾਪੁਰੋ ਸਤ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੈ ਰੇ । ਗਿਆਨ ਬਿਚਾਰ ਚਰਨ ਚਿਤ ਲਾਵੈ ਹਰਿ ਕੀ
ਸਰਨਿ ਰਹੈ ਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਪਾਤੀ ਤੋੜੇ ਪੂਜਿ ਰਚਾਵੇ ਤਾਰਨ ਤਿਰਨ ਕਹੈ ਰੇ । ਮੂਰਤਿ
ਮਾਹਿ ਬਸੈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋ ਪਾਨੀ ਮਾਹਿ ਤਿਰੈ ਰੇ ॥੧॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧ ਸੰਸਾਰ ਕਵਨ ਬਿਧਿ
ਤਿਰਬੰ ਜੇ ਦ੍ਰਿੜ ਨਾਵ ਨ ਗਹੇ ਰੇ । ਨਾਮ ਛਾਡਿਜੇ ਡਾਂਡੇ ਬੈਸੇ ਤੋ ਦੂਨਾ ਦੁਖ ਸਹੇ
ਰੇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੁ ਕੋ ਸਬਦ ਅਰੁ ਸੁਰਤਿ ਕੁਦਾਲੀ ਖੋਦਤ ਕੋਈ ਲਹੈ ਰੇ ॥ ਰਾਮ ਕਹਹੁ
ਕੈ ਬਾਟੈ ਨ ਆਯੋ ਸੋ ਨੇਕੁ ਲਬਹੈ ਰੇ ॥੩॥ ਝੂਠੀ ਮਾਯਾ ਜਗ ਡਹਕਾਯਾ ਤੋ ਤਿਨ
ਤਾਪ ਦਹੈ ਰੇ । ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਜਪ ਰਸਨਾ ਮਾਯਾ ਕਾਹੂ ਕੇ ਸੰਗ ਨ ਰਹੈ

ਰੇ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 116

ਏਹ ਅੰਦੇਸ ਸੋਚ ਯਿਹ ਮੇਰੇ । ਨਿਸਿਵਾਸਰ ਗੁਨ ਗਾਊਂ ਤੇਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ਤੁਮ ਚਿੰਤਤ
ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਹੁ ਜਾਈ । ਤੁਮ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਹੋਇ ਕਿ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਤੁਮ
ਕਹਾ ਕਹਾ ਨਹਿ ਕੀਨ੍ਹਾ । ਹਮਰੀ ਬੇਰ ਭਏ ਬਲਹੀਨਾ ॥੨॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ
ਅਪਰਾਧੀ । ਜੇਹਿ ਤੁਮ ਦ੍ਰਵੈ ਮੈਂ ਭਗਤਿ ਨ ਸਾਧੀ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 117

ਬੰਰੀ ਕਰਿਲੈ ਰਾਮ ਸਨੇਹਾ ॥ ਸੰਗ ਸਹੇਲੀ ਵਿਆਹ ਚਲੀ ਸਬ, ਛਾਡਿ ਨੈਹਰਿ ਰਾ
ਗੇਹਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਖੇਲ ਖਿਲਾਰ ਬਇਸ ਸਭ ਬੀਤੀ, ਮਨ ਚਿਤ ਭਜ ਨ ਪਿਉ ਪਰਤੀਤੀ ॥
ਮੈਂ ਮੈਂ ਜੋ ਲੋ ਗਰਭ ਬੋਰਾਨੀ, ਤੋ ਲੋ ਪਿਆਰਾ ਮਨੁ ਨਹਿ ਆਨੀ ॥੧॥ ਆਪਾ ਮੇਟਿ
ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਖੋਹੀ, ਗਰਬ ਤਿਆਗੀ ਅਰਪਿਹਿ ਨਿਜ ਦੇਹੀ ॥ ਪਿਉ ਕੰ ਨਾਰੀ ਉਹਿ
ਮਨ ਆਈ, ਜਿਹਿ ਅਭਿ ਅੰਤਰ ਅਵਰੁ ਨਹਿ ਕਾਈ ॥੨॥ ਜੋ ਲੋ ਪਿਆਰਾ ਮਨ

ਨਹਿ ਆਈ, ਕਾ ਸੋਰਹਿ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਨਾਈ ॥ ਸੋਈ ਸਤੀ ਰਵਿਦਾਸ ਬਖਾਨੀ, ਤਨ
ਮਨ ਸਿਉਂ ਪਿਉ ਰੰਗ ਸਮਾਨੀ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 118

ਰੇ ਮਨ ਮਾਂਛਲਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੇ, ਤੂੰ ਚਿਤਰ ਬਚਿਤਰ ਬਿਚਾਰ ਰੇ । ਜਿਹਿ ਗਾਲੇ
ਗਲਿਆਹੀਂ ਮਰੀਏ, ਸੋ ਸੰਗ ਦੂਰਿ ਨਿਵਾਰਿ ਰੇ ॥ਟੇਕ॥ ਯਮ ਹੈ ਡਿਗਣਿ ਡੋਰਿ ਹੈ
ਕੰਕਣ, ਪਰ ਤਿਯ ਗਾਲੋਂ ਜਾਣਿ ਰੇ ॥ ਹਵੈ ਰਸ ਲੁਬਧ ਰਮੇ ਯੋ ਮੂਰਖ, ਮਨ
ਪਛਿਤਾਵੈ ਨਿਆਂਣਿ ਰੇ੧ ॥ ਪਾਪ ਗੁਨਿਓ ਛੈ ਧਰਮ ਨਿਬੰਲੀ, ਤੂੰ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਫਲ
ਚਾਖਿ ਰੇ ॥੨॥ ਪਰਤਿਰਿਆ ਸੰਗ ਭਲੋਂ ਜੋ ਹੋਵੈ, ਤੋ ਰਾਣੋਂ ਰਾਵਨ ਦੇਖਿ ਰੇ ॥੨॥
ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਰਤਨ ਫਲ ਕਾਰਨਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ਰੇ । ਕਾਂਚੋ ਕੁੰਭ
ਭਰਿਓ ਜਲ ਜੈਸੇ, ਦਿਨ ਦਿਨ ਘਟਤੋਂ ਜਾਇ ਰੇ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 119

ਰਥ ਕੋ ਚਤੁਰ ਚਲਾਵਨਹਾਰੋ । ਖਿਨ ਹਾਂਕੈ ਖਿਨ ਉਭੋ ਰਾਖੈ ਨਹੀਂ ਆਨ ਕੰ ਸਾਰੋ ॥
ਟੇਕ ॥ ਜਬ ਰਥ ਰਹੈ ਸਾਰਥੀ ਥਾਕੈ ਤਬਕੋ ਰਥਹਿ ਚਲਾਵੈ । ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਸਬੈ ਹੀ

ਥਾਕੈ ਮਨ ਮੰਗਲ ਨਹਿ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੰ ਯਹੂ ਰਥ ਸਾਜਿਓ ਅਰਧੈ
ਉਰਧ ਨਿਵਾਸਾ । ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਯੋ ਲਾਇ ਰਹਿਓ ਹੈ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 120

ਜੋ ਤੁਮ ਤੋਰੋ ਰਾਮ ਮੈ ਨਹਿ ਤੋਰੋ । ਤੁਮ ਸੋ ਤੋਰਿ ਕਵਨ ਸੋ ਜੋਰੋ ॥ ਟੇਕ ॥ ਤੀਰਥ
ਬਰਤ ਨ ਕਰੋ ਅੰਦੇਸਾ । ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ॥੧॥ ਜਹੰ ਜਹੰ ਜਾਉ
ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਪੂਜਾ । ਤੁਮ ਸਾ ਦੇਵ ਅਵਰ ਨਹਿ ਦੂਜਾ ॥੨॥ ਮੈ ਅਪਨੋ ਮਨ ਹਰਿ ਸੋ
ਜੋਰਿਓ । ਹਰਿ ਸੋ ਜੋਰਿ ਸਬਨ ਸੇ ਤੋਰਿਓ ॥੩॥ ਸਬ ਪਰ ਹਰਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਆਸਾ ।
ਮਨ ਕ੍ਰਮ ਬਚਨ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 121

ਕੇਹਿ ਬਿਧਿ ਅਬ ਸੁਮਿਰੋ ਰੇ ਅਤਿ ਦੁਲਭ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ॥ ਮੈਂ ਮਹਾਂ ਬਿਸ਼ਈ ਅਧਿਕ
ਆਤੁਰ ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਝਾਲ ॥ ਟੇਕ ॥ ਕਹਾਂ ਡਿੰਬ ਬਾਹਰ ਕੀਯੇ ਹਰਿ ਕਨਕ ਕਸੌਟੀ
ਹਾਰ ॥ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਸਾਖਿ ਤੂੰ ਹੋ ਕੀਓ ਸੁ ਸੋ ਅੰਧਿਆਰ ॥੧॥ ਕਹਾ ਭਯੋ ਬਹੁਤ
ਪਾਖੰਡ ਕੀਯੇ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਪਨੇ ਨ ਜਾਨ ॥ ਜੋ ਦਾਰਾ ਬਿਭਿਚਾਰਨੀ ਮੁਖਿ ਪਤਿਬਰਤਾ

ਜਿਯ ਆਨ ॥੨॥ ਮੈ ਹਿਰਦੈ ਹਾਰਿ ਬੈਠਯੋਂ ਹਰਿ ਮੋ ਪੈ ਸਰਯੋ ਨਾ ਏਕੋ ਕਾਜ ॥
ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੋ ਮੋਹਿ ਆਜ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 122

ਅਬ ਕੈਸੇ ਛੂਟੈ ਨਾਮ ਰਟ ਲਾਗੀ ॥ ਟੇਕ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਪਾਨੀ । ਜਾਕੀ
ਅੰਗ ਅੰਗ ਬਾਸ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਘਨ ਬਨ ਹਮ ਮੋਰਾ । ਜੈਸੇ ਚਿਤਵਤ
ਚੰਦ ਚਕੋਰਾ ॥੨॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਦੀਪਕ ਹਮ ਬਾਤੀ । ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ਬਰੈ ਦਿਨ
ਰਾਤੀ ॥੩॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਮੋਤੀ ਹਮ ਧਾਗਾ । ਜੈਸੇ ਸੋਨਹਿੰ ਮਿਲਤ ਸੁਹਾਗਾ ॥੪॥
ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਦਾਸਾ । ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥

ਸ਼ਬਦ 123

ਮਾਧੋ ਭ੍ਰਮ ਕੈਸੇ ਨ ਬਿਲਾਈ ॥ ਤਾਥੈਂ ਦੁਤੀ ਦਰਸੈ ਆਈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਕਨਕ ਕੁਟਕ
ਸੂਤ ਪਟ ਜੁਦਾ ਰਜੁ ਭੁਅੰਗ ਭ੍ਰਮ ਜੈਸਾ ॥ ਜਲ ਤਰੰਗ ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਜਿਉ, ਬ੍ਰਹਮ
ਜੀਵ ਦੁਤਿ ਐਸਾ ॥੧॥ ਬਿਮਲ ਏਕ ਰਸ ਉਪਜੈ ਨ ਬਿਨਸੈ, ਉਦੈ ਅਸਤ ਦੋਊ
ਨਾਂਹੀ ॥ ਬਿਗਤਾ ਬਿਗਤ ਘਟੈ ਨਹਿੰ ਕਬਹੂੰ, ਬਸਤ ਬਸੈ ਸਭ ਮਾਂਹੀ ॥੨॥ ਨਿਸਚਲ

ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਜ ਅਨੁਪਮ, ਨਿਰਭਯ ਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅੱਛਰ
ਅਤਰਕ, ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਅੰਤ ਅਨੰਦਾ ॥੩॥ ਸਦਾ ਅਤੀਤ ਗਿਆਨ ਘਨ ਬਰਜਿਤ,
ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਸਤ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ
ਨਿਧਿ ਕਾਸੀ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 124

ਮਨ ਮੇਰੋ ਸਤ ਸਰੂਪ ਬਿਚਾਰੰ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਨੰਤ ਪਰਮ ਪਦ ਸੰਸਾ ਸਕਲ
ਨਿਵਾਰੰ ॥ ਟੇਕ ॥ ਜਸ ਹਰਿ ਕਹੀਏ ਤਸ ਹਰਿ ਨਾਂਹੀ ਹੈ ਅਸ ਜਸ ਕਛੁ ਤੈਸਾ ॥
ਜਾਨਤ ਜਾਨਤ ਜਾਨ ਰਹਯੋ ਮਨ ਮਰਮ ਕਹੋ ਨਿਜ ਕੈਸਾ ॥੧॥ ਕਹਿਅਤ ਆਨ
ਅਨੁਭਵਤ ਆਨ ਰਸ ਮਿਲੈ ਨ ਬਿਗਰ ਹੋਈ ॥ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਪਤ ਘਟ-
ਘਟ ਪ੍ਰਤਿ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ॥੨॥ ਆਦਹੁ ਏਕ ਅੰਤ ਫੁੰਨਿ ਸੋਈ ਮਧਯ ਉਪਾਧਿ ਸੁ
ਕੈਸੇ ॥ ਅਹੈ ਏਕ ਪੈ ਭ੍ਰਮ ਸੇ ਦੂਜੋ ਕਨਕ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਜੈਸੇ ॥੩॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰਮ ਪਦ ਕਾ ਜਪ ਤਪ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ ॥ ਏਕ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਏਕ ਹਰਿ ਕਹੈ
ਕੌਣ ਬਿਧਿ ਦੂਜਾ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 125

ਥੋਥੋ ਜਨਿ ਸੋਈ ਪਛੋਰੋ ਰੇ ਕੋਈ। ਪਛੋਰੋ ਜਾ ਮੇ ਨਿਜ ਕਨ ਹੋਈ॥ ਟੇਕ॥ ਥੋਥੀ
ਕਾਯਾ ਥੋਥੀ ਮਾਯਾ। ਥੋਥਾ ਹਰਿ ਬਿਨ ਜਨਮ ਗੰਵਾਯਾ॥੧॥ ਥੋਥਾ ਪੰਡਿਤ ਥੋਥੀ
ਬਾਨੀ। ਥੋਥੀ ਹਰਿ ਬਿਨ ਸਬੈ ਕਹਾਨੀ॥੨॥ ਥੋਥਾ ਮੰਦਿਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ। ਥੋਥੀ
ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਆਸਾ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਸੁਮਿਰਨ ਨਾਮ ਬਿਸਾਸਾ। ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਹੈ
ਰਵਿਦਾਸਾ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 126

ਮਾਧੋ ! ਮੋਹਿ ਏਕੁ ਸਹਾਰੋ ਤੋਰਾ॥ ਟੇਕ॥ ਤੁਮਹਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੋ, ਹੂੰ ਮਸਕੀਨ
ਅਤਿ ਭੋਰਾ॥ ਤੁਮ ਜਉ ਤਜੋ ਕਵਨ ਮੋਹਿ ਰਾਖੇ, ਸਹਿਹੈ ਕੋਨੁ ਨਿਹੋਰਾ॥੧॥
ਬਾਹਾਡੰਬਰ ਹੂੰ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਨਿਓ, ਤੁਮ ਚਰਨਨ ਚਿਤ ਮੋਰਾ॥ ਅਗੁਨ ਸਗੁਨ ਦੋ
ਸਮਕਰਿ ਆਨਿਓ, ਚਹੂੰ ਦਿਸ ਦਰਸਨ ਤੋਰਾ॥੨॥ ਪਾਰਸ ਮਨਿ ਮੁਹਿ ਰਤੁ ਨਹਿੰ,
ਜਗ ਜੰਜਾਰ ਨ ਥੋਰਾ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਤਜਿ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਇਕੁ ਰਾਮ ਚਰਨ
ਚਿਤ ਮੋਰਾ॥੩॥

ਰਾਗ ਟੋਡੀ

ਸ਼ਬਦ 127

ਪਾਵਨ ਜਸ ਮਾਧੋ ਤੋਰਾ ਤੁਮ ਦਾਰੁਨ ਅਘਮੋਚਨ ਮੋਰਾ ॥ ਟੇਕ ॥ ਕੀਰਤਿ ਤੇਰੀ
ਪਾਪ ਬਿਨਾਸੇ ਲੋਕ ਬੇਦ ਯੋ ਗਾਵੈ । ਜੋ ਹਮ ਪਾਪ ਕਰਤ ਨਹਿ ਭੂਧਰ ਤੋਂ ਤੂੰ ਕਹਾ
ਨਸਾਵੈ ॥੧॥ ਜਬ ਲਗ ਅੰਗ ਪੰਕ ਨਹਿ ਪਰਸੈ ਤੋਂ ਜਲ ਕਹਾ ਪਖਾਲੈ । ਮਨ
ਮਲੀਨ ਵਿਸ਼ਿਆ ਰਸ ਲੰਪਟ ਤੋਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੰਭਾਲੈ ॥੨॥ ਜੋ ਹਮ ਬਿਮਲ ਹਿਰਦੈ
ਚਿਤ ਅੰਤਰਿ ਦੋਸ ਕੰਨ ਪਰ ਧਰਿਹੋ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਦਯਾਲ ਹੋ ਅਬੰਧ
ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਰਿਹੋ ॥੩॥

ਰਾਗ ਸਾਰੰਗ

ਸ਼ਬਦ 128

ਜਗ ਮੇਂ ਵੇਦ ਬੈਦ ਮਨੀਜੈ । ਇਨ ਮੇਂ ਅਵਰ ਅਗਮ ਕਛੁ ਅੰਰੇ ਕਹੋ ਕਵਨ ਪਰਿ
ਕੀਜੈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਭੋਜਲ ਬਿਆਧਿ ਅਸਾਧਿ ਪ੍ਰਬਲ ਅਤਿ ਪਰਮ ਪੰਥ ਨ ਗਹੀਜੈ ॥੧॥

ਪੜੈ ਸੁਣੈ ਕਛੁ ਸਮੁਝਿ ਨ ਪਰਈ ਅਨੁਭੈ ਪਦ ਨ ਲਹੀਜੈ ॥੨॥ ਚਖ ਬਿਹੁਨ ਕਤਾਰ
ਚਲਤੁ ਹੈ ਤਿਨਹੁ ਅੰਸ ਭੁਜ ਦੀਜੈ ॥੩॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬਮੇਕ ਤਤ ਬਿਨੁ ਸਬ
ਮਿਲਿ ਗਰਤ ਪਰੀਜੈ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 129

ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਸਾਂਈ । ਟੇਕ ॥ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਤੁਝ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰੂੰ, ਤੁਮਹਿ
ਭੇਂਟ ਮਮੁ ਮਨ ਹਰਸਾਈ । ਤੁਮਹੁ ਦਯਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਰੁਣਾਨਿਧ ਤੁਮਹਿ ਦੀਨਬੰਧ
ਰਘੁਰਾਈ ॥1॥ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸਰਨ ਰਹੋਂ ਨਿਸਵਾਸਰ, ਭਰਮਤ ਫਿਰੋਂ ਨ ਹੋਂ ਹਰਿ
ਰਾਈ ॥ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਅਨੁਕਮਪ ਮਾਨ ਮਦੁ ਛੁਟੈ, ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈ ॥2॥
ਏਸੇ ਬਧੁ ਜਾਚਿਹੁ ਕਰੁਨਾਮੈਂ, ਤੁਝ ਚਰਨ ਤਜਿ ਕਿਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਚਰਣ-ਸਰਣ
ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਬਰੀ, ਅਪਨੋ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ਉਰ ਲਾਈ ॥3॥

ਸ਼ਬਦ 130

ਚਲਿ ਮਨ ਹਰਿ ਚਟਸਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂ ॥ ਟੇਕ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਟਿ ਗਿਯਾਨ ਕਾ ਅੱਛਰ
ਬਿਸਰੈ ਤੋਂ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਉਂ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਟੀ ਸੁਰਤਿ ਲੇਖਨਿ ਕਰਿਹੁ ਰਰਾ

ਮਮਾ ਲਿਖਿ ਆਂਕ ਦਿਖਾਊ ॥੨॥ ਯੇਹ ਬਿਧਿ ਮੁਕਤਿ ਭਯੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਰਿਦੈ
ਬਿਦਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਖਾਊ ॥੩॥ ਕਾਗਦ ਕੰਵਲ ਮਤਿ ਮਸਿ ਕਰਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਨ
ਰਸਨਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਗੁਣ ਗਾਊ ॥੪॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਜਪਿ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਾਖਿ
ਦੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਊ ॥੫॥

ਸ਼ਬਦ 131

ਹਰਿ ਸਿਮਰੈ ਸੋਈ ਸੰਤ ਬਿਚਾਰੋ । ਅਵਰੁ ਜਨਮ ਬੇਕਾਮ ਰਾਮ ਬਿਨ, ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਸੌ
ਉਪਰਿ ਬਾਰੋ । ਟੇਕ ॥ ਹਰਿ ਪਦ ਵਿਮੁਖ ਕੁਟਿਲ ਮਾਇਆਰਤ, ਰਾਮ ਚਰਣ ਚਿਤਹੁ
ਨ ਸਾਨੈ । ਜਿਨ ਮਨ ਮਾਨੁ ਹਉਮੈਂ ਬਸਹਿ, ਤਿਹ ਜਨ ਸੰਤ ਕਹੌ ਕਿਮ ਮਾਨੈ ॥੧॥
ਕਪਟ ਡੰਭ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਬੂਝੌ, ਸੰਤ ਜਨਮ ਭੌ ਕਿਲਵਿਸ਼ ਕਾਰੀ । ਜਿਉਂ ਬਰਿਆ ਰੁਤ
ਬੂੰਦ ਉਦਧਿ ਮਹਿ ਆਈ, ਮਿਲੈ ਸੋਈ ਜਲ ਖਾਰੋ ॥੨॥ ਤਾ ਪਰਸੰਗਿ ਸੀਪ ਸਵਾਤਿ
ਨਛੱਤਰ, ਮੋਤੀ ਨਿਪਜਤ ਨੀਰ ਤੈ ਨਿਆਰੋ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਮੋਹ ਮਦ ਤਿਆਗੋ,
ਰਾਮ ਚਰਣ ਮਨ ਸੰਤ ਬਿਚਾਰੋ ॥੩॥

ਰਾਗ ਜੈਸ੍ਰੀ

ਸ਼ਬਦ 132

ਸਬ ਕੁਛ ਕਰਤ ਨ ਕਹੈ ਕੁਛ ਕੈਸੇ । ਗੁਨ ਨਿਧਿ ਬਹੁਤ ਰਹਤ ਸਮ ਜੈਸੇ ॥ ਟੇਕ ॥
ਦਰਪਨ ਗਗਨ ਅਨੀਲ ਅਲੇਪ ਜਸ । ਗੰਗ ਜਲਧਿ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਦੇਖਿ ਤਸ ॥੧॥
ਸਬ ਆਰੰਭ ਅਕਾਮ ਅਨੇਹਾ । ਬਿਧੀ ਨਿਖੇਧ ਕਿਯੋ ਅਨੇਕੇਹਾ ॥ ੨ ॥ ਇਹੇ ਪਦ
ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਕੈ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ (ਦੋਪਾਦ)

ਸ਼ਬਦ - 133

ਜਾ ਕੈ ਰਾਮ ਜੀ ਧਨੀ ਤਾ ਕੈ ਕਾਹਿ ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ ॥ ਮਨਸਾ ਕੋ ਨਾਥ ਮਨੋਰਥ ਪੁਰਬੈ
ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਕੀ ਕਾਹਾ ਗਨੀ ਹੈ ॥੧॥ ਕਵਨ ਕਾਜ ਕਿਰਪਨ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਰਤ
ਫਿਰਤ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਹੈ ॥ ਖਾਈ ਨ ਸਾਕੈ ਖਰਚ ਨਹਿ ਜਾਵੈ ਜਯੋਂ ਭੁਯੰਗ ਸਿਰ
ਰਹਤ ਮਨੀ ਹੈ ॥੨॥ ਜਾ ਕੀ ਰਾਸਿ ਥਾਵਰ ਨਹਿ ਆਵੈ ਰਾਹਾ ਕੇਤਕੀ ਮੁਕਤ
ਅਨੀ ਹੈ ॥ ਰਖਵਾਰੇ ਕੋ ਚਕ੍ਰ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਬਿਘਨ ਨ ਬਿਆਪੈ ਰੋਕ ਛਿਨੀ ਹੈ ॥੩॥
ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕ ਪਾਰ ਨ ਪਾਵੈ ਮੈਂ ਬਪੁਰੈ ਕੀ ਕੰਨ ਗਿਨੀ ਹੈ ॥ ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ

ਨਿਰੰਤਰਿ ਹਰਿ ਸੋ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਤਾਕੀ ਸਦਾ ਬਨੀ ਹੈ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 134

ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ਰੇ ਨ ਹੋਈ, ਜਬ ਲਗ ਤਨ ਸੁਧ ਨ ਹੋਇ । ਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਨਾਂਚੈ
ਅਰੁ ਗਾਵੈ, ਭਗਤਿ ਨ ਬਹੁ ਤਪ ਕੀਨਹਾ । ਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਸਵਾਮੀ ਅਰੁ ਸੇਬਗ,
ਜਬ ਲਗ ਪਰਮ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਚੀਨਹਾ ॥੧॥ ਭਗਤਿ ਨ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਬੈਰਾਗੈ,
ਭਗਤਿ ਨ ਕਹੈ ਕਹਾਵੈਂ । ਭਗਤਿ ਨ ਸੁਨਿ ਮੰਡਲ ਘਰ ਸੋਧੈ, ਭਗਤਿ ਨ ਕਛੁ
ਦਿਖਾਵੈਂ ॥੨॥ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਬੰਧਨ, ਤ੍ਰਿਵਿਧ ਤਾਪ ਨ ਜਾਈ ।
ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਤਬੈ ਸਚੁ ਪਾਵੈ, ਆਪਾ ਉਲਟਿ ਸਮਾਈ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 135

ਰੇ ਪਾਇਓ ਰੇ ਰਾਮ ਆਮੀ ਰਸ ॥ਟੇਕ॥ ਰਸ ਜਿਨਿ ਮਗਨ ਹੂ ਰਹਿਆ, ਰਚੰਕਾਰ
ਰਾਸੇ ਨਿਤ ਰਸਨਾ । ਇਹੁ ਰਸ ਪੀਬ ਰਾਮ ਰਸ ਬੂੜੈ, ਆਪੁ ਮਗਨ ਰਹਿ ਹੂ ਦਿਨ
ਰੈਨਾ ॥੧॥ ਲੋਕ ਰਸ ਲਾਗਿ ਵਿਸੈ ਵਿਸ਼ ਦੇਹੀ, ਭਣੋਂਰਾਮ ਭੰਜਲ ਨਹੀਂ ਬਹਨਾ ।
ਅਭਿ ਅੰਤਰ ਭਜੰ ਨਿਜ ਅਵਿਗਤ, ਇਹ ਉਪਾਇ ਅੰਤਰ ਭੋ ਤਰਨਾ ॥੨॥

ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਲਾਲ ਹਾਥੈ ਜੈ ਚੜਿਯ, ਹੁਵੈ ਉਜਾਮ ਤਿਮਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਨਾ। ਭਜੈ
ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਨਿਤ ਰਸਨਾ, ਦੁਲਭ ਜਨਮ ਬਿਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਨਾ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 136

ਦੇਖਿ ਮੂਰਖਤਾ ਯਹੁ ਮਨ ਕੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛਾਡਿ ਅਧਾਰੈ, ਗਹਿ ਓਟ ਛੁਦ ਤ੍ਰਿਨ
ਕੀ ॥ ਟੇਕ ॥ ਅਭਿ ਅੰਤਰ ਰਾਮੁ ਨਹਿ ਜਾਨਿਓ, ਛਾਨਹੁ ਧੂਰਿ ਬਨ ਬਨ ਕੀ ॥ ਜਾ
ਦਿਨ ਇਹ ਹੰਸਾ ਉਰਿ ਜਾਇ ਹੈ, ਛੋਰਿ ਠਠਰਿਯਾ ਤਨ ਕੀ ॥ ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਮਹਿ
ਰਹਹੁ ਲਪਟਾਨੋ, ਆਪਹੁ ਨਹਿ ਸੁਧਿ ਵਾ ਛਨ ਕੀ ॥੧॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਤਿਆਗੀ
ਜਗ ਆਸਾ, ਲਹਹੁ ਓਟ ਹਰਿ ਚਰਨਨ ਕੀ ॥੨॥

ਸ਼ਬਦ 137

ਅਥ ਆਰਤੀ

ਆਰਤੀ ਕਹਾਂ ਲੈਂ ਕਰ ਜੋਵੈ। ਸੇਵਕ ਦਾਸ ਅਚੰਭੇ ਹੋਵੈ ॥ ਟੇਕ ॥ ਬਾਵਨ ਕੰਚਨ
ਦੀਪ ਧਰਾਵੈ। ਜੜ ਬੈਰਾਗ ਰੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥ ਕੋਟਿ ਭਾਨੁ ਜਾਕੀ ਸੋਭਾ
ਰੋਮੈ। ਕਹਾ ਆਰਤੀ ਅਗਨੀ ਹੋਮੈ ॥੨॥ ਪਾਂਚ ਤਤ ਯਹ ਤਿਰਗੁਨੀ ਮਾਯਾ। ਜੋ

ਦੇਖੈ ਸੋ ਸਕਲ ਉਪਾਯਾ ॥੩॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇਖਾ ਹਮ ਮਾਹੀਂ । ਸਕਲ ਜੋਤਿ ਰੋਮ
ਸਮ ਨਾਹੀਂ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 138

ਆਰਤੀ

ਸੰਤ ਉਤਾਰੈ ਆਰਤੀ ਦੇਵ ਸਿਰੋਮਨੀਏ । ਉਰ ਅੰਤਰ ਤਹਾਂ ਪੈਸਿ ਬਿਨ ਰਸਨਾ
ਭਣਿਏ ॥ ਟੇਕ ॥ ਮਨਸਾ ਮੰਦਿਰ ਮਾਹਿੰ ਧੂਪ ਧੁਪਈਏ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਮਾਲ ਰਾਮ
ਚੜ੍ਹਈਏ ॥੧॥ ਚਹੁੰ ਦਿਸਿ ਦਿਬਲਾ ਬਾਲਿ ਜਗਮਗ ਹੂੈ ਰਹਿਓ ਰੇ ॥ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ
ਸਮ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਿਲ ਰਹਿਓ ਰੇ ॥੨॥ ਤਨ ਮਨ ਆਤਮ ਬਾਰਿ ਸਦਾ ਹਰਿ
ਗਈਏ ॥ ਭਨਤ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਤੁਮ ਸਰਨਾ ਆਈਏ ॥੩॥

ਸ਼ਬਦ 139

ਆਰਤੀ

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਆਰਤੀ ਕੀਜੈ ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਇਕੇ ਮੇਕ ਕਰੀਜੈ । ਸੁਸਮਨ ਇੰਦੁ
ਅਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਭ ਧਰਾਵੈ ਮਨਸਾ ਮਾਲਾ ਫੂਲ ਚੜਾਵੈ ॥੧॥ ਘੀਵ ਅਖੰਡਾ ਸੋਹੈ ਬਾਤੀ

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਜੋਤ ਜਲੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ। ਪਵਨ ਸਾਧਨਾ ਥਾਲ ਸਜੀਜੈ ਤਾਮੇਂ ਚੰਮੁਖ ਮਨ
ਧਰਿ ਲੀਜੈ ॥੨॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਹਾਥ ਗਹੈ ਤਿਹ ਮਾਹੀਂ ਖਿਨ ਦਹਿਨੇ ਖਿਨ ਬਾਮੈਂ
ਲਾਹੀਂ। ਸਹਸ ਕੰਵਲ ਸਿਘਾਸਨ ਰਾਜੈ ਅਨਹਦ ਝਾਂਜਨ ਨਿਤ ਹੀ ਬਾਜੈ ॥੩॥
ਇਹੁ ਬਿਧ ਆਰਤੀ ਸਾਂਚੀ ਸੇਵਾ ਪਰਮ ਪੁਰਿਖ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ। ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ
ਗੁਰਦੇਵ ਬਤਾਵੈ ਐਸੀ ਆਰਤੀ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵੈ ॥੪॥

ਸ਼ਬਦ 140

ਆਰਤੀ

ਆਰਤੀ ਕਰਤ ਹਰਸੈ ਮਨ ਮੇਰੇ ਆਵਤ ਚਿਤ ਤੁਵ ਰੂਪ ਘਨੇਰੇ। ਟੇਕ ॥ ਅਜਰ
ਅਮਰ ਅਡੋਲ ਅਭੇਸ ਨਿਰਗੁਨ ਰਹਿਤ ਰੂਪ ਨਹਿ ਰੇਖਾ ॥ ਚੇਤਨ ਸਤ ਚਿਤ ਘਨ
ਆਨੰਦਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਤੇਜ ਅਮਿਤ ਅਭੇਦਾ ॥੧॥ ਅਨੁਭ ਅਜਨਮਾ ਸਰਬਗਯ
ਅਨੰਤਾ ਅਭੇਦ ਅਦੈਸ਼ ਅਵਿਗਤ ਸੁਛੰਦਾ। ਨਾਮ ਕੀ ਬਾਤੀ ਘੀਵ ਅਖੰਡਾ ਇਕ
ਹੀ ਜੋਤ ਜਲੈ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ॥੨॥ ਅਨਤ ਬਾਰ ਤੋਹਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਾ ਮੁਨਿ ਜਨਿ ਪੈ
ਪਾਰ ਨਹਿ ਪਾਵਾ। ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਰਵਿਦਾਸ ਧਿਆਵਾ ਘੰਟਾ ਝਾਲਰ ਮਨਹਿ

षम'व' ॥३॥

॥ ਪਦੇ ॥

1.

ਸੋਹੰ ਓਅੰਕਾਰ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਆਨਾਦਿ, ਆਖੰਡ ਧਯਾਨ ਸਾਰੂਪ ॥ ਅਜਰ ਅਮਰ
ਆਦਿ ਕਰਨਾ, ਪੁਰਸ਼ ਅਟਲ ਅਨੂਪ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਦਯਾਲ ਜੀ, ਕਾਟੇ ਬੰਧਨ
ਕਰੂਪ ॥ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਤਿ ਸੁਣ, ਦਾਸ ਕਰ ਨਿੱਜ ਰੂਪ ॥ ਸੱਚ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰ
ਕਰ, ਜੀਵ ਭਏ ਤੱਤ ਰੂਪ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਭੱਜ ਨਾਮ ਕੋ, ਪਾਵੇ ਸੁੱਧ ਸਵਰੂਪ ॥

2.

ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਮਨ ਵਿਖੇ, ਧਰੋ ਸੋ ਹਰ ਦਮ ਧਯਾਨ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਕਰ, ਦਵਾਰੇ ਪਾਵੇ ਮਾਨ ॥ ਮੰਤਰ ਜਪ ਗੁਰ ਹਿਰਦਯ ਮੇਂ, ਮਿਲੇ ਸੋ ਨਿਸ਼ਚਲ
ਗਯਾਨ ॥ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਨਾ ਉਤਰੇ, ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਨਹੀਂ
ਪਾਵਈ, ਜੋ ਦਿਲ ਮਾਂਹੇ ਸੁਆਨ ॥ ਮਨ ਸੱਚਾ ਕਿਤ ਬਿਧ ਭਯੋ, ਕਰ ਹੈ ਕਿਆ
ਬਿਆਨ ॥ ਝੂਠਾ ਪਾਲਨ ਪਾਲਤੇ, ਕਹੋ ਕੈਸੇ ਕਲਿਆਨ ॥ ਆਗਿਆ ਗੁਰ ਕੀ
ਚਿੱਤ ਧਰ, ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਖਾਨ ॥

3 .

ਕਰ ਏਕਾਗਰ ਬਰਿਤ ਕੋ, ਸਿਮਰੇ ਨਿਤ ਕਰਤਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸਬ ਗੀਤਿ ਕਾ,
ਕੌਣ ਕਥੈ ਵਿਸਤਾਰ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਅਤਿ ਬੜੀ, ਜਾਣੈ ਕੌਣ ਵਿਚਾਰ ॥
ਸਦਗੁਣ ਨਿੱਤ ਹਿਰਦੇ ਬਸੇਂ, ਮਿਲਸੀ ਠੌਰ ਆਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਲਖੋ ਦਿਆਲਤਾ,
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਯੋ ਪਸਾਰ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨੇ, ਦਾਸ ਦੀਏ ਜਗ ਤਾਰ ॥

4 .

ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਸਤਿ ਸਵਰੂਪ ਥਾ, ਵਹਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਪ ॥ ਮਦਯ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ,
ਤਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਮਨ ਜਾਪ ॥ ਅੰਤ ਸਮਯ ਭੀ ਰਹੋਗੇ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਤਾਪ ॥ ਮਨ ਬਾਣੀ
ਕਰ ਕੇ ਭਜੇ, ਮੁੰਚਿਤ ਕਿਲ ਵਿਸ਼ ਪਾਪ ॥ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਹੈ, ਧਰਤਿ ਆਕਾਸ਼
ਵਿਆਪ ॥ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਇ ਥਾਪ ॥ ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਕੀ ਪੁੰਨ
ਲੱਗੀ, ਦਿਲ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ਕੇ, ਜਾਨੋ ਗੁਰ ਪਰਤਾਪ ॥

5 .

ਜਾਪ ਜਪੋ ਤੁਮ ਨਾਮ ਕਾ, ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ਗਾਵਤ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਕੇ,

ਬੂਝਤ ਨਿਜ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਨਾਮ ਸਤਯ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ, ਪਦਾਰਥ ਝੂਠ ਸ ਨੇਵ ॥ ਦੁਬਧਾ
ਅੰਤਰ ਕੀ ਤਜੇ, ਨਿਤ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰੇਵ ॥ ਆਚਾਰ ਧਰੇ ਗੁਰ ਗੀਤ ਕੇ, ਮੰਗਲ
ਨਿਤਯ ਵਧੇਵ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ਕੇ, ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਨ ਦੇਵ ॥

6.

ਅੰਤਰ ਕਰ ਗਾਵੇ ਸਦਾ, ਹ੍ਰਿਦਯ ਕਰ ਭਰਪੂਰ ॥ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਤਿਆਗਸੀ, ਪਾਪ
ਭਯ ਸਬ ਦੂਰ ॥ ਕਾਗ ਰੂਪ ਤਜ ਹੰਸ ਹੋ, ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕਰਹੋ ਭੂਰ ॥ ਦੇਵ ਦੇਹ ਤੁਝ
ਕੋ ਦਈ, ਪ੍ਰਤੱਖਸ਼ ਜਾਨ ਜਰੂਰ ॥ ਕਥਨਾ ਕਥੇ ਨਾ ਹਰਿ ਮਿਲੇ, ਪਾਵੇ ਖੋਜਨ ਨੂਰ ॥
ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ਕੇ, ਰਹੋ ਭਗਵਾਨ ਹਜੂਰ ॥

7.

ਦੇਵਨ ਵਾਲਾ ਦੇਤ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੀ ਕਰ ਮਨ ਆਸ ॥ ਸਰਵ ਯੁਗੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲੀਯਾ,
ਤੇਰੀ ਮਿਟੀ ਨਾ ਖੁਸ ॥ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਜਾਨਤਾ, ਲੇਖੇ ਸਾਸ ਗਰਾਸ ॥ ਆਗਯਾ
ਗੁਰ ਕੀ ਚਿਤ ਧਰ, ਸਾਧਨ ਕੋ ਰੱਖ ਪਾਸ ॥ ਬਖਸ਼ਣ ਹਾਰਾ ਬਖਸ਼ਸੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹੋਇ

ਦਾਸ ॥ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਗੁਰ ਨਾਮ ਕੋ, ਅੰਤਰ ਰੱਖ ਪਿਆਸ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਨਾਮ
ਸਤਿ, ਚਾਰ ਯੁੱਗੋਂ ਮੇਂ ਭਾਸ ॥ ਸਤਿ ਸੰਤੋਸ਼ ਧਾਰਣ ਧਰੋ, ਕਹਤ ਭਏ ਰਵਿਦਾਸ ॥

8 .

ਤਨ, ਮਨ ਧਨ ਅਰਪਣ ਕਰੋ, ਬਾਣੀ ਜਪ ਹਰਿ ਮੀਤ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਤ
ਕੀ, ਦੁਸ਼ਟ ਤਿਆਗੋ ਰੀਤ ॥ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ, ਜਨਮ ਆਮੋਲਕ
ਜੀਤ ॥ ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ, ਦੂਰ ਹੋਇ ਭਰਮ ਭੀਤ ॥ ਤੂੰਹੀ, ਤੂੰਹੀ ਰਟਤਾ ਰਹੇ,
ਅੰਰ ਨਾ ਲਾਵੇ ਚੀਤ ॥ ਮਾਨ ਪਾਇ ਜਿੰਨ ਸੇਵਿਆ, ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਪਾਇ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਨਾਮ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੇ, ਜੋ ਗਾਵਤ ਹਰਿ ਕੇ ਗੀਤ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ,
ਅਵਯ ਪਦ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਤ ॥

9 .

ਗੁਰਮੁੱਖ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖ, ਕੁਕਰਮ ਸੇ ਮਨ ਬੰਦ ॥ ਸਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ,
ਅੰਰ ਆਵਨ ਜਾਨ ਸਨਬੰਧ ॥ ਅੰਧੇਰ ਮਚਯੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿੰਨ
ਗੁਰ ਚੰਦ ॥ ਨਿਤਯ ਪੜ੍ਹਨ ਗੁਰਮੁੱਖ ਸਤਿ, ਜਾਨਤ ਭਏ ਸਰਬ ਸੰਦ ॥ ਗੁਰ ਹੀ

ਧਾਰੇ ਰੂਪ ਸਬ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਨੰਦ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰਤੇ, ਜਪੋ ਓਅੰ ਕਰ
ਬੰਦ ॥

10.

ਸਰਬ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਹੈ, ਦੂਸਰ ਕੰਨ ਕਹਾਇ ॥ ਮੁਕਤਿ ਨਾ ਪਾਵੈ ਭਜਨ ਬਿਨ,
ਜੋ ਉਤਮ ਆਪ ਸਦਾਏ ॥ ਠਾਕਰ ਨਦਰ ਨਾ ਆਵਹੀ, ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ॥ ਜੋ
ਚਾਹੇ ਕਲਿਆਣ ਕੋ, ਸਤਿਗੁਰ ਲਏ ਮਨਾਏ ॥ ਗੁਣਵੰਤਿਆਂ ਸੰਗ ਗੁਣ ਵਸੇ, ਜੋ
ਤੂੰ ਧਯਾਨ ਲਗਾਏ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ, ਬਹੁਰ ਨਾ ਜਨਮੇਂ ਧਾਏ ॥

11.

ਨਾਮ ਧਿਆਵੇ ਦੇਵ ਮੁਨਿ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਆਗੰਮ ॥ ਸੀਸ ਦਾਨ ਕਰ ਹਰਿ ਮਿਲੇ,
ਤੂੰ ਨਾ ਜਾਨ ਸਹੰਮ ॥ ਠਾਕਰ ਸਦਾ ਸਮੀਪ ਹੈ, ਤਿਸ ਬਿਨ ਨਿਹਫਲ ਅੰਰ ॥ ਗੁਰ
ਗੋਪਾਲ ਧਿਯਯ ਤੂੰ, ਮਨ ਆਪਣਾ ਕਰ ਭੌਰ ॥ ਬੰਧਨ ਕੰਨ ਛੁੜਾਵਸੀ, ਕੀਏ ਬਿਨਾ
ਮਨ ਧਰਮ ॥ ਕਾਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਨਮ, ਮਰਨ, ਦੂਰ ਹੋਇ ਸਭ ਭਰਮ ॥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਨ
ਦਿਆਲ ਸਦਾ, ਸੋਈ ਮਨੋ ਪੁਕਾਰ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰਿ, ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਖ

ਵਿਚਾਰ ॥

12.

ਤਿਸ ਜੇਵਡ ਦਾਤਾ ਨਾਂਹਿ ਕੋ, ਗੁਰ ਆਪਰੰਪਰ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨ ਸੁਰਤ ਨਾ
ਸਤਯ ਹੈ, ਭਰਮ ਥੱਕੇ ਸਬ ਲੋਇ ॥ ਦੇਵ ਨਾਥ ਅੰਰ ਸਿੱਧ, ਸਰਬ ਗੁਰ ਮਾਨੇ ਤੇ
ਹੋਇ ॥ ਧਰਤੀ ਵਯੋਮ ਵਿਚਾਰਿਆ, ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ॥ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ
ਜਯਕਾਰ ਪੁੰਨ, ਕੱਛ ਮੱਛ ਭੀ ਜੋਇ ॥ ਦਾਨਾ, ਦਾਤਾ, ਸ਼ੀਲਵੰਤ, ਉਪਕਾਰੀ ਜਗ
ਹੋਇ ॥ ਇੰਦਰ, ਬ੍ਰਹਮਾਂ, ਮਹੇਸ਼ ਗਣ, ਪਵਨ ਬਸੰਤਰ ਤੋਇ ॥ ਯਹ ਸਬ ਬਪੁਰੇ ਕੀਟ
ਸਮ, ਲਖੇ ਨਾ ਸਾਹਿਬ ਜੋਇ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰ, ਭਰਮ ਭੀਤ ਮਨ
ਖੋਇ ॥

13.

ਅੱਠ ਸੱਠ ਤੀਰਥ ਪੁੰਨ, ਫਲ, ਹੋਵਤ ਜੋ ਸੱਚ ਜਾਗ ॥ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਪ੍ਰਭੂ ਭਜਨ ਮੇਂ,
ਤੋ ਹੋਵੇ ਬਡ ਭਾਗ ॥ ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਫੇਰ ਲਏ, ਵਿਰਤੀ ਕਾ ਕਰ ਤਾਗ ॥
ਸ਼ਰਵਣ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਭਯੋ, ਏ ਜਗ ਸਗਰੋ ਬਾਗ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ, ਰਹੋ

ਮਨ ਸਦ ਹੀ ਲਾਗ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਹੰ ਗੁਣ ਭਜ, ਮਨ ਮਤ ਅਪਨੀ ਤਿਆਗ ॥

14.

ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਹੋਵੇ ਸਾਗਰਾ, ਧਿਆਯ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮ ॥ ਨਾਮ ਗੁਰ ਕਾ ਵੋਹਿਥਾ, ਤੇਰੇ
ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ਕਰਤਾ ਚਿੱਤ ਨਾ ਆਵਹੀ, ਭੂਲ ਗਿਆ ਤੂੰ ਨਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ
ਸਿਮਰਣ ਛੋਡ ਕੇ, ਖੋਟੇ ਕਰਤਾ ਕਾਮ ॥ ਅੰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਦੂਰ ਹੋ, ਪਰ ਤੂੰ ਗੁਰ ਕੀ
ਸ਼ਾਮ । ਆਠ ਪਹਿਰ ਭਗਵਾਨ ਭਜ, ਨਿਕਟ ਨਾ ਆਵੇ ਜਾਮ ॥ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਮਨ
ਭਜਨ ਕਰੋ, ਸਿਮਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਮ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਗੁਰ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ, ਪਾਵੇ ਸੁੱਖ
ਵਿਸਰਾਮ ॥

15.

ਗੁਰਦੇਵ ਦੋਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਮਾਨ ਹੋ, ਨਿਧਯਾਸਨ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲ ॥ ਜਹਾਂ ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ ਸੋਭ
ਹੋ, ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਹੋਇ ਬਿਹਾਲ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਕੀ ਰੀਤਿ ਧਰੋ, ਗੁਰਮੁਖ ਕੀ ਚਲੋ ਚਾਲ ॥
ਏਕ ਧਯਾਨਾ ਏਕ ਮੇਂ, ਕਰ ਤੂੰ ਯਹ ਸੰਭਾਲ ॥ ਕਾਰਣ ਕਰਤੇ ਅੰਤ ਨਾ, ਤਿਸ ਕੀ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਘਾਲ ॥ ਵਸਤੁ ਨਾਮ

ਪ੍ਰਾਪਤੇ, ਹਿੰਦਯ ਕਰ ਲੈ ਥਾਲ ॥ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਵੇ ਦੇਹ ਮੇਂ, ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ॥

16.

ਕੁਦਰਤ ਕੰਨ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਨੇ ਭੇਤ ॥ ਸਰਵ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਗੁਰ, ਭੂਲੇ ਮਨ ਲਏ ਚੇਤ ॥ ਗੁਰ ਬਿੰਨ ਆਦਿ ਵਿਯਾਦਿ ਮੇਂ, ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਜਰੇਤ ॥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ, ਹੋਤ ਜਾਤ ਸਰਵ ਸੇਤ ॥ ਨਾਮ ਲੀਏ ਅਘ ਜਾਏਂਗੇ, ਪਾਪਾਂ ਮੂਲ ਹਰੇਤ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਅਧੀਨ ਹੋ, ਕਰੋ ਸਵਾਮੀ ਹੇਤ ॥

17.

ਤਿਸ ਬਿਨ ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨਾ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਦੇਖ ॥ ਅਮਰ, ਅਜਰ ਭਰਪੂਰ ਗੁਰ, ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਂਹਿ ਸੁਲੇਖ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਦ ਸਦੀਵ ਸੋਇ, ਸਾਹਿਬ ਸਰਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ॥ ਸ਼ਰਧਾ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੇ, ਪਾਵਤ ਸਰਵ ਹੀ ਭੇਖ ॥ ਤਾਪ ਤਪੇ ਮਨ ਮਾਰ ਕੇ, ਹੋਤ ਜਾਤ ਹੈ ਸ਼ੀਵ ॥ ਉਦਾਸ ਰਹੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ, ਬਹੁ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਜੀਵ ॥ ਆਤਮ ਦੇਰ ਬਸਾਯਾ, ਹਿੰਦਯ ਮੇਂ ਕਰ ਵਾਸ ॥ ਜਗ ਮੇਂ ਆਯਾ ਸੁਫਲ ਹੈ, ਕਹਤ ਭਯੋ ਰਵਿਦਾਸ ॥

18.

ਨਾਮ ਧਨੀ ਕਾ ਸਤਿ ਸਦਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਖ ਮਨ ਟੇਕ ॥ ਅੰਤਰ ਧਰੀਂ ਧਯਾਨ ਤੂੰ,
ਬ੍ਰਿਤਿ ਕੋ ਕਰ ਏਕ ॥ ਅੰਤ ਕਰਣ ਸੁਧਾਰ ਕੇ, ਸੋਹੰ ਮਨਿ ਕਰੋ ਪਾਠ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ
ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ, ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇ ਠਾਠ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਕਥੋ, ਅਦਭੁੱਤ ਲੀਲਾ
ਰੀਤਿ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਰਾ ਨਾ ਜਰੇ, ਮੀਨ ਸਮਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ ਧਿਆਨ
ਧਰ, ਸੋਹੰ ਭੇਦ ਵਿਚਾਰ ॥ ਤਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਨਮਨਾਂ, ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਆਚਾਰ ॥

19.

ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਤਿਆਗਨ ਕਰੋ, ਲੇਹੋ ਗੁਰਮਤ ਖੋਜ ॥ ਖੋਟਨ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤਜੋ,
ਕਿਉਂ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਉ ਬੋਜ ॥ ਗੁਰ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਮਨ ਲਾਗੇ, ਛੂਟੇ ਮਾਇਆ ਬੰਧ ॥
ਆਗੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾ ਬਣੇ, ਹੋਏ ਨਾਮ ਸਨਬੰਧ ॥ ਝੂਠ ਬੋਲ, ਝੂਠਾ ਬਣੇ, ਝੂਠ
ਤਿਆਗੋ ਗੈਲ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰਿਆ, ਗਲੀ, ਗਲੀ ਕਰ ਸੈਲ ॥

20.

ਭਗਵਾਨ ਆਤਮ ਦੇਵ ਕਾ, ਕਰੋ ਮਨ ਅਪਨੇ ਜਾਪ ॥ ਨਾਮ ਬਡਾਈ ਮਨਨ ਕਰ,
ਸਬ ਤਾਪਨ ਸਿਰ ਤਾਪ ॥ ਗਤਿ ਰੀਤਿ ਨਾ ਕਹਿ ਸਕੋ, ਜੋ ਮਾਨੇ ਗੁਰ ਵਾਕ ॥

ਕਾਗਜ਼ ਮਿਲੇ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ, ਕਲਮ ਲਿਖੇ ਨਹੀਂ ਸਾਖ ॥ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰੋ ਮਨ ਵਿਖੇ,
ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ ॥ ਸੰਗਤ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵ ਹੈ, ਪਾਪ ਨਰੰਚਕ ਲਾਇ ॥
ਬਾਨੀ ਰੋਟ ਗੁਰ, ਗੁਰ ਸਦਾ, ਅੰਤਰ ਲਏ ਸੁੱਖ ਭਾਸ ॥ ਮਾਰੰਗ ਪਾਵਤ ਲਾਭ ਹੋ,
ਕਹਤ ਸਤਯ ਰਵਿਦਾਸ ॥

21.

ਜੀਭਾ ਕਾਂਤੀ ਮਨ ਕਰੋ, ਸਾਨ ਚੜਾਵੇ ਤੇਜ ॥ ਸਚ ਖੰਡ ਮੇਂ ਜਾ ਮਿਲੇ, ਸਤਿਗੁਰ
ਦੇਵੇ ਭੇਜ ॥ ਧਰਮ ਸਾਥ ਸੰਬੰਧ ਜੋ, ਕੁੱਲ ਤਾਰਨ ਕੀ ਚਾਲ ॥ ਪ੍ਰਾਤ ਕਮਾਈ
ਆਪਣੀ, ਪਾਏ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਘਾਲ ॥ ਮੁਕਤਿ ਦਵਾਰਾ ਪਾਵ ਹੈ, ਚਿੰਤਨ ਨਾਮ ਹਮੇਸ਼ ॥
ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰੀਤਿ ਲਖ, ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਨ ਨਰੇਸ਼ ॥ ਜੋਨ, ਜੋਨ ਭਰਮਤ ਨਹੀਂ,
ਮੰਨਨ ਕੇ ਸੰਗ ਸਾਥ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰਤੇ, ਸਾਹਿਬ ਕੀਨੀ ਦਾਤ ॥

22.

ਵੇਰਾਗ ਵਿਵੇਕ ਤਤੀਖਸ਼ਾ, ਸਮ ਦਮ ਆਦਿ ਲੇ ਖੋਜ ॥ ਮੋਮੋਖਸ਼ ਬਨ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ,
ਲੇਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਮੰਜ ॥ ਤਤ ਤਵੰ ਸਾਧਨ ਭਨੇ, ਮੁਨਿਵਰ ਮਤਿ ਸੁਧੀਰ ॥ ਕਥਨੇ

ਮਾਤਰ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਸੋਧਨ ਕਰੋ ਸਰੀਰ ॥ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਮਲਕਰ ਭਰੇ, ਤਤਵ ਮਸੀ
ਕਹੇ ਆਪ ॥ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਭੀ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ, ਲਾਗਤ ਸਰਵ ਹੀ ਪਾਪ ॥ ਪਾਪੀ ਕਰਮ
ਕਮਾਵਨਾ, ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਨਾਸ ॥ ਕਲਿ ਕੇ ਦੋਸ਼ ਸਬ ਦੂਰ ਹੋ, ਕਥਨ ਕਰੇ
ਰਵਿਦਾਸ ॥

23.

ਆਪਣਾ ਬੀਜ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ, ਖਾਵਤ ਹੈ ਬਹੁ ਬਾਰ ॥ ਤੇਰਾ ਹੀ ਤੁਝੇ ਸੌਪਤਾ, ਵਹ
ਦਾਤਾ ਕਰਤਾਰ ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਸ਼ਰਣੀ ਪਰਤ ਹੈ, ਤਿਲ ਭਰ ਭੀ ਬੇਅੰਤ ॥ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਵੇ
ਲੋਕ ਮੇਂ, ਕਹਿਤ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸੰਤ ॥ ਨਰਕਨ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕੋ, ਸ਼ੀਘਰ ਮਨ ਦੇ
ਤਯਾਗ ॥ ਭਜਨ ਕਰੋ ਭਗਵਾਨ ਕਾ, ਮਿਲੇ ਰਵਿਦਾਸ ਬੇਰਾਗ ॥

24.

ਗੁਣ ਆਵੇ, ਗੁਣ ਉਚਾਰੇ, ਗੁਣ ਮੇਂ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੂ, ਗੋਪਾਲ ਗੁਰੂ,
ਕਰਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਬਸਾਇ ॥ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਮੇਂ ਸੁੱਖ ਸਦਾ, ਹੋਰ ਹੈ ਸੁੱਖ ਨਾ ਕਾਇ ॥
ਕਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਨ ਆਪਣੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਧਾਇ ॥ ਸਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਤਿ,

(105)

ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਕਾ, ਸਭ ਸੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ਨਿਰਮਲ ਆਤਮ ਸਵਰੂਪ,
ਲਖਿ ਸਰੀਰ ਹੋਇ ਪਵੀਤ ॥ ਸੱਚ ਖੰਡ ਮੇਂ ਜਾ ਬਸੇ, ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਤੂੰ ਮੀਤ ॥

25.

ਨਾਰਾਇਣ ਰੰਗ ਕਰੇ ਜਗ, ਧਾਰੇ ਰੂਪ ਅਜੈਬ ॥ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭੂ, ਪੰਨ
ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸੁਸਾਹਿਬ ॥ ਸੁਣ, ਸੁਣ ਕੇ ਉਪਮਾ ਭਨੇ, ਕਵੀ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਨ ॥
ਕਾਜੀ, ਮੁੱਲਾ ਕਹਿਤ ਹੈ, ਅਪ ਅਪਣੀ ਸਭ ਮਾਨ ॥ ਭੇਸ਼, ਪੰਥ, ਯੋਗੀ, ਯਤੀ, ਲਖੇ
ਨਾ ਸੋ ਅਨਜਾਣ ॥ ਆਪ ਹੋ ਉਤਪਤ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕਰ, ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਹਾਨਿ ॥
ਘੜੀ ਮਹੂਰਤ ਜਾਣਤੇ, ਵਹ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ॥ ਦੇਵ, ਦਨੁਜ, ਮਾਨੁਸ਼ ਸਭੀ, ਲਾਗੇ
ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ਅਮਰ ਪਹਿਚਾਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ, ਸੋ ਦਾਸ ਜਾਨੇ ਨਿਜ ਭੇਵ ॥ ਜਨ
ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰਿਆ, ਸੁੱਖ ਪਾਵਤ ਨਿੱਤ ਸੇਵ ॥

26.

ਨਾਮ ਧਿਆਵੇ ਸਿੱਧ ਭਏ, ਜਪਨ ਜਪੋ ਬਹੁ ਬਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਗ ਕਰ,
ਲੋਹਾ ਹੋਵੇ ਪਾਰ ॥ ਗੁਰੂ ਗੋਪਾਲ ਜਹਾਜ ਜੁੱਗ, ਗੁਰ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਹਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ

(106)

ਕੀ ਉਪਮਾ ਭਨੋ, ਮੁੱਖ ਸੇ ਲੱਖ-ਲੱਖ ਵਾਰ ॥ ਮਿੱਤਰ ਤੇਰਾ ਅੰਰ ਨਹੀਂ ਕੋ, ਤੂੰ ਦੇਖੀ
ਨਦਰ ਪਸਾਰ ॥ ਨਦਰੀ ਨਦਰ ਸੁਧਾਰ ਮਨ, ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ॥

27.

ਵਰਨਣ ਕਰ ਕੇ ਕੋ ਕਹੇ, ਜਗ ਪਾਲਕ ਪਰਸੰਸ ॥ ਅੰਤਰ ਕਰੋ ਮਿਲਾਪ ਗੁਰੂ, ਸੁਭ
ਗੁਣ ਕੀ ਬਸੇ ਬੰਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ, ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ ਹੰਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਦਾਤਾ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨੀਏਂ ਅੰਸ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੀ, ਅੰਤਰ ਲਏ
ਬਸਾਇ ॥ ਹਾਥ ਜੋੜ ਉਸਤਤਿ ਕਰੋ, ਗੁਰ ਰਾਖੇ ਸਤਿ ਭਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਵਕਤਾ,
ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸਠਾ ਗੁਰੂ ਅਸੰਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਪਿਆਰ ਕਰ, ਕਹੇ
ਰਵਿਦਾਸ ਬਡਹੰਸ ॥

28.

ਦਾਤਾ ਸਭ ਗੁਣ ਬੜਾ ਹੈ, ਕਿਰਤ ਨਾ ਮੇਟੇ ਕੋਇ ॥ ਸਮੁੰਦਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਜੀ ਤਰੇ,
ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥ ਵੇਦ ਕਥੇ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਥੇ, ਤਿਸ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ॥
ਨਾ ਹੂਆ, ਨਾ ਹੋਇਗਾ, ਜਾਨਤ ਹੈ ਜਗ ਲੋਇ ॥ ਨਾਮ ਜਪੋ ਤਿਸ ਧਨੀ ਕਾ, ਮਾਤ

(107)

ਗਰਭ ਨਹਿ ਪੋਹਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰ ਬੰਦਗੀ, ਸੰਸਯ ਸ਼ਕਲ ਮਿਟੋਇ ॥ ਗਿਰ,
ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਚੰਦ, ਸੂਰ ਸਭ, ਧਾਰਤ ਹੈ ਭਗਵੰਤ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਅਲਪਗ ਯਹ,
ਜਾਨਤ ਹੈ ਕਿਆ ਜੰਤ ॥

29.

ਗੁਰਮੁਖ ਦਵਾਰਾ ਨਾਦ ਸੁਣ, ਹ੍ਰਿਦਯ ਮਾਂਹ ਲੇ ਬੂਝ ॥ ਸੁਰਤ ਧਰੋ ਮਤ ਉਪਜੈ,
ਨੇਤਰੀਂ ਹੋਵੇ ਸੂਝ ॥ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤੋਹਿ, ਅੰਤਰ ਭਰੀ ਹੈ ਦੂਜ ॥
ਅਮਰ ਹੋਵੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ, ਮਨ ਅਪਨੇ ਸੇ ਝੂਜ ॥ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ, ਮਾਨ
ਕਰੋ ਸਭ ਚੂਰ ॥ ਮਨ ਹਸਤੀ ਸਕਲ ਜਰੋ, ਪਾਪਨ ਕੋ ਜੋ ਮੂਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰ, ਰਸਾਤਲ ਸੇ ਜਾ ਬਚ ॥ ਗੁਰ, ਗੁਰ ਮਨ ਮੇਂ ਰਟਨ ਕਰ, ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲ ਤੂੰ
ਸੱਚ ॥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਦਵਾਰੇ ਪਰੋ, ਹੋਵੇ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੇ,
ਗਾਵੋ ਮਨ ਮੇਂ ਛੰਦ ॥

30.

ਪਤਾਲ ਰਸਾਤਲ ਆਨੰਤ ਹੈ, ਖੋਜਨ ਹਾਰੇ ਲੋਕ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਯਾ ਕੋ ਅੰਤ ਨਾ, ਦੁੰਡਤ

ਕਰਤੇ ਸ਼ੋਕ ॥ ਜੀਵ ਵਿਤਲ ਹੈ, ਜੀਵ ਮੇਂ, ਜੀਵ ਸੁਤਲ ਸੋ ਜੀਵ ॥ ਜੀਵ ਤਲਾਤਲ,
ਮਹਾਤਲ, ਸਾਹਿਬ ਲਖ ਲੈ ਸੀਵ ॥ ਅਤਲ ਸਾਤ ਪਾਤਾਲ ਯਹ, ਜੀਵ ਈਸ਼ ਲਖਿ
ਲੇਵ ॥ ਇਸ ਬਿਧਿ ਅੰਤ ਨਾ ਆਵੇ ਹੈ, ਖੈ ਪਤਾਲਾ ਭੇਵ ॥ ਬੁੱਧੀ ਕਿਤਨੇ ਬਲ ਧਾਰੇ,
ਲਾਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਣ ॥ ਗੁਰਮੁੱਖ ਮਨ ਬਸਾਈਏ, ਮਾਨਕ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਣ ॥
ਚੀਂਟੀ ਕੇ ਸਮ ਬਲ ਨਹੀਂ, ਚਾਲੇ ਤੇਰਾ ਜੋਰ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਭਗਵਾਨ ਕੇ, ਲਾਖ
ਮਚਾਵੇ ਸ਼ੋਰ ॥ ਉਤਰੇ ਆਵਰਣ ਦਿਲੇ ਕਾ, ਮਨ ਆਪਣਾ ਲੇ ਸਾਧ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ
ਪੁਕਾਰ ਕੇ, ਦੂਰ ਕਰੋ ਸਭ ਵਯਾਧ ॥

31.

ਨਦੀਆਂ ਲਹਿਰੀਂ ਬਸ ਰਹਾ, ਸਾਗਰ ਅਤਿ ਗੰਭੀਰ ॥ ਚੰਦਹ ਰਤਨ ਉਪਾਯਾ,
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ਉਠਤ, ਬੈਠਤ ਨਾਮ ਭਜ, ਸੋ ਪਾਵਤ ਸਤਿ ਸੀਰ ॥
ਮਨ ਅਪਣੇ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਰਟੋ, ਕਭੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੀਰ ॥ ਮੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਤ ਹੈ, ਗੁਣ
ਗਾਵਤ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ॥ ਸਰਬ ਘਟਾ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਪਾਲ ॥ ਤੁਝੇ
ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਪੜੇ, ਇਸ ਕਾਰਣ ਕੰਗਾਲ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ, ਅਬ ਭੀ ਕਰ

ਤੂੰ ਭਾਲ ॥

32.

ਏਕ ਘੜੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇ ਕਲੂ ਕਲੇਸ਼ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ, ਹੋਵੇ
ਉਂਜਲ ਭੇਸ਼ ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਗੁਰੂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ॥ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰੋ, ਸੁਭ ਗੁਣ ਮਨ ਮੇਂ ਥਾਪ ॥ ਅਥਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰ ਧਨੀ ਹੈ, ਗੁਰ
ਕਾ ਨਾਮ ਅਤੋਲ ॥ ਸਵਾਸ ਆਮੋਲਕ ਸੁਫਲ ਕਰ, ਜਿਸ ਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਲ ॥
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਆਸ਼ਚਰਯ ਵਹ, ਹਰਿ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਰੀਤਿ ॥ ਸਵਾਸਾ ਬਿਰਥਾ ਨਾ
ਤਜੋ, ਮਨ ਕਰ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

33.

ਨਿਹਾਲ, ਨਿਹਾਲ, ਨਿਹਾਲ ਹੈ, ਵਹ ਕਰਤਾਰ ਨਿਹਾਲ ॥ ਕਲਯਾਣ ਤੇਰਾ ਕਲਯਾਣ
ਹੋ, ਚਰਣੀ ਪਰੋ ਵਿਸਾਲ ॥ ਐਸੀ ਮਨੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ, ਜੈਸੀ ਚਕਵੀ ਸੂਰ ॥ ਜਨ
ਰਵਿਦਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ ਰਾਤਾ, ਅੰਗੁਣ ਹੋ ਸਭ ਦੂਰ ॥

34.

ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਾ ਪਰੇ ਆਕਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ
ਨਾ ਸਿਫਤ ਸ਼ੁਮਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਾ ਕਹੇ ਉਚਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ
ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਾ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਹੀਂ
ਕਛੁ ਲੇਸ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਭੇਸ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ
ਹੈ, ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥
ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਮ ॥
ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕੇ, ਸਿਧ ਭਏ ਸਭ ਕਾਮ ॥

35.

ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਂਚਾ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਸਤਿ ਉਂਚਾ ਵਡ ਨਾਂਉ ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਗੁਰ
ਸਦਾ, ਮਨ ਮਾਨਾ ਫਲ ਪਾਉ ॥ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਯੋਧੇ ਭਏ, ਸੂਰ ਹੁਏ ਆਪਾਰ ॥ ਸੋਹੰ
ਨਾਮ ਕਾ ਮੇਲ ਹੋ, ਨੌਕਾ ਬਨੇ ਆਧਾਰ ॥ ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਠੱਗ ਠਗਤ ਹੈ, ਰਾਖੋ
ਚਿਤ ਸੰਭਾਲ ॥ ਸਤਿ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਧਿਯਾ, ਸਭੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਕਿਤਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ

ਭਗਤ ਭਏ, ਕਿਤਨੇ ਹੁਏ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕਿਤਨੇ ਪੰਡਿਤ, ਜਯੋਤਿਸ਼ੀ, ਵੇਦਾਂ ਕਰੇ
ਵਿਚਾਰ ॥ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਹੈਂ, ਕਰਤਾ ਗੁਰੂ ਸਮਰਥ ॥ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਉਸਤਤਿ
ਕਰੇਂ, ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਅਕਥ ॥ ਕਿਤਨੇ ਮੂਰਖ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਰੂਪ ਭਏ ਵਿਕਰਾਲ ॥
ਕਿਤਨੇ ਦੇਵੀ, ਦੇਵਤੇ, ਕਿਤਨੇ ਕਾਲ, ਕਰਾਲ ॥ ਯਹ ਸਭ ਖੇਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ, ਅੰਤ
ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਇ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ਕੇ, ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਂ ਰਹੋ ਸਮੋਇ ॥

36.

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਨਿਵਾਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ
ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪਿਆਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਗੁਰੂ
ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਲ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਲਿਖਤ ਲੇਖ ਸੋ ਭਾਲ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਸਾਧੂ ਮਤ ਵਿਚਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਅੰਤਰ
ਕਰ ਲੈ ਸਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਲੋਭ, ਵਿਕਾਰ ਤਿਆਗ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਕਰਤਵਯ ਨੀਚ ਵਿਹਾਗ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ,
ਗਰਭ ਨਾ ਆਵੈ ਮੂਲ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਵਿਸ਼ਯ ਰਸ ਜਾ ਭੂਲ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਰ ਧਯਾਨ ਤੂੰ, ਕੇਵਲ ਹੋਵੇ ਮੁਕਤਿ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰਿਆ,
ਇਹੋ ਸਾਰ ਹੈ ਯੁਕਤ ॥

37.

ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਗ ਪਿਆਰ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਕਬਹੂ
ਨਾ ਆਵੇ ਹਾਰ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਗਹੀਰ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ
ਉਚਾਰੀਏ, ਖੋਜੇ ਮਤ ਸੁਧੀਰ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਭਜਨ ਕਰੋ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸੋਹੰ,
ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਤਾ ਜਾਨੇ ਨਿਜ ਭੇਵ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਸੰਧਯਾ ਸਮਯ
ਧਿਆਨ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਗਯਾਨ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ,
ਸਾਕਤ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਇ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਉਚਾਰੀਏ, ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ ਸੋਇ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ
ਉਚਾਰੀਏ, ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਅਲੇਖ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕੇ, ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਕਰ
ਦੇਖ ॥

38.

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਪਾਵਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ

(113)

ਬੜਾ, ਜਾਨਤ ਵਿਰਲਾ ਸਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਅੰਧਯਾਰੇ ਮੇਂ
ਦੀਪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਸੁੰਦਰ ਮੋਤੀ ਸੀਪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ
ਅਤਿ ਬੜਾ, ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਨੇ ਭੇਤ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਭੂਲੇ ਮਨ ਤੂੰ
ਚੇਤ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਨਾਮ ਜਪੇ ਮਨ ਮਾਂਹੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ
ਅਤਿ ਬੜਾ, ਦਾਸ ਉਧਾਰੇ ਤਾਂਹੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ
ਵਾਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਬੜਾ, ਨਿਸਚੇ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ॥

39.

ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮਨ ਕਰ ਜਪੇ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਆਪ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਸਭ ਦਾਤ, ਗੁਣੀ ਵਿਚਾਰੇ ਮਨ ਸਭ ਭਾਤ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭਗਵਾਨ, ਆਠ
ਪਹਿਰ ਧਰ ਤਾਂਕਾ ਧਯਾਨ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਵਿਨਾਸੀ, ਜਨਮ, ਮਰਣ ਕੀ
ਕਾਟੇ ਫਾਂਸੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ, ਸਰਵ ਦੁੱਖੋਂ ਕਾ ਉਤਰੇ ਭਾਰ ॥
ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭਵਜਯੋਤੀ, ਦੁਰਮਤ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਤਰ ਨਾ ਹੋਤੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਰਾਇਣ ਭਜ, ਸਰਵ ਸੁੱਖੋਂ ਕਾ ਹੋਇ ਆਇਣ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ

ਗੋਪਾਲ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਰ ਨਾਥ, ਸਰਵ
ਪਦਾਰਥ ਤਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਭਜ ਹ੍ਰਿਦਯ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ॥

40 .

ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਓਅੰਨੀਤ, ਮਨ ਧਰ ਸੱਚ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਓਅੰਧਯਾਨ,
ਸੱਚ, ਸੱਚ ਸਭ ਸੱਚ ਹੀ ਮਾਨ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਓਅੰ ਪੂਜਾ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਤਿਸ ਬਿਨ
ਦੂਜਾ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਓਅੰ ਸਤਿਸੰਗ, ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਮਨ ਕਰ ਰੰਗ ॥ ਓਅੰ,
ਓਅੰ, ਓਅੰ ਜਪ ਲੀਜੇ, ਮੁਗਧ ਪੱਥਰ ਭਵ ਨਰਿ ਤਰੀਜੇ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਅਮਰ
ਕਲਯਾਨ, ਅੰਤਰ ਹ੍ਰਿਦਯ ਚੜੇ ਹਰ ਭਾਨ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਗੁਣ ਵਿਖਯਾਨ,
ਪਵਿੱਤਰ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਹੋਵੇ ਕਾਨ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਤੇਰਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਪਾਪ ਰੋਗ ਸਭ
ਉੱਤਰੇ ਭਾਰ ॥ ਓਅੰ, ਓਅੰ, ਓਅੰ ਦਿਨ ਰੈਨ, ਸੋਹੰ ਭਜ ਮਨ ਹੋਵੇ ਚੈਨ ॥ ਕਹੇ
ਰਵਿਦਾਸ ਲੱਖ ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਨੀ, ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਪਰ ਹਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ॥

ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ

ੳ-ੳਸਤਤ ਕਰੋ ਇਕ ਓਂਕਾਰਾ। ਤੀਨ ਲੋਕ ਜਿਨ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ।
ਅ-ਅਲਖ ਕੋ ਲਖ ਜੋ ਭਾਈ। ਦੇਹੋਂ ਢੰਢੋਰਾ ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ।
ੲ-ੲੀਸ਼ਵਰ ਕਾਇਆ ਘਟ ਮੇਂ। ਆਕਾਸ਼ ਰਮਇਓ ਜੈਸੇ ਸਬ ਮਟ ਮੇਂ।
ਸ-ਸੀਸ਼ ਮਹਲ ਮੇਂ ਸਵਾਮੀ ਦਰਸ਼ੇ। ਜਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਅਮੀ ਰਸ ਬਰਸੇ।
ਹ-ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕੀਜੈ। ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਅਮੀ ਰਸ ਪੀਜੈ।
ਕ-ਕਾਇਆ ਕੋਟਿ ਮੇਂ ਰਮ ਰਹਿਓ ਪਿਆਰਾ। ਸੀਸ ਮਹਲ ਮੇਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰਾ।
ਖ-ਖਿਆਲ ਸੇ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰਾ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਸਬ ਸੇ ਨਿਆਰਾ।
ਗ-ਗੋਬਿੰਦ ਏਸੇ ਗਿਆਨੀ। ਨ ਕੁਛ ਭੂਲੇ ਨ ਕੁਛ ਜਾਨੀ।
ਘ-ਘਨ ਨਹੀਂ ਅਹਰਣ ਸਹੇ ਚੋਟਾਂ। ਸਤਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਘੜਿਆ ਹੈ ਅਨੋਠਾ।
ਙ-ਙਆਨਤਾ ਸੋਈ ਸਾਰ। ਰਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰ।
ਚ-ਚਾਮ ਕਾ ਚੋਲਾ ਭਾਈ। ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨ ਆਈ।
ਛ-ਛਿਨ ਮੇਂ ਭਇਆ ਮਮੋਲਾ। ਅਮੀ ਸਰੋਵਰ ਦਿਆ ਝਕੋਲਾ।

ਜ-ਜੀਵ ਹੈ, ਜਨੇਊ ਜਾਤਿ ਕਾ। ਦਇਆ ਕੀ ਧੋਤੀ ਤਿਲਕ ਸਤਿਯ ਕਾ।
ਝ-ਝਿਲਮਿਲ ਜੋਤ ਜਗਾਈ। ਅਲਖ ਪੁਰੁਸ਼ ਤਹਾਂ ਪਹੁੰਚੇ ਆਈ।
ਵ-ਵਯਾਨਤ ਸੋਈ ਧਿਆਨੀ। ਦਾਸ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ।
ਟ-ਟੈਕਾ ਟੇਰ ਕਾ ਏਕ ਰਾਖੋ। ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਮਤ ਆਖੋ।
ਠ-ਠਾਕੁਰ ਸ਼ੀਲਾ ਤਰ ਗਏ ਭਾਈ। ਪੰਡਿਤ ਬੈਠੇ ਮਨ ਮੁਰਝਾਈ।
ਡ-ਡਰ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ। ਭਗਤ ਜਨ ਬੈਠੇ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤ।
ਢ-ਢਾ ਦੀਨੀ ਬੁਰਜੀਪਾਪਨ। ਸਿਮਰਣ ਕੀਨਾ ਅਜਪਾ ਜਪਨ।
ਣ-ਣਮ ਕੀ ਲਾਈ ਡੋਰੀ। ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਲਗੀ ਲਿਵ ਮੋਰੀ।
ਤ-ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰਚਦੀ ਭਾਈ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨਿ ਲੀਨੇ ਭਰਮਾਈ।
ਥ-ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਯਹ ਸੰਸਾਰਾ। ਰਾਵ ਰੰਕ ਸਬ ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ।
ਦ-ਦੋ ਇਕ ਦਿਨ ਯਹਾਂ ਮੰਦਿਰ ਸਾਰਾ, ਫਿਰ ਠਾਠ ਛੋੜ ਲਦ ਜਾਏ ਬੰਜਾਰਾ।
ਧ-ਧਨੀ ਜਿਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਓ। ਕਾਲ ਫਾਂਸ ਕੇ ਬੀਚ ਨ ਆਇਓ।
ਨ- ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਵ ਬਨਾਈ। ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਚੜ੍ਹੇ ਰੇ ਭਾਈ।

ਪ-ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਵਾਮੀ । ਸਬ ਘਟ-ਘਟ ਕੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ।
ਫ-ਫਿਕਰ ਕਰ ਛੋੜ ਜਗਸੰਸਾਰ । ਜਾ ਮਿਲ ਬੈਠੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਸਾ ।
ਬ-ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵੇਤਾ । ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਰਾਖੋ ਚੇਤਾ ।
ਭ-ਭ੍ਰਮ ਮਿਟੇ ਜੋ ਪੰਚਮ ਸੀਜੇ, ਜਾਏ ਤ੍ਰਿਵੈਣੀ ਮਜਨ ਕੀਜੇ ।
ਮ-ਮਨ ਕੋ ਗਗਨ ਸਮਾਓ । ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਓ ।
ਯ-ਯਾਦ ਕਰੋ, ਵਾਹ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਓ । ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਓ ।
ਰ-ਰਾਮ ਰਮੇ ਸੋ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ । ਫਿਰ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਮ ਕਾ ਦਵਾਰਾ ।
ਲ-ਲਿਵ ਲਗਾ ਲੇ ਭਾਈ । ਜਮ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਕਟ ਨਾ ਆਈ ।
ਵ-ਵਿਧੀਬਧ ਸਿਮਰਣ ਕੀਜੈ । ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਅਮੀ ਰਸ ਪੀਜੈ ।
ੜ-ੜਾੜ ਮਿਟਿ ਜਬ ਹੁਆ ਨਬੇੜਾ, ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਕਿਆ ਅਮਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ।
ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਮਨ ਕੀਆ ਬਸੇਰਾ । ਮੇਟ ਦਿਯਾ ਚੌਰਾਸੀ ਕਾ ਫੇਰਾ ।
ਓਂਕਾਰ ਬਾਵਨ ਕਾ ਪੈਂਤੀਸ ਮੇਂ ਜਪਿਓ ਹੈ ਸਾਰ ।
ਸਰਵ ਦੇਵ ਸੰਤਨ ਕੋ ਕਰੇਂ ਹੈਂ ਨਮਸਕਾਰ ।

ਪੈਂਤੀਸ ਮਾਤਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਸਿਮਰੇਂ ਹੈਂ ਨਿਜ ਦਾਸ ।
ਜਿਨ ਸਿਮਰਿਓ ਸੋ ਮੁਕਤ ਹੈਂ ਕਹੇ ਸਦ ਰਵਿਦਾਸ ।
ਓਂਕਾਰ ਪੈਂਤੀਸ ਮਾਤਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਨਿਸਵਾਸਰ ਕਰ ਜਾਪ ।
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਜੋ ਸਿਮਰਤੇ, ਮਿਟ ਗਏ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ।
ਓਂਕਾਰ ਪੈਂਤੀ ਮਾਤਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਸਿਮਰਣ ਕੀਓ ਮਨ ਵੈਰਾਗ ।
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਜੋ ਸਿਮਰਤੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਪੂਰਣ ਭਾਗ ।
ਪੈਂਤੀਸ ਮਾਤਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਸਿਮਰਤੇ ਰਵਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ।
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਜੋ ਸਿਮਰਤੇ, ਮਿਟ ਗਏ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸ ।
ਰਵਿਦਾਸ ਸਿਮਰਤ ਰਮਤੇ ਰਾਮ ਮੇਂ ਸਤਿ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਤੀਤ ।
ਅਮਰ ਲੋਕ ਜਾਏ ਬਸਿਓ, ਕਾਲ ਕਸ਼ਟ ਕੋ ਜੀਤ ।
ਓਂਕਾਰ ਸਪਤ ਸਲੋਕੀ ਮਾਤਰਾ, ਸਤਿ ਕੀਓ ਜਗਦੀਸ਼ ।
ਅਮਰ ਲੋਕ ਵਾਸਾ ਕੀਆ, ਕਾਲ ਨਮਾਵੇਂ ਸ਼ੀਸ਼ ।

॥ ਬਾਣੀ ਹਫਤਾਵਾਰ ॥

ਸੋਹੰ ਸਤਿਨਾਮ ਧਿਆਓ ॥ ਐਤਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਭਰਿਆ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਨ ॥
ਗੁਰੂ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਜਪੋ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਤਾ ਆਵੈ ਸੁਖ ਚੈਨ ॥ ਐਤਵਾਰ ਵੀ ਸਫਲ ਹੈ
ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਸਾਰ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਨਾਮ ਉਚਾਰਿਏ ਪਾਇਆ ਮੁਖ ਦੁਆਰ ॥
੧ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸੋਮਵਾਰ ਸਭ ਠੋਰ ਮੇਂ ਜਲੇ ਥਲੇ ਭਗਵਾਨ ॥ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗਾਈਏ
ਤਬ ਹੋਵੇ ਕਲਿਆਣ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਪ ਸੇ ਆਵੈ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਸੋਮਵਾਰ
ਸੁਖ ਦਾ ਜਪੋ ਜਪੋ ਰਵਿਦਾਸ ਮੁਕੰਦ ॥ ੨ ॥ ਟੇਕ ॥ ਮੰਗਲਵਾਰ ਆਵੈ ਸਦਾ ਹੋਵੇ
ਮੰਗਲਚਾਰ ॥ ਰਲਮਿਲ ਸਖੀਆਂ ਸਿਮਰਲੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ
ਚਰਨੀ ਲਾਗਿਆ ਕਭੀ ਨਾ ਆਵੈ ਹਾਰ ॥ ਮੰਗਲਵਾਰ ਸੁਲਖਣਾ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
ਬਿਚਾਰ ॥ ੩ ॥ ਟੇਕ ॥ ਬੁਧਵਾਰ ਬੋਧ ਸਦਾ ਹੋਵੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰੇ
ਜੋ ਮਿਲੈ ਟੂਟੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥ ਅੰਤ ਸਹਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਭਏ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸੋਈ ॥
ਬੁਧਵਾਰ ਬੁਧ ਸਫਲ ਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਭਗਤ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ਟੇਕ ॥ ਵੀਰਵਾਰ
ਵਿਦਿਆ ਬੜੈ ਪੁੰਨ ਪੁਨਾ ਅਭਿਆਸ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਨ ਸੇ ਹੋਵੇ ਆਤਮ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਧਰਮ ਮੂਲ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰ ॥ ਵੀਰਵਾਰ
ਬਿਚਾਰੀਏ ਨਸੈ ਪਾਪ ਹਜਾਰ ॥ ੫ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਸੁਹਾਵਨਾ ਛਿਨ ਛਿਨ ਭਜੈ
ਕਰਤਾਰ ॥ ਵਿਛੈ ਬਾਸ਼ਨਾ ਝੂਠੀਆਂ ਦੇਵੈ ਨਰਕਾਂ ਡਾਰ ॥ ਗਤਿ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਰਾ
ਹੈ ਜੈਸਾ ਜੈਸਾ ਹੋਵੈ ॥ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਰਵਿਦਾਸੀ ਨਾਮ ਜਪੇਵੈ ॥੬॥ ਟੇਕ ॥
ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਭਜਨ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਤ ਸਤ ਸਭ ਵਾਰ ॥ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮਾਂ ਸੇ ਸਫਲ ਹੈ ਆਵਣ
ਜਾਣ ਸੰਸਾਰ ॥ ਬਿਨ ਭਜਨ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਜਾਨਤੇ ਜੋ ਜੋ ਆਵਤਵਾਰ ॥ ਬਾਰਮ
ਬਾਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਏ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ॥੭॥ ਟੇਕ ॥

॥ ਬਾਣੀ ਪੰਦਰਾ ਤਿਥੀ ॥

ਸੋਹੰ ਸਤਿਨਾਮ ਧਿਆਓ ॥ ਅਮਾਵਸ ਜੋ ਹੈ ਭਾਖਿਆ ਜਾਨੋ ਮੀਤ ॥ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੁਨੀ
ਸਭ ਗਾਵਦੇ ਗੀਤ ॥ ਅਮਾਵਸ ਹੈ ਛੂਤ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹੈ ਜਗ ਜੀਤ ॥ ਬਿਰਲੈ ਬਿਰਲੈ
ਪੀਵਗੇ ਸੋਹੰ ਰਸ ਸੁਰਜੀਤ ॥ ੧ ॥ ਭਗਤਾ ਸੇਤੀ ਗੋਸ਼ਟੀ ਜਾਇ ਸਭੀ ਬਿਹਾਇ ॥
ਆਉਨਾ ਉਸਕਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਜਾਤੇ ਲਾਭ ਉਠਾਇ ॥ ਅਮਾਵਸ ਹੈ ਜੋ ਆਉਂਦਿਆਂ
ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਰੀਤ । ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰਕੇ ਰਾਖੋ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਟੇਕ ॥ ਏਕਮ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੰਸਾਰੈ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਤੂੰ ਸਿਮਰਲੈ
 ਤੋੜੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥ ੧ ॥ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਦਿਆਲ ਜੋ ਸੋਇ ਹੈ ਸਿਮਰਨ ਸਾਰ ॥ ਜਗਤ
 ਸਦਾ ਜੋ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਅੰਤਰ ਹੋਇ ਆਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ਹਸਤੀ ਚੀਟੀ ਆਦਿ ਲੈ ਜੀਵਨ
 ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਭਜਨ ਕਰੋ ਜਨ ਪਾਲਕਾ ਹੋਨਾ ਜੇਕਰ ਪਾਰ ॥ ੩ ॥ ਏਕਮ ਏਕ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੱਖਣੀ ਉਸਕੀ ਆਸ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਤੇ ਸਚ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥
 ੪ ॥ ੨ ॥ ਟੇਕ ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਕਰ ਰੱਖਣਾ ਗੁਰੂ ਸੇ ਨੇਊ ॥ ਸਫਲ ਕਰਮ
 ਤਬ ਹੋਣਗੇ ਗਤੀ ਪਾਵੈ ਇਹ ਦੇਹੂ ॥ ੧ ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਕਰ ਦਇਆ
 ਧਰਮ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਸਤਿ ਸੇ ਕਰ ਗੋਸ਼ਠੀ ਹਿਰਦਿਆ ਬਸੈ ਗੋਪਾਲ ॥ ੨ ॥ ਸੁਭ
 ਕਰਮਾ ਫਲ ਸੁਭ ਹੈ ਕਰਮਾਂ ਸੰਦਣਾ ਖੇਤ ॥ ਪਾਪ ਕਰਮ ਦੇ ਕੀਤਿਕ ਸਦਾ ਹਾਰ
 ਨਹੀਂ ਜੀਤ ॥ ੩ ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗ ਕਰ ਲੀਲਾ ਅਜਬ ਪਹਿਚਾਨ ॥ ਕਹਿ
 ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰਕੇ ਭਗਤ ਭਜਨ ਕਲਿਆਣ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸੰਸਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
 ਤਿਆਗ ਕੇ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਗੁਰੂਦੇਵ ॥ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਕੋ ਜਾਨਕੇ ਰੱਖ ਨਾਮ
 ਸਨੇਹ ॥ ੧ ॥ ਕਰਮੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਸੇ ਹੋਵੈ ਜਗਤ ਅਧਾਰ ॥ ਵਹਿ ਸੋਭਾ ਅਤਿ

ਘਨੀ ਅਗੇ ਮਿਲੈ ਭੰਡਾਰ ॥ ੨ ॥ ਤੀਰਥ ਫਲ ਨਾ ਬਰਤ ਫਲ ਨਹੀਂ ਜਗ ਕੋਈ
ਪਾਇ । ਮਨ ਮਹਿ ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰ ਜੋਇ ਬਿਰਥਾ ਸਭਹੀ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਤ੍ਰਿਤਿਏ
ਤਿਆਗੀਏ ਮਾਨ ਕੋ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਹੰਕਾਰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰੀਏ ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਟੇਕ ॥ ਚੌਥ ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਮਹਿ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਚੋਗਿਰਦ ॥
ਜਲੈ ਥਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੈ ਰਾਖੋ ਨਾਮ ਕੀ ਵਿਰਦ ॥ ੧ ॥ ਚਮਨ ਜੋ ਤੁਝੈ ਦਿਖ ਰਹਾ
ਰਹਿਨਾ ਨਹੀਂ ਹਮੇਸ਼ ॥ ਛਣ ਮੰਗੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਬਦਨ ਰਹਿਤ ਨਾ ਕੇਸ ॥ ੨ ॥
ਸਹਾਇਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਨ ਸੋ ਲਾਇਆ ਹੇਤ ॥ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਛਡ ਜਾਇਗੇ
ਮੁੱਖ ਸੇਵਨ ਪ੍ਰੇਤ ॥ ੩ ॥ ਚੌਥ ਚੋਰੀ ਨਾ ਕਰੋ ਤਿਆਗੋ ਵਿਸ਼ੈ ਬਿਕਾਰ ॥ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਿਮਰਨਿ ਸਾਰ ਹੈ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਟੇਕ ॥ ਪੰਚਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨ
ਲਉ ਸਭਨਾ ਹੈ ਭਗਵੰਤ ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕ ਸਿਮਰਤੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇਆ
ਅੰਤ ॥ ੧ ॥ ਪੰਚ ਤਤਵ ਕੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖੈ ਆਕਾਰ ॥ ਤਿਸਮੇ ਹੋਵੈ ਲੀਨ ਸਭ
ਲੀਲਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਾਰ ॥ ੨ ॥ ਵਿਛੈ ਵਾਸ਼ਨਾ ਝੂਠ ਹੈ ਰਾਹ ਭਲਾ ਬੀਚ ਨੀਤ ॥ ਬਿਨਾ
ਭਜਨ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਮੀਤ ॥ ੩ ॥ ਪੰਚਮੇ ਪਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਬ

ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਜਾਨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨੀ ਧਿਆਵਤੇ ਹੋਵੈ ਰਵਿਦਾਸ ਗਿਆਨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
 ਟੇਕ ॥ ਸ਼੍ਰਿਸਟਮੀ ਬਿਤ ਵਿਖੀਆਨੀਏ ਸ਼ਟ ਰਸ ਭੋਜਨ ਆਦਿ ॥ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਪੈਦਾ
 ਕੀਏ ਕਰ ਤੂੰ ਉਸਕੀ ਯਾਦ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਦੇਖਤ ਸਭ ਬਿਨਸਤਾ ਬਾਪਰ ਸ਼ਾਹੀ
 ਆਦਿ ॥ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ॥ ੨ ॥ ਉਲਟੇ ਨਿਜਮਾਂ
 ਕੀਤਿਆ ਆਵਤ ਤੁਝਕੋ ਹਾਰ ॥ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕੇ ਕਰਨ ਸੇ ਪਾਵੈ ਸਤਿ ਦਰਬਾਰ ॥
 ੩ ॥ ਸ਼੍ਰਿਸਟਮੀ ਸੁਦ ਕਰਮ ਕਰਾਵੈ ਜੋਵੈ ॥ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ ਸਖਾ
 ਰਵਿਦਾਸੀ ਹੋਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਟੇਕ ॥ ਸਤਮੀ ਸਾਰੇ ਰਮ ਰਹਾ ਆਪ ਹਰੀ
 ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ਤੂੰ ਨਾ ਭੂਲੈ ਪਰਾਣੀਆਂ ਸਿਮਰਨ ਬਾਰਮਬਾਰ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਪੂਰਨ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਧਨ ਅਧਾਰ ॥ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤੂੰ ਨਾ ਕਭੀ ਬਿਸਾਰ ॥
 ੨ ॥ ਦੁਖੀਆਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਕਸ਼ਟ ਨਿਵਾਰੋ ਆਪ ॥ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਕਰੈ
 ਜੋ ਉਸਕਾ ਜਾਪ ॥ ੩ ॥ ਨਿੰਦ ਕਾ ਹੰਕਾਰੀ ਪਾਠ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ਤਾਸ ॥ ਹਰਿ ਭਜਨ
 ਸੰਗ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ਟੇਕ ॥ ਅਠਮੀ ਆਠੋ ਆਮ ਜੋ
 ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ॥ ਸੁਧ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਜੋ ਹੋਵੈ ਅੰਤ ਕਲਿਆਣ ॥ ੧ ॥ ਹੋਵੈ

ਗਿਆਨ ਕੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਕਾ ਮੂਲ ॥ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਬਹਿ ਸੰਤ ਕੀ ਕਰਮ
 ਕਮਾਇ ਅਸਲੂ ॥ ਭੂਲਨ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੋ ਅਭੁੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਆਪ ॥ ਭੁੱਲਾ ਰਹੇ ਜੋ ਪਾਪ
 ਸੇ ਮਿਟਤ ਸਕਲ ਸੰਤਾਪ ॥ ੩ ॥ ਅਠਮੀ ਅਟਕ ਨਾ ਹੋਵਸੀ ਜਿਸ ਕਾ ਰਿਦਾ
 ਸੁਫਾਇ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਅਟਕ ਹੈ ਉਸਕੋ ਪਾਪ ਪੋਟਰੀ ਉਠਾਇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ਟੇਕ ॥
 ਨੌਮੀ ਨੌਧ ਭਗਤ ਜੋ ਹੈ ਭਗਤਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ॥ ਪੁਰਸ਼ ਭਲਾ ਜੋ ਕਰੇਗੇ ਸਭਨਾ ਪੂਰਨ
 ਪੂਰ ॥ ੧ ॥ ਪਦ ਸੇਵਨ ਕੀਰਤਨ ਜਸ ਚੋਥੈ ਅਰਪਣ ਜਾਨ ॥ ਦਾਸ ਸਖਾ ਨੇ
 ਅਰਪਨਾ ਆਠੋ ਬੰਦਨਾ ਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ਨੌਮੀ ਡੰਡਾਉਤ ਕਹੀ ਜੋ ਕਹੇ ਕਰਾਏ
 ਜਾਇ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਭਜਨ ਅਮੋਲ ਹੈ ਬਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ਟੇਕ ॥
 ਦਸਮੀ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ਲੈ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ॥ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਜਾਇਗਾ ਹੰਕਾਰੀ
 ਦੁਸ਼ਟ ਭੁਜੰਗ ॥ ੧ ॥ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਵੈ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਬੁਰਾ ਹੈ
 ਕਾਲ ਸੇ ਇਸਕੋ ਲੇਉ ਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੁਨੀ ਸਭ ਸਮਝਤੇ ਕਰਦੇ ਨਾਮ
 ਅਧਾਰ ॥ ਸਰਬ ਠੋਰ ਮੇਂ ਬਸ ਰਹਾ ਸੱਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ੩ ॥ ਦਸਮੀ ਦਿਸ਼ੋ ਦਿਸ਼
 ਬਸ ਰਹਾ ਸਾਰੇ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੁਲ ਨਾ ਪ੍ਰਾਨੀਆਂ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ

ਬਿਚਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ਟੇਕ ॥ ਏਕਾਦਸੀ ਏਕ ਦਾ ਦਾਸ ਰਹੂ ਫੂਰਨੇ ਤਜੋ ਅਨੇਕ ॥
 ਭਗਤ ਹੋਤ ਤਰ ਜਾਵਗੇ ਸਦਾ ਮਾਨੀਏ ਟੇਕ ॥ ੧ ॥ ਅੰਬਾ ਗੁਵਾਹੀ ਨਿੰਦਾ ਬਾਸ
 ਇਹ ਜਾਨ ॥ ਇਹ ਸਭ ਜੋਹਰ ਸੁਮਨ ਹੈ ਛਾਡੋ ਇਨਕਾ ਧਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ਜੂਆ ਮਾਸ
 ਮਧਰ ਬੇਸ਼ਿਆ ਹਿੰਸਾ ਚੋਰੀ ਕਾਰ ॥ ਜਿਹ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਹੈ ਡੋਬਨ ਨਰਕ ਮਝਾਰ ॥
 ੩ ॥ ਮਨੁੱਖ ਜੂਨ ਸੁਲੱਖਣੀ ਗਤ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਬਿਨਾ ਭਜਨ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ
 ਜਾਇ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ਟੇਕ ॥ ਦੁਰਾਦਸੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ
 ਡਿਠਾ ਅਜਬ ਅੰਧ ॥ ਬੜੇ ਕ੍ਰੋਧ ਸੇ ਪਾਪ ਹੈ ਬਾਸ ਖਿਮਾ ਮੁਕੰਦ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ
 ਮਹਿ ਧਰਮ ਹੈ ਬੜੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਭੀ ਉਸੇ ਆਖਦੇ ਜਹਾ ਹੋਤੇ ਸੰਤ
 ਸੰਗ ॥ ੨ ॥ ਧਨ ਕੇ ਭਾਗੀ ਚਾਰ ਹੈ ਧਰਮ ਚੋਰ ਨਰਪ ਆਗ ॥ ਧਰਮ ਹੇਤ ਜੋ
 ਲਾਏਗਾ ਤਿਨ ਕਹੇ ਬਡਭਾਗ ॥ ੩ ॥ ਧਰਮ ਹੇਤ ਨਾ ਲਾਮਦੇ ਲੈਦੇ ਤੀਨੋ ਨਾਇ ॥
 ਚੋਰ ਨਰਪ ਓਰ ਆਗ ਜੋ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਤਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ਟੇਕ ॥ ਤਰੈਦਸੀ
 ਤਾਰਨ ਹਾਰ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਧਿਆਇ ॥ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਸੇ ਉਤਮ ਦੀਆਂ
 ਬਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਬੰਦੇ ਬੁਰਜ ਬਨਾ ਦੀਆਂ ਐਸਾ ਅਜਬ ਬਨਾਇ ॥ ਐਸਾ ਬਨੇ ਨਾ

ਓਰ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਸੀਸ ਲਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ਉਸ ਕੋ ਨਾ ਤੂੰ ਭੂਲਣਾ ਪਿਆ ਪਟ ਕੇ
 ਭਾਇ ॥ ਤੂਝੈ ਅਹਾਰ ਪਹੁੰਚਾਵਤਾ ਉਦਰ ਮਾਤ ਕੇ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਤੇਰਸ ਤੇਰਾ
 ਕਲਪਨਾ ਝੂਠਾ ਦਿਖਤਾ ਭਾਸ ॥ ਝੂਠਾ ਸੱਚੇ ਪੇਟ ਕਾ ਸਚ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੪ ॥
 ੧੪ ॥ ਟੇਕ ॥ ਚਾਂਦ ਚੰਦਾ ਭਏ ਜਬ ਦਿਖਤਾ ਸਰਬ ਅਕਾਰ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਪ੍ਰਭੂ
 ਹੈ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੋ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ॥
 ਬਾਲਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਖੀਰ ਸੇ ਬਾਦਲ ਘਟਾ ਸੇ ਮੋਰ ॥ ੨ ॥ ਛਿਛ ਬਿਨ ਸੂਨੀ ਰੈਨ ਜੋ
 ਹਿਰਦੈ ਗਿਆਨ ਬਿਨ ਮਾਨ ॥ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਅਮੁਲ ਹੈ ਉਤਮ ਭਗਤ ਹਰਿ
 ਜਾਨ ॥ ੩ ॥ ਚੰਦਾ ਚੰਦਾ ਰਤਨ ਸਮ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੰਸੈ ਸਭ ਮਿਟੈ
 ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਬਸ ਹੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ਟੇਕ ॥ ਪੁੰਨਿਆ ਪੂਰਨ ਚੰਦਰਮਾ ਸਾਰੇ ਹਾ
 ਪਰਕਾਸ ॥ ਲੋਚਨ ਗਿਆਨੀ ਤਰੈਗੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਪਰਕਾਸ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਸੁਖ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਗੇ ਮਨਮੁੱਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਈ ਲੜ ਫੜੈਗੇ ਮਿਲਤ ਪਦਾਰਥ
 ਚਾਰ ॥ ੨ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜਿਹ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ ਪੜ੍ਹੈ ਸੁਣੈ ਮਨ ਲਾਇ ॥ ਸਭਹੀ ਪਦਾਰਥ
 ਮਿਲੇਗੇ ਇਸਸੇ ਸਭ ਬਰ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥ ਪੰਦਰਾਂ ਤਿਥੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਪੂਰਨ ਪਾਠ

ਕਰਾਇ ॥ ਸਰਬ ਇਛਿਆ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਸਭਨਾ ਰਵਿਦਾਸ ਸਹਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥
ਟੇਕ ॥

‘ਬਾਰਾਂ ਮਾਸ’ ਉਪਦੇਸ਼
“ਚੇਤ”

ਚੜਿਆ ਚੇਤ ਸੁਲੱਖਣਾ, ਕਰ ਸੰਤਨ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇ
ਕਰ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੱਪ ਨੀਤ ॥ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜਹਿ ਗਾਈਏ, ਕਰ ਸਰਵਣ ਨਿੱਤ
ਨੀਤ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ, ਹਿਰਦੇ ਧਰੋ ਗੁਰ ਮੀਤ ॥ ਬਚਨ ਗੁਰ ਕੇ
ਸੁਨਤ ਹੀ, ਮਿਟਤ ਭਰਮ ਸਭ ਭੀਤ ॥ ਮਨ ਮੁੱਖ ਸੰਗ ਨਾ ਕੀਜੀਏ, ਗੁਰਮੁੱਖ
ਸੰਗਤ ਯਾਰ ॥ ਮਨਮੁੱਖ ਸੰਗਤ ਬਿਘਨ ਹੈ, ਗੁਰਮੁੱਖ ਸੰਗਤ ਸਾਰ ॥ ਮਨਮੁੱਖ
ਸੰਗਤ ਡੂਬਣੋ, ਗੁਰਮੁੱਖ ਸੰਗਤ ਪਾਰ ॥ ਗੁਰਮੁੱਖ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੈ, ਮਨਮੁੱਖ ਅੰਧ
ਗੁਵਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਚਨ ਸੁਣ, ਸ਼ਰਧਾ ਹਿਰਦੇ ਧਾਰ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤੀ
ਇਹੀ ਹੈ, ਹਿਰਦੇ ਖੂਬ ਵਿਚਾਰ ॥ ਚੇਤ ਸੁਹਾਣਾ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੋਹੰ ਨਾਮ
ਪਿਆਰ ॥

“ਵੈਸਾਖਿ”

ਵੈਸਾਖਿ ਸੁਹਾਵਾ ਸਰਵ ਸੁੱਖ, ਗੁਰ ਕੇ ਵਚਨ ਵਿਚਾਰ ॥ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ

ਕਰ, ਸਮਝੋ ਸਾਰ ਆਸਾਰ ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰ, ਤਜ ਸਭ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ॥
ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਹਰੀ ਕੋ, ਸਿਮਰੋ ਵਾਰੰ ਵਾਰ ॥ ਦੁਸ਼ਟਾ ਸੰਗ ਤਿਆਗ ਕਰ,
ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਪਿਆਰ ॥ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਰਾਮ ਧਿਆਏ ਤੂੰ, ਭਵ ਨਿਧਿ ਉੱਤਰੇ ਪਾਰ ॥
ਹਰਿ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੰਦਿਆਂ, ਕਦੀ ਨਾ ਆਵੇ ਹਾਰ ॥ ਭਗਤ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ,
ਹੋਵਤ ਨਹੀ ਕਲਿਆਨ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਇਹ, ਜਾਵਤ ਸਾਚੀ
ਮਾਨ ॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਭਗਤ ਕਹੰਦਿਆਂ, ਨਿਹਚਲ ਮਿਲ ਹੈ ਗਿਆਨ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ
ਲਗ ਚਰਨ ਗੁਰ, ਮਨ ਕਾ ਹਰ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ਵੈਸਾਖਿ ਸੁਹਾਵਾ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਹਰਿ,
ਹਰਿ ਜਪੇ ਸੁਜਾਨ ॥

“ਜੇਠ”

ਜੇਠ ਤਪਤ ਬਹੁ ਘਾਮ ਕਰ, ਸ਼ਾਂਤ ਨਾ ਹੋਵਤ ਮੀਤ ॥ ਕਰੋਧ ਅਗਨਿ ਕਰ ਤਪਤ,
ਮਨ ਲੋਭੀ ਲੋਭ ਪਰੀਤ ॥ ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਮੁੱਖ ਜਪਤ, ਜਨ ਕੀਰਤ ਕਰੈਹ ਨੀਤ ॥ ਸੰਤਾਂ
ਸੰਗ ਨਿਵਾਸ ਕਰ, ਸ਼ਾਂਤ ਭਯੋ ਤਿਨ ਚੀਤ ॥ ਉਤਪਤ ਕਰੇ ਆਪ ਸਭਿ, ਕਰੇ
ਪਾਲਣਾ ਨੀਤ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਾਂਹਿ ਕੋ, ਕਰ ਨਿਹਚੇ ਪਰਤੀਤ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ

ਤੂੰ ਜਪ ਸਦਾ, ਹੋਕਰ ਮਨੋ ਨਾਚੀਤ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਨ ਗੁਰ ਦਯਾ ਤੇ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਤ
ਜਮ ਭੀਤ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ, ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਵਾਦ ॥ ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਨੇਤਰ
ਰਸਨਾ ਨਾਮ ਕਾ, ਕਰਣ ਦੀਏ ਸੁਣਿ ਨਾਦ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸਾਜਿਆ ਜਾਹਿ ਪ੍ਰਭ, ਰਾਖ
ਸਦਾ ਤਿਸ ਯਾਦ ॥

ਜੋ ਜਨ ਭਗਤ ਬਿਹੀਨ ਹੈ, ਜਨਮ ਜਾਏ ਤਿਸ ਬਾਦ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗ ਭਗਤ
ਕਰ, ਮਿਟਹ ਪਾਪ ਅਗਾਦ ॥ ਕੀਰਤਨ ਭਗਤੀ ਤੀਸਰੀ, ਰੱਖੋ ਇਨ ਕੋ ਯਾਦ ॥
ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂ ਸਿਮਰਿਆ, ਜੋ ਜਨ ਸਦਾ ਆਨਾਦ ॥ ਜੇਠ ਤਾਪੰਦਾ ਨਾ
ਲੱਗੇ, ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਨਾਮ ਸੁਆਦ ॥

“ਹਾੜ”

ਹਾੜ ਅਵਧ ਹੈ ਘਾਮ ਕੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਵਧ ਸੁੱਖ ਜਾਨ ॥ ਲੋਭ ਅਵਧ ਹੈ ਪਾਪ ਕੀ,
ਕਰ ਭਗਤ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਧਾਮ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਸੁ ਕੰਵਲ ਕੀ, ਕਰਹਿ ਸੇਵ
ਸੁਜਾਨ ॥ ਸਗਲ ਸਿ੍ਸ਼ਟ ਜੈਸੇ ਮਲਤ, ਚਰਨ ਕੰਵਲ ਭਗਵਾਨ ॥ ਆਠ ਪਹਿਰ
ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਲ, ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਨਿਹਚੇ ਧਿਆਨ ॥ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਣ ਕਰ ਸੁਧ, ਤਬ

ਹੋਤ ਪਾਪ ਕੀ ਹਾਨ ॥ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਗੁਰ ਭਗਤ ਤੇ, ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਹੋ ਨੀਤ ॥
ਕਾਰਣ ਭਗਤ ਹੈ ਮੁਕਤ ਕਾ, ਕਰ ਨਿਹਚੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ॥ ਚਰਨ ਭਗਤ ਕਰ ਲਛਮੀ,
ਸ਼ਕਤੀ ਭਈ ਸੁ ਮੀਤ ॥ ਜਗਤ ਚਰਨ ਕੀ ਸ਼ਕਤ ਤਿਸ, ਭਈ ਸੁ ਜਾਨੋ ਮੀਤ ॥
ਭਗਤਿ ਸੁ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕੀ, ਕਰ ਨਿਹਚੇ ਧਰ ਚੀਤ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨ ਅੰਰ ਨਾ
ਧਿਆਨ ਧਰ, ਇਹ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਰੀਤ ॥ ਹਾੜ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁੱਖ ਤਿਨ ਜਨਾਂ, ਜਿਨ
ਗੁਰ ਭਗਤ ਪਰੀਤ ॥

“ਸਾਵਣ”

ਸਾਵਣ ਸ਼ਾਂਤ ਭਈ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਬਾਰਛ ਹੋਇ ਬਸੇਸ ॥ ਘਰ, ਘਰ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਹੈ,
ਨਾਸੇ ਸਭੀ ਕਲੇਸ ॥ ਅੰਨ, ਧੰਨ ਬਹੁਤਾ ਉਪਜਿਆ, ਗਊਆਂ ਘਾਸ ਹਮੇਸ ॥
ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਹੈ, ਦੁਹਾਗਣਿ ਮੈਲਾ ਭੇਸ ॥ ਕਰ ਪੂਜਨ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕੀ,
ਸ਼ਰਧਾ ਸਾਥ ਹਮੇਸ ॥ ਪਾਨ, ਸੁਪਾਰੀ, ਪੁਸ਼ਪਕਰ, ਪੂਜਨ ਕਰੋ ਹਮੇਸ ॥ ਅਰਚਨਾ
ਭਗਤੀ ਪੰਚਮੀ, ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਧਿਆਨ ॥ ਬਿਨਾ ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਤੇ, ਪੂਜੋ ਦੇਵ
ਨਾ ਆਨ ॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਮੇਂ ਨਾ ਭੇਦ ਕੁਝ, ਕਹਯੋ ਆਪ ਸੁਜਾਨ ॥ ਨਿਹਚੇ ਕਰ ਗੁਰ

ਚਰਨ ਭਜ, ਹੋਵਤ ਹੈ ਕਲਿਆਨ ॥ ਗੁਰ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੱਗ, ਜਾਨਤ ਸੰਤ
ਸੁਜਾਨ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕੋ, ਕਰਤ ਸਦਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ॥

“ਭਾਦਰੋਂ”

ਭਾਦਰੋਂ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਪਿਆਰ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨ ਸ਼ਾਂਤ ਨਾ ਪਾਇ
ਹੈ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸਾਰਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮ, ਗੁਰ ਚਰਨੀ
ਨਹੀਂ ਪਿਆਰ ॥ ਧ੍ਰਿਗ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਣਾ, ਕਾਂਹੂ ਆਏ ਸੰਸਾਰ ॥ ਭਵਿ ਜਲ ਮਾਂਹਿ
ਭਵੰਦਿਆਂ, ਨਾ ਉਰਵਾਰ ਨਾ ਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਕਾ ਆਸਰਾ, ਜਿਨ ਮਨ
ਲੀਨਾ ਧਾਰ ॥ ਕਰ ਡੰਡੋਤ ਗੁਰ ਚਰਨ ਮੇਂ, ਭਵਨਿਧ ਉਤਰੇ ਪਾਰ ॥ ਗੁਰੂਦੇਵ ਗੁਰੂ
ਸਮਝ ਕੇ, ਕਰੀਂ ਸੁਕਰ ਵਿਚਾਰ ॥ ਬੰਦਨਾ ਭਗਤੀ ਛਠੀ ਏਹ, ਕਰੇ ਸਿਸ਼ ਵੱਡਭਾਗ ॥
ਅਵਰ ਕਰਮ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਬਹੁ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ, ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਤਿਆਗ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਭਗਤ ਨ ਥਿਰ ਕਛੂ ਜਗਤ
ਪਸਾਰਾ ਬਾਗ ॥ ਪੂਰਨ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ, ਜਾਗਿਯੋ ਇਸੋ ਬੈਰਾਗ ॥ ਸੋਇਉ ਮੋਹ ਕੀ
ਨੀਂਦ ਮੇਂ, ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭਯੋ ਸੁਜਾਗ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕੋਂ, ਤੂੰ ਕਭੀ ਨਹੀਂ

ਤਿਆਗ ॥

“ਅੱਸੂ”

ਅੱਸੂ ਆਸਾਂ ਪੂਰੀਆਂ, ਜਬ ਗੁਰ ਭਏ ਦਿਆਲ ॥ ਚਰਨੀ ਲਾਵੋ ਦਾਸ ਕੋ, ਕਰੋ ਪ੍ਰਭੂ
ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਤਾਰ ਗੁਰਨਾਮ ਮਨ, ਗਲ ਪਾਵੋ ਮਾਲ ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਗੁਰ
ਚਰਨ ਕੋ, ਤਬ ਹੀ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗ ਭਗਤ ਕਰ, ਤਿਆਗ ਮੋਹ
ਕਾ ਜਾਲ ॥ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਤਬ ਪਾਈਏ, ਜੇ ਹੋਵੇ ਲਿਖਿਆ ਭਾਗ ॥ ਦਾਸਾ ਭਗਤੀ
ਇਹੀ ਹੈ, ਸਪਤਮ ਜਾਨੋ ਲਾਲ ॥ ਕਰੋ ਅਭੀ ਪਛਤਾਉਗੇ, ਫਿਰ ਹਾਥ ਨਾ ਆਵੈ
ਕਾਲ ॥ ਇਹ ਦਾਸਾ ਭਗਤੀ ਕੀਨੀ, ਵਿਰਲੇ ਵੀਰ ॥ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਆਗਿਆ
ਰਾਖਿਓ ਧੀਰ ॥ ਰਹੇ ਸਦਾ ਵਿਚ ਆਗਿਆ, ਇਹੋ ਭਗਤ ਮਹਾਨ ॥ ਦਾਸਾ ਭਗਤੀ
ਇਹੀ ਹੈ, ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਬਿਖਾਨ ॥ ਬੁੱਧ, ਸੁੱਧ ਤੱਬ ਹੋਇ ਹੈ, ਪਾਵੈ ਨਿਰਮਲ
ਗਿਆਨ ॥ ਅੱਸੂ ਪੂਰਨ ਆਸ ਸਭ, ਗੁਰੂਦੇਵ ਵਿਖਿਆਨ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂ ਚਰਨਨ
ਕਾ, ਸਦਾ ਕਰਤ ਹੈ ਧਿਆਨ ॥

“ਕੱਤਕ”

ਕੱਤਕ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਭਗਤ ਕਰੋ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸੋਹੰ, ਸੋਹੰ ਜਪੰਦਿਆਂ, ਕਰ
 ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ਮਾਤ, ਤਾਤ ਅੰਰ ਭ੍ਰਾਤ ਤੇ, ਪ੍ਰਿਯ ਜਾਨ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਅੰਰ ਸਖਾ
 ਨਹਿ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਜੈਸੇ ਹੈ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਖਾ ਭਗਤ ਇਹ ਅਸ਼ਟਮੀ, ਕੀਤੀ ਅਰਜਨ
 ਦੇਵ ॥ ਸਖਾ ਜਾਨ ਗੁਰ ਭਗਤ ਕਰ, ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਕਾਮ ਕਰੋਧ
 ਹੰਕਾਰ ਤੱਜ, ਤੱਬ ਕਛੂ ਪਾਵੈ ਭੇਵ ॥ ਸਖਾ ਭਗਤ ਸੁਭਾਵ ਯਹ, ਜਿਮ ਜੱਲ, ਦੁੱਧ
 ਮਲੇਵ ॥ ਸਰਬ ਕਰਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਹਰਿ ਗੁਰ ਜਪ ਦਿਨ ਰੈਨ ॥ ਬਾਝੁ ਨੀਰ
 ਜਿਮ ਮੀਨ ਕੋ, ਆਵਤ ਨਾਂਹੀ ਚੈਨ ॥ ਚੱਕਵੀ ਕਰੇ ਵਿਲਾਮ ਜਿਮ, ਕਬ ਇਹ ਜਾਵੇ
 ਰੈਨ ॥ ਚੰਦ, ਚਕੋਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਮ, ਮੋਰ ਮੁਗਧ ਘਨ ਬੈਨ ॥ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਨਹੀਂ
 ਬਿਸਰੇ, ਜਿਉਂ ਬੱਛਰੇ ਕੋ ਬੈਨ ॥ ਜਿਮ ਕਾਮਣਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਤਿ, ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਤ
 ਨੈਨ ॥ ਕੱਤਕ ਸਵੇਰ ਕਾਮ ਸਭ, ਜਬ ਗੁਰ ਕਰਨਾ ਐਨ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂਦੇਵ
 ਚਰਨ ਕੋ, ਧੋਇ, ਧੋਇ ਕਰ ਪੈਨ ॥

“ਮੱਘਰ”

ਚੜਿਆ ਮੱਘਰ ਹੇ ਸਖੀ, ਗਾਵੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੀਤ ॥ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਤ ਪਾਇ ਕਰ,

ਗੁਰੂਦੇਵ ਸਿਮਰੋ ਨੀਤ ॥ ਤਨ, ਮਨ, ਧੰਨ ਸਭ ਅਰਪ ਕਰ, ਐਸੀ ਕਰੋ ਪਰੀਤ ॥
ਤਿਆਗ ਲੋਭ, ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਸਭ, ਗੁਰੂਦੇਵ ਕੀ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਗੰਣ ਵਾਕ ਸਭ
ਤਿਆਗ ਕਰ, ਸੰਤ ਵਚਨ ਧਰ ਚੀਤ ॥ ਤਨ, ਮਨ, ਧੰਨ ਇਹ ਹੰਕਾਰ, ਆਪਣੇ
ਕਛਹੁ ਨਾ ਮਾਨ ॥ ਗਰਭ ਕਰਤ ਜੋ ਇਨਸੇ, ਸੋ ਨਰ ਹੈ ਅਨਜਾਣ ॥ ਆਪ ਕਛਹੁ
ਨਾ ਹੋਤ ਹੈ, ਦੇਣਹਾਰ ਹਰਿ ਧਾਮ ॥ ਮੈਂ ਕੀਆ ਮੈਂ ਕਰਤ ਹੂੰ, ਕੂੜਾ ਕਰਹਿ ਮਾਣ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਦੀਆ ਸੋ ਗੁਰ ਦੀਆ, ਤੈਂ ਕੀ ਦੀਆ ਆਨ ॥ ਤੇਰਾ ਇੱਕ ਹੰਕਾਰ ਹੈ,
ਅਰਪਣ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਨ ॥ ਨਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤ ਇਹ, ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਬਿਖਾਨ ॥
ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਕਰੇ ਭਗਤ ਜੋ, ਸੁੱਧ ਭਯੋ ਤਿਸ ਮਾਨ ॥

“ਪੋਹ”

ਮੱਘਰ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਜਬ, ਤੱਬ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪੋਹ ਮਾਸ ॥ ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਤੂੰ ਸਿਮਰ ਨਿੱਤ,
ਜੱਗ ਤੇ ਹੋਏ ਉਦਾਸ ॥ ਅਵਰ ਕਾਮਨਾ ਸਰਬ ਤੱਜ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰ ਆਸ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਰਨੀ ਲੱਗਿਆਂ, ਪਾਪ ਹੋਤ ਸਭ ਨਾਸ ॥ ਸਰਵਣ ਕਰਤ ਗੁਰਾਂ ਤੇ,

ਸਾਧਨ ਗਿਆਨ ਬਿਲਾਸ ॥ ਵਚਨ ਧਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਉਰ, ਸਭ ਸੰਸੇ ਹੋਵਨ ਨਾਸ ॥
 ਸਤਿਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰ, ਕਰ ਤੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ॥ ਵਚਨ ਗੁਰੂ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ,
 ਹੋਤ ਭਰਮ ਸਭ ਨਾਸ ॥ ਸਰਵਣ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਸੁਣ ਸਤਿਨਾਮ ਵਿਚਾਰ ॥
 ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਮਿਥਿਆ ਜਗਤ ਆਸਾਰ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਤੂੰ ਸਿਮਰ
 ਮਨ, ਜੋ ਹੈ ਸਰਬ ਆਧਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਰਨੀ ਲਗ ਕਰ, ਸਮਝੋ ਸਾਰ ਆਸਾਰ ॥
 ਪ੍ਰਭ ਬਿੰਨ ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਣ ਕਛਹੂ, ਸਭ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰ ॥ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ
 ਆਦਿ ਸਭ, ਜੀਆ, ਜੰਤ ਨਿਰਧਾਰ ॥ ਜੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਪੋਹ ਬੀਤਿਆ, ਅਬ ਸੁਣ
 ਮਾਘ ਵਿਚਾਰ ॥ ਜੰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ, ਭਵਜਲ ਉਤਰੇ ਪਾਰ ॥

“ਮਾਘ”

ਮਾਘ ਮਹੀਨਾ ਧਰਮ ਕਾ, ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਤੂੰ ਸਤਿਸੰਗ ॥ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ, ਕਦੀ
 ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗ ॥ ਧੂੜ ਸੰਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕੀ, ਸੋਈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਗੰਗ ॥ ਪਾਪਾਂ ਕੀ ਮੱਲ
 ਉਤਰੇ, ਚੜ੍ਹੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ॥ ਮਨਮੁੱਖ ਸੰਗ ਨਾ ਕੀਜੀਏ, ਪੜਤ ਭਜਨ ਮੇਂ ਭੰਗ ।
 ਦੁੱਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁੱਖ ਲਾਭ ਹੋਵੇ, ਗੁਰਮੁੱਖ ਜਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ॥ ਨਾਮ ਜਪੋ ਮਿਲ ਗੁਰਮੁੱਖਾਂ,

ਜੋ ਹੈ ਸਦਾ ਆਸੰਗ ॥ ਤੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ, ਜਿਉਂ ਜੱਲ ਮਾਂਹਿ ਤਾਰੰਗ ॥ ਸੋਹੰ
 ਨਾਮ ਰਗ ਰਗ ਰਚੇ, ਨਾਮ ਕਾ ਚੜੇ ਜਬ ਰੰਗ ॥ ਪੰਚੋ ਵੈਰੀ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਤਬ
 ਹੋਏ ਨਿਸੰਗ ॥ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਗਹਿ, ਕਰਤ ਖੂਬ ਵਿਚਾਰ ॥ ਗੁਰੂਦੇਵ
 ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਿਨ, ਸਮਝੇ ਨਾ ਸਾਰ ਅਸਾਰ ॥ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰ, ਭਵਨਿਧਿ
 ਉਤਰੇ ਪਾਰ ॥ ਮੰਦ ਭਾਗ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ, ਡੁੱਬਣ ਭਵ ਨਿਧ ਧਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਮ, ਜਾਨਿਆ ਆਤਮ ਰਾਮ ॥ ਜਾਨਣ ਜੋਗ ਸੁ ਜਾਨਿਆ, ਜੋ ਆਤਮ
 ਨਿਜ ਧਾਮ ॥ ਮਿਟਿਆ ਗੁਮਾਨ ਗੁਰ ਦਯਾ ਤੇ, ਪਾਇਆ ਅਬ ਵਿਸਰਾਮ ॥ ਪੁੰਨੇ
 ਸਗਲ ਮਨੋਰਥਾਂ, ਰਹਿਓ ਨਾ ਬਾਕੀ ਕਾਮ ॥ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਦੁੱਖ ਪਾਇ ਕਰ, ਆਏ
 ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਮ ॥ ਜਿਹੜੇ ਬਿਛੜੇ ਤਿਹ ਮਿਲੇ, ਭਏ ਅਭ ਆਤਮ ਰਾਮ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨ, ਨਹੀਂ ਅਵਰ ਕੁਛ ਕਾਮ ॥ ਇਕੋ ਸੋਹੰ ਸਤਿਨਾਮ ਜੀਓ, ਸਿਮਰੋ
 ਆਠੋ ਜਾਮ ॥ ਸਰਵਣ ਕਰ ਗੁਰ ਵਚਨ ਕੋ, ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਨਿਸਵਾਸਰ
 ਅਭਿਆਸ ਕਰ, ਤੱਜ ਕਰ ਸਗਲ ਕਲੇਸ਼ ॥ ਬੁੱਦਬੁਦਾ ਫੇਨ ਤਰੰਗ ਕਾ, ਜੱਲ ਤੇ
 ਭਿੰਨ ਨਾ ਲੇਸ ॥ ਸਭ ਭੂਖਣ ਜਿੰਨ ਕਨਕ ਕੇ, ਕੰਚਨ ਬਿਨ ਨਾ ਸ਼ੇਸ਼ ॥ ਘਟਿ ਮਿਟ

ਮਾਟੀ ਰੂਪ ਸਭ, ਅੰਰ ਨਾ ਕਛਹੂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ॥ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਪਟ ਜੋ ਭਏ, ਸੂਤਰ
ਤਿਸ ਕਾ ਵੇਸ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕੇ, ਕਰਹੂੰ ਸਦਾ ਆਦੇਸ਼ ॥

“ਫੱਗਣ”

ਚੜਿਆ ਫਾਗਣ ਮਾਸ ਜਬ, ਫੂਲੀ ਸਭ ਗੁਲਜਾਰ ॥ ਧਰਤੀ ਸਭ ਹਰਿਆਵਲੀ,
ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ ਬਹਾਰ ॥ ਬੁੱਲਬੁੱਲ ਮਸਤ ਬਹਾਰ ਪਰ, ਭੰਵਰਾ ਭਈ ਗੁਲਜਾਰ ॥
ਨਿਵਣ ਫੱਲ ਬਹੁ ਬਾਗ ਮੇਂ, ਗਲਗਲ, ਆਮ, ਆਨਾਰ ॥ ਗੁਰਮੁੱਖ ਗੁਰ ਕੀ ਸ਼ਰਨ
ਗਹਿ, ਕਰਤੇ ਖੂਬ ਵਿਚਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ, ਸਮਜੇ ਸਾਰ ਆਸਾਰ ॥
ਕਰ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰ, ਭਵ ਨਿੱਧ ਉੱਤਰੇ ਪਾਰ ॥ ਮੰਦ ਭਾਗ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ,
ਭੁੱਬਣ ਭਵ ਨਿੱਧ ਧਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਮ, ਜਾਨਿਆ ਆਤਮ ਰਾਮ ॥
ਜਾਨਣ ਯੋਗ ਸੋ ਜਾਨਿਆ, ਜੋ ਆਤਮ ਨਿੱਜ ਧਾਮ ॥ ਮਿਟਿਆ ਗਮਨ ਗੁਰ ਦਯਾ
ਤੇ, ਪਾਇਆ ਅਬ ਬਿਸਰਾਮ ॥ ਆਨੇਕ ਜਨਮ ਦੁੱਖ ਪਾਇ ਕਰ, ਆਏ ਗੁਰ ਕੀ
ਸ਼ਾਮ ॥ ਜਿਹੜੇ ਵਿੱਛੜੇ ਤਿਹ ਮਿਲੋ, ਭਏ ਸੋ ਆਤਮ ਰਾਮ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰ
ਭਜਨ ਬਿੰਨ, ਨਹੀਂ ਅਵਰ ਕਛਹੂ ਕਾਮ ॥ ਗੁਰੂ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ, ਸੁਣ

ਬਾਰਾਂ ਮਾਸਕ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ, ਹੋਵੇ ਕਲਿਆਣ ਹਮੇਸ਼ ॥

“ਦੋਹਰਾ”

ਧਰਤ ਅਕਾਸ਼ ਕੋ ਥਾਪਿਆ, ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਨਿੱਤ ਪਾਲ ॥ ਸਰਵ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਮ ਜੋ,
ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਖਿਆਲ ॥ ਆਪ ਅਪਨਾ ਸਭ ਪਾਵਤੇ, ਕਿਰਤ ਧੁਰ ਪਰਵਾਨ ॥
ਪਵਨ ਪਾਣੀ ਸਵੰਤਰ ਕੇ, ਰਖਸ਼ਕ ਭਯ ਭਗਵਾਨ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਭਜ ਨਾਮ ਕੋ,
ਨਿਰਭੈ ਪਾਵੈ ਵਾਸ ॥ ਤੇਰਾ ਫਲ ਤੁਝ ਕੋ ਮਿਲੇ, ਹੋਵੇ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ॥

“ਸਾਂਦ ਬਾਣੀ”

ਸੋਹੰ ਸਾਂਦ ਸੋਲੱਖਿਆ, ਸਰਬ ਘਟਿ । ਮਿਲ ਗੁਰ ਨਾਮ ਲਗਾਇਉ ਰੱਟ ॥ ਚੌਕ
ਚਤਰ ਜੱਗ ਜਾਣ ਮਹਾਨ ॥ ਪੂਰਨ ਹਾਰ ਜਗਤ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣ ॥ ਨਾਨਕੇ, ਮਾਧੇ, ਸਾਕ
ਸੋਹੇਲੇ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲੇ ॥ ਹੱਥ ਗਾਨਾ, ਗਣਿਉ ਸੋ ਮਾਲ ।
ਕਿਆ ਪੁੰਨ, ਦਾਨ ਰਚਨ ਆਕਾਲ ॥ ਕੁੰਭ ਕਮਾਲ ਜਨਮ, ਜਨ ਪਾਇਉ । ਸੁਰਤ
ਸ਼ਬਦ ਆਨਾਜ ਮਿਲਾਇਉ ॥ ਭਰ ਜੱਲ, ਕੁੰਭ ਕਾਰਜ ਮੇਂ ਧਰਿਉ । ਤਿਵ ਕਾਰਜ
ਸੋਪੂਰਨ ਕਰਿਉ ॥ ਦੀਪਕ ਦਿੱਲ, ਹੰਗ ਤੇਲ ਬਿਠਾਈ । ਸੁਰਤ ਮਿਲਾ, ਉੱਤੇ ਜੋਤ
ਜਗਾਈ ॥ ਗੁਰ ਭਰਵਾਸੇ, ਸੋ ਸੰਧੂਰ । ਨੌ ਦਰ ਤੋਂ, ਨੌ ਗ੍ਰਹਿ ਸਭ ਦੂਰ ॥ ਗੁਰਮੁੱਖ

ਸਾਂਦ, ਸਮਝ ਸੱਚ ਸੋਈ । ਸਭ ਕਾਰਜ, ਪ੍ਰਭ ਓਟ ਲੈ ਹੋਈ ॥ ਖੋਪਾ ਕਾਰਜ, ਸਮੱਗਰੀ
ਘਿਉ । ਇਕ ਦਰ ਖਤਮ ਸੋਗੰਦੀ ਭਇਉ ॥ ਅਬ ਅੰਬ, ਪੱਤ ਜਗਨ ਜੱਗ ਜਾਗ ।
ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲ ਮੰਗਲ ਰਾਗ ॥ ਸਭ ਮਿਲ ਪ੍ਰਣ, ਪ੍ਰਣ ਬਿਠਾਉ । ਸੰਗ ਗੁਰ
ਸਤਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਮਾਉ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਜ ਹਰਿ ਨਾਮ । ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਧਿਆਨ,
ਸਫਲ ਸਭ ਕਾਮ ॥

“ਅਨਮੋਲ ਵਚਨ” (ਮਿਲਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ)

ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਦਾਤੇ, ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਣੇ ਕੇ ਯੋਗ ॥ ਦਿਲ ਜੇ ਮਿਲਾਵੇ ਦਾਤਾ,
ਜਾਂਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੇ ਰੋਗ ॥ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬਖਸ਼ੇ, ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਵਿਯੋਗ ॥ ਤਨ, ਮਨ ਵਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਿਲਣੀ ਆਦਰ ਸੰਗ ਹੋਗ ॥ ਕਿਰਪਾ ਪੱਗ
ਮਸਤਕ ਰਾਖੋ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਰ ਸਿਰ ਯੋਗ ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਮਾਂਗੋ, ਪਵੇ ਨਾ
ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲਾ ਭੋਗ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰੈ, ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਰੇ ਸੋਗ ॥

“ਸ਼ਾਦੀ ਉਪਦੇਸ਼”

॥ ੴ ਸੋਹੰ ਸਤਿਨਾਮ ਜੀਓ ॥

॥ ਦਵੈਯਾ ਛੰਦ ॥

“ਪਹਿਲੜੀ ਲਾਂਵ”

ਪਹਿਲੜੀ ਲਾਂਵ ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰਾਂ ਦਾ, ਜਾਵੇ ਦੂਰ ਬੁਲਾਈ ॥ ਦੀਆ ਮੇਲ ਹਰਿ
ਦਇਆ ਧਾਰ ਕੇ, ਗੁੱਝੀ ਰੰਮਜ ਚਲਾਈ ॥ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਮਨ ਥਿਰ ਕਰ,
ਮਿਟ ਗਏ ਸਰਬ ਅੰਧੇਸੇ ॥ ਕਿਰਪਾ ਸਿੰਧ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ, ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹਰਿ

ਭੇਸੇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚ ਪਾਇਆ, ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਮੀਤਾ ॥ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ
ਮਨ ਮਸਤ ਦੀਵਾਨਾ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ॥ ਮਹਾਂਵਾਕ ਸੁਣ, ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੇ,
ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਆਵੈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਇਹ ਹੈ ਲਾਂਵ ਪਹਿਲੜੀ, ਚਉਸਠ
ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਵੈ ॥

“ਦੂਜੜੀ ਲਾਂਵ”

ਦੂਜੜੀ ਲਾਂਵ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੀਤੀ, ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਤੀ ਪਰਮ
ਪਰੀਤੀ, ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਸੁੱਖ ਪਾਈ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਤਿਸ ਦਰ ਤੇ ਪਾਉ, ਸ਼ਰਨ ਪਰੈ
ਕੋ ਤਾਰੈ ॥ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੈ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ, ਤਨ, ਮਨ ਜੇਕਰ ਵਾਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਸ਼ਰਨ ਰਹਿ ਵਡਭਾਗੀ, ਸਹਿੰਸੇ ਸਗਲ ਗੁਆਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗ
ਰਾਤਾ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵਾ, ਮਿਟਿਆ ਦਾਵਾ, ਚਾਲ
ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਚਾਲੀ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਇਹ ਲਾਂਵ ਦੂਜੜੀ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਲੀ ॥

“ਤੀਜੜੀ ਲਾਂਵ”

ਤੀਜੜੀ ਲਾਂਵ ਅਵਰਨ ਦੋਸ਼ ਤੇ, ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਮਨ ਮੇਰਾ ॥ ਹਰਿ ਘਟਿ ਦੇ

ਵਿਚ ਏਕ ਸਮਾਨਾ, ਸੋ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ਡੇਰਾ ॥ ਪਰਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਾਨਾ, ਤਾਂ
ਸੁੱਖ ਮਿਲੇ ਉਪਾਰੈ ॥ ਮਨ ਮੇਂ ਸੱਚ ਮੰਗਲ ਸੁੱਖ ਹੋਇ, ਜੋ ਲੋਚਾ ਮਨ ਧਾਰੈ ॥ ਮੰਗਲ
ਦੇ ਮੰਗਲ ਨਿਤ ਗਾਵਾਂ, ਇਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ॥ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਸੰਗ ਲਿਵ ਜੁੜੀ
ਜੁੜਦੀ ਸਾਚਾ ਇਹ ਸਹਾਰਾ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਆਮੋਲਕ ਦਰਸ਼ਨ, ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰ
ਆਵੈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋ ਲਾਂਵ ਤੀਸਰੀ, ਸੁਰਤ ਗਗਨ ਚੜ ਜਾਵੈ ॥

“ਚੌਥੜੀ ਲਾਂਵ”

ਚੌਥੜੀ ਲਾਂਵ ਰਤਨ ਹਰਿ ਜਾਨਾ, ਸੁੱਖ ਸੰਪਤਿ ਘਰ ਆਏ ॥ ਆਸਾ, ਮਨਸਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ, ਜੈ, ਜੈ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਇ ॥ ਧੀਰੇ, ਧੀਰੇ ਗਈ ਪਹੁੰਚ ਹੁਣ, ਹੋ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਦਾਸੀ ॥ ਨਾ ਆਵੇ, ਨਾ ਜਾਵੇ ਕਿਤ ਵੱਲ, ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ
ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ॥ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਭਇਆ ਮਨ ਮੇਰੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਚਨੁ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ਆਇਆ
ਬੇਰਾਗ, ਮਿਲਿਆ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਜੋੜੀ ਜੂੜੀ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ਮਨ ਮੰਦਰ ਮਾਂਹੈ ਚੋਂ
ਉਪਜਿਆ, ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਗ ਲਾਈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਲਾਂਵ ਚੌਥੜੀ, ਪੁਰਖੇ
ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਈ ॥

“ਸੁਹਾਗ ਉਸਤਤ”

॥ ੴ ਸੋਹੰ ਸਤਿਨਾਮ ਜੀਓ ॥

ਸੁਰਤ ਸੁਹਾਗਣ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਪਿਆਰੀ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਸੰਗ ਖੇਲੀ ॥ ਬਹੁਤਿ ਜਨਮ ਦੇ
ਵਿੱਛੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਆਣ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮੇਲੀ ॥ ਝੂਠੀ ਖੇਡ ਬਿਸਰ ਗਈ ਤਨ ਤੇ,
ਬਾਜੀਗਰ ਸਿਉਂ ਮੇਲੀ ॥ ਸੱਚਾ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇਆ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਤਿਸ ਸੰਗ ਲਾਡ
ਲਡੇਲੀ ॥ ਆਪ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਕੀਤੀ, ਆਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੇ ਜਾਗੀ ॥ ਭੁੱਲੀ
ਚੁੱਕੀ ਰਸਤੇ ਪੈ ਗਈ, ਆਤਮ ਸਿਉਂ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਸਤਿਗੁਰ
ਮੇਰਾ, ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਸੁਧਾਰ ॥ ਕਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਮਨ ਭਇਆ ਦੀਵਾਨਾ, ਮਿਲਿਆ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ 'ਚੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ
ਹੋਏ—

“ਮੰਗਲਾਚਾਰ”

“ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਪਹਿਲਾ”

ਹਰਿ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਉ, ਸਦਾ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ॥ ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ, ਦੂਤ, ਜੰਮ
ਦੂਰ ਹਰਿ ॥ ਸੱਚ, ਸ਼ੀਲ, ਸੰਤੋਖ, ਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਜੀਏ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ,
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪੀਜੀਏ ॥ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਨਿਵਾਸ, ਸਦਾ ਚਿੱਤ ਲੋੜੀਏ ॥ ਮਨਮੁੱਖ ਦੁਸ਼ਟਾ
ਸੰਗਤ, ਤੋਂ ਮਨ ਮੋੜੀਏ ॥ ਮਨਮੁੱਖ ਚਿੱਤ ਕਠੋਰ, ਪੱਥਰ ਸਮ ਜਾਨੀਏ ॥ ਭੀਜਤ
ਨਾਹਨ ਕਬੀ, ਰਹੇ ਵਿਚ ਪਾਨੀਏ ॥ ਤਜਿ ਕਠੋਰ ਕਾ ਸੰਗ, ਸਦਾ ਗੁਰ ਸ਼ਰਣ
ਗਹੁ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਮੇਂ ਧਿਆਨ, ਸਦਾ ਮੁੱਖ ਰਾਮ ਕਹੁ ॥ ਨੱਤ ਪਤੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ,
ਸਦਾ ਮਨ ਕੀਜੀਏ ॥ ਤਨ, ਮਨ ਅਰਪੇ ਤਾਂਹ, ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਨਿੱਜ ਪਤੀ
ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣੀ ॥ ਪਤੀ ਬਿਨ ਆਨ ਨਾ ਹੇਰੇ ਸਾ ਬਡਿਭਾਗਣੀ ॥
ਜਿੰਨ ਧੰਨ ਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ਵਰ, ਜਾਨਯੋ, ਹੈ ਸਹੀ ॥ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣ ਨਾਰ, ਪਾਇ ਦੁੱਖ
ਨਾ ਕਹੀ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਕਾਰੇ, ਜਪਯੋ ਨਾਮ ਦੋਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾਰਜ ਸੋ ਏਕ,

ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਮਾਣੋ ਦੋਏ ॥

“ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਦੂਜਾ”

ਦੂਜਾ ਭਾਓ ਮਿਟਾਓ, ਮੰਗਲਾ ਦੂਸਰਾ ॥ ਬਣ, ਤ੍ਰਿਣ ਪਰਬਤ, ਪੂਰ ਰਹਯੋ, ਪ੍ਰਭ
ਹੂੰਸਰਾ ॥ ਘਟਿ, ਘਟਿ ਏਕੋ, ਅਲਖ, ਪਸਾਰਾ ਪਸਰਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁੱਖ ਜਾਨੇ ਗਯਾਨ,
ਨਾ ਜਾਨੇ ਅਸਰਿਆ ॥ ਸਭ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ, ਜਾਨ ਗੁਰ ਪਾਇਕੇ ॥ ਰਹੇ ਸਦਾ
ਆਨੰਦ, ਤਾਸ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਤੇ ਬੇ-ਮੁੱਖ, ਸਦਾ ਦੁੱਖ ਪਾਇ ਹੈ ॥ ਮਾਨਸ
ਜਨਮ ਆਮੋਲ, ਬਿਅਰਥ ਗੁਆਇ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨ ਲਹੇ ਨਾ ਧੀਰ, ਪੀਰ ਬਹੁ
ਪਾਇ ਹੈ ॥ ਲਹੇ ਅਨਾਦਰ ਸਰਬ, ਠਉਰ ਜਹਾ ਜਾਇ ਹੈ ॥ ਜਬ ਗੁਰ ਭਇ
ਦਿਆਲ, ਸੋ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਟੇ ਬੰਧਨ, ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ ॥ ਸਾਧ
ਸੰਗ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਪਾਈਏ ॥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਨਾਮ ਹਰਿ ਧਿਆਈਏ ॥
ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਪਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਈਐ ॥ ਮਿਲਿਆ ਅਟੱਲ ਸੁਹਾਗ, ਵਿਯੋਗ
ਗਵਾਈਏ ॥ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ, ਇਸ ਜੋੜੀਏ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਇਨ
ਸੰਗ, ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਲੋੜੀਏ ॥

“ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਤੀਸਰਾ”

ਰਲਿ ਮਿਲ ਸਖੀਆਂ, ਮੰਗਲ ਗਾਇਆ ਤੀਸਰਾ ॥ ਸਦਾ ਜਪੋ ਹਰਿ ਨਾਮ, ਨਾ
ਕਬਹੂ ਬੀਸਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਲਗ ਚਰਨ, ਸਦਾ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥ ਰਿਧ, ਸਿਧ,
ਨੌ ਨਿਧ, ਸਭੀ ਕਛਹੂ ਪਾਈਐ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਅਟੱਲ ਸੁਹਾਗ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਿਆਲ, ਤਾਂ ਜਾਗਿਯੋ ਭਾਗ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ, ਮਿਟੇ
ਅੱਘ ਸਰਬ ਹੀ ॥ ਪਾਇਉ ਸ਼ੀਲ ਨਿਧਾਨ, ਮਿਟਾਇ ਗਰਬ ਹੀ ॥ ਰਹਿਆ ਨਾ ਸੰਸਾ
ਮੂਲ, ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ॥ ਹਿਰਦੇ ਭਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਗਯਾਨ ਮਿਟਾਇਆ ॥
ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾ ਸਾਰ, ਕਛਹੂ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ, ਭਵਿ ਨਿਧ
ਪਾਰ ਹੈ ॥ ਮੰਗਲ ਮਹਾਂ ਸੋ ਮੰਗਲ, ਹਰਿ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਆਠ ਪਹਿਰ ਮੁੱਖ ਜਪੋ,
ਇਹੀ ਸੁੱਭ ਕਾਮ ਹੈ ॥ ਸੱਚ ਰਵਿਦਾਸ ਬਤਾਵੇ, ਨਾਮ ਨਾ ਛੋਡੀਏ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਮੇਂ
ਧਿਆਨ, ਸਦਾ ਮਨ ਜੋੜੀਏ ॥

“ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਚੌਥਾ”

ਮੰਗਲ ਚਾਰ ਆਨੰਦ, ਸੁਖੀ ਮੁੱਖ ਗਾਇਆ ॥ ਕਾਰਜ ਭਇਆ ਸੁਹੇਲਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ
ਧਿਆਇਆ ॥ ਧੰਨ ਅੰਰ ਪਿਰ ਕੀ, ਪ੍ਰੀਤ ਬਣੀ ਇੱਕ ਸਾਰ ਹੈ ॥ ਘਟਾ, ਛਟਾ ਸਮ
ਮਿਲੀ, ਮੀਨ ਜਿਮ ਵਾਰ ਹੈ ॥ ਪਿਰ ਸੰਗ ਪਾਇ ਆਨੰਦ, ਨਾ ਦੁੱਖ ਕੀ ਲੇਸ ਹੈ ॥
ਪਤੀ ਕੀ ਆਗਯਾ ਮੇਂ, ਜੋ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈ ॥ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਰਕੇ, ਜਿਨ ਧੰਨ
ਜਾਣਿਆ ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਹੁ ਨਾਰ, ਸਰਬ ਸੁੱਖ ਮਾਣਿਆ ॥ ਜਿਨ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ
ਦਯਾਲ, ਸੁਖੀ ਬਹੁ ਗਾਈਏ ॥ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਨਾ ਕੀਮਤ ਪਾਈਏ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਸੰਗ, ਤੇਰੇ ਅਵਰ ਵੀ ਕੇਤੜੇ ॥ ਕਰ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ
ਜੇਤੜੇ ॥ ਕਾਰਜ ਸਭ ਹੀ ਪੂਰੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰ ਦੀਏ ॥ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨ ਅਨੇਕ ਫੱਲ
ਤਿਸ ਅਬ ਲੀਏ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਪਿਆਸ, ਸਦਾ ਗੁਰ ਨਾਮ ਕੀ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗ ਰਹੇ
ਪ੍ਰੀਤ, ਓਟ ਇੱਕ ਨਾਮ ਕੀ ॥

“ਅਨਮੋਲ ਵਚਨ”

ਪ੍ਰਣਵੰਤੇ ਪ੍ਰਣ ਘੜੀ, ਸੋਹਾਈ ਜੀਓ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਆਣ, ਮਿਲਾਈ ਜੀਓ ॥
ਪ੍ਰਣ ਪ੍ਰਣਵੰਤੇ ਪ੍ਰਣ, ਧਾਰਨ ਕੀ ਜੀਓ ॥ ਪ੍ਰਣ ਮੇਂ ਏਕ ਨਾਮ, ਸੋ ਲੀ ਜੀਓ ॥ ਪਤੀ

ਘਰ ਪਤਨੀ, ਏਕ ਰਸਾਇਣ ਜੀਓ ॥ ਮਾਤ ਬੜੀ, ਛੋਟੀ ਸਮ, ਭੈਣ ਜੀਓ ॥ ਪਤੀ,
ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਸਮ ਨਹੀਂ ਦੇਵ ਜੀਓ ॥ ਪੂਜਨ, ਸੇਵਨ ਸਮ, ਨਹੀਂ ਮੇਵ ਜੀਓ ॥
ਪਵਨ, ਅਗਨ, ਜੱਲ, ਜੰਨ ਹਮਰਾਈ ਜੀਓ ॥ ਸੂਰਜ, ਧਰਤ, ਸੰਗਤ, ਚੰਨ
ਅਗਵਾਈ ਜੀਓ ॥ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਵਿਛੜਤ, ਵਿਯੋਗ ਜੀਓ ॥ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ
ਵਿਯੋਗ, ਸੰਜੋਗ ਜੀਓ ॥ ਪ੍ਰਣ ਕਰਤੇ, ਪ੍ਰਣ ਤੋੜ, ਨਿਭਾਉ ਜੀਓ ॥ ਲੋਕ ਕੁਸੰਗ
ਫਰਕ, ਨਹੀਂ ਪਾਉ ਜੀਓ ॥ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਭਉ ਸੰਗਿ, ਸੋਈ ਜੀਓ ॥ ਗੁਰ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜੀਓ ॥

॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਹਰਿ ਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਆਨ ਕੀ ਆਸ ॥

ਤੇ ਨਰ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿਗੇ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੇ ਰਾਮ ਜੀ ਦਸਰਥ ਕਰਿ ਸੁਤ ਨਾਂਹਿ ॥ ਰਾਮ ਹੰਮਿ ਮਹਿ ਰਮਿ
ਰਹਯੋ ਬਿਸਬ ਕੁਟੰਬਹ ਮਾਂਹਿ ॥੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੇ ਰਾਮ ਤੋ ਸਕਲ ਰਹਯੋ
ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਮਸੂਕ ਨ ਦੂਰਿ ॥੨॥ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ
ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਂਹਿ ਕੋਉ ਇਕ ਠਾਂਮ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਖਾ ਭਯੋ ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੇ
ਰਾਮ ॥੩॥ ਸਰਵ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਮ ਜੂ ਸਬ ਘਟ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ‘ਰਵਿਦਾਸ’
ਨਾਮ ਚਕਮਕ ਬਿਨਾ ਹਕ ਨੂਰ ਅਦਿਸਟਾਇ ॥੪॥ ਸਬ ਘਟ ਮੇਰਾ ਸਾਂਈਆਂ
ਜਲਵਾ ਰਹਿਓ ਦਿਖਾਇ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਨਗਰ ਮਾਂਹਿ ਰਮ ਰਹਿਓ ਕਬਹੂ ਨ ਇਤ
ਉਤ ਜਾਇ ॥੫॥ ਸਬ ਘਟ ਮਾਂਹਿ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੇ ਰਾਮ ॥ ਸੋਈ
ਬੂਝੈ ਰਾਮ ਕੂੰ ਜੋ ਹੋਇ ਰਾਮ ਗੁਲਾਮ ॥੬॥ ਘਟ ਘਟ ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਹੈ ਰਾਮਹਿ
ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ਰਾਮ ਕੂੰ ਜਉ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਹੋਇ ॥੭॥ ਰਵਿਦਾਸ

ਹੁੰ ਖਾਲਿਕ ਦੇਖਿਆ ਸਕਲ ਰਹਯੋ ਭਰਪੂਰ ॥ ਸਭ ਦਿਸਿ ਦੇਖਉਂ ਵਿਆਪਿਆ
 ਖਾਲਿਕ ਕਾ ਹੀ ਨੂਰ ॥੮॥ ਮੁਕੁਰ ਮਾਂਹ ਪਰਛਾਂਈ ਜਿਉਂ ਪੁਹੁਪ ਮਧੇ ਜਿਉਂ ਬਾਸ ।
 ਤੈਸਉ ਹੀ ਸ੍ਰੀਹਰਿ ਬਸੈ ਹਿਰਦੈ ਮਧੇ ਰਵਿਦਾਸ ॥੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਪੀਵ ਇਕ ਸਕਲ
 ਘਟ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਸੋਇ ॥ ਸਭ ਦਿਸ ਦੇਖਉ ਪੀਵ ਪੀਵ ਦੂਸਰ ਨਾਂਹਿ ਕੋਇ ॥੧੦॥
 ਏਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਕਲ ਮੰਹਿ ਅਰ ਸਕਲ ਬ੍ਰਹਮਹ ਮਾਂਹਿ । ‘ਰਵਿਦਾਸ’ ਬ੍ਰਹਮ ਸਬ ਭੇਸ਼
 ਮੰਹਿ, ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨਾ ਕਛੂ ਨਾਂਹਿ ॥੧੧॥ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਪਿਅ ਰੂਪ ਸੋਂ ਕੋਟ ਭਾਨ
 ਉਜਿਆਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਮਗਨ ਮਨੁਆ ਭਯਾ ਪਿਆ ਨਿਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ॥੧੨॥
 ‘ਰਵਿਦਾਸ’ ਪਿਅ ਬਿਨੁ ਜਗਤ ਮੰਹ ਸੂਨੀ ਸੇਜ ਨ ਕੋਇ । ਜਿਤ ਦੇਖੁ ਤਿਤ ਪਿਅ
 ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਮੋਜਰਾ ਹੋਇ ॥੧੩॥ ਸਭ ਨੂਰਨ ਕਰ ਨੂਰ ਜਉ ਸਭ ਤੇਜਨ ਮੰਹ ਤੇਜ ।
 ‘ਰਵਿਦਾਸ’ ਹਮਾਰੇ ਪੀਵ ਕਰਿ ਸਭ ਸੋਂ ਅਦਭੁਦ ਸੇਜ ॥੧੪॥ ‘ਰਵਿਦਾਸ’ ਜਗਤ
 ਮੰਹ ਰਾਮ ਸਮ ਕੋਉ ਨਾਂਹਿ ਉਦਾਰ । ਗਨੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਨ ਕੇ
 ਰਖਵਾਰ ॥੧੫॥ ਕਾਬੇ ਅਰੁ ਕੈਲਾਸ ਮੰਹਿ ਜਿਹ ਕੂੰ ਢੂੰਢਣ ਜਾਂਹ । ‘ਰਵਿਦਾਸ’
 ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ਤਉ ਬੈਠ ਰਹਾ ਮਨ ਮਾਂਹ ॥੧੬॥ ਬਾਹਰ ਖੋਜਤ ਕਾ ਫਿਰਏ ਘਟ

ਭੀਤਰ ਹੀ ਖੋਜ 'ਰਵਿਦਾਸ' ਉਨਮਨਿ ਸਾਧਿਕਰ ਦੇਖਹੁ ਪਿਆ ਕੂੰ ਔਜ ॥੧੭॥
 ਬਨ ਖੋਜਇ ਪਿਆ ਨ ਮਿਲਹਿ ਬਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਂਹ ॥ 'ਰਵਿਦਾਸ' ਪਿਅ ਹੈ ਬਸਿ
 ਰਹਿਓ ਮਾਨਵ ਪ੍ਰੇਮੰਹਿ ਮਾਂਹ ॥੧੮॥ ਬਨ ਖੋਜਨ ਕਾ ਜਾਇ ਰੇ ਰਾਮ ਅਲੋਪਾ ਨਾਂਹ ।
 ਸਰਵ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਤੋ ਰਵਿਦਾਸ ਸਭਨ ਕੈ ਮਾਂਹ ॥੧੯॥ ਰਾਘੋ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀਮ
 ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਖੁਦਾਯ । ਰਵਿਦਾਸ ਮੋਰੇ ਮਨ ਬਸਹਿ ਕਾ ਖੋਜਹੂੰ ਬਨ ਜਾਯ ॥੨੦॥
 ਓਂਕਾਰ ਹੈ ਸਤਿਨਾਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਭ ਸਤਿ । 'ਰਵਿਦਾਸ' ਸਤਿ ਕਹਿ ਸਾਮ੍ਹੰਹੇ
 ਟਿਕਵੈ ਨਾਂਹਿ ਅਸਤਿ ॥੨੧॥ ਜੌ ਲੌ ਘਟ ਮੰਹਿ ਪਰਾਨ ਹੈਂ ਤੌ ਲੌ ਜਪਓ ਸਤਿਨਾਮ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮਪਦ ਪਾਇਹਿ ਜਿਨ ਘਟ ਬਸਿਯੋ ਰਾਮ ॥੨੨॥ ਸਤਿ ਈਸ਼ ਕਹੂੰ
 ਰੂਪ ਹੈ ਤਾ ਸਕਤਿ ਅਤ ਅਪਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਕੂੰ ਧਾਰਣਾ ਦੇਈਹਿ ਪਾਪ
 ਨਿਬਾਰ ॥੨੩॥ ਸਤਿ ਸਕਤਿ ਸੋਂ ਹੋਤ ਹੈ ਸਭ ਪਾਪਨ ਕਾ ਨਾਸ । ਬਧਿਰਾ ਸਤਿ ਸੋਂ
 ਬੋਧ ਲੇਇ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥੨੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ ਆਦਿ
 ਅੰਤ ਸਚੁ ਨਾਮ । ਹਨਨ ਕਰੇਈ ਸਭ ਪਾਪ ਤਾਪ ਸਤਿ ਸੁਖਨ ਕਰਿ ਖਾਨ ॥੨੫॥
 ਜਿਨ੍ਹ ਨਰ ਸਤਿ ਤਿਆਗਿਆ ਤਿਨ੍ਹ ਜੀਵਨ ਮਿਰਤ ਸਮਾਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਈ

ਜੀਵਨ ਭਲਾ ਜਹੰ ਸਭ ਸਤਿ ਪਰਧਾਨ ॥੨੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀਏ
 ਜੋ ਲੋ ਘਟ ਮੰਹਿ ਪ੍ਰਾਨ । ਸਤਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਿ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸਦਾ ਹੋਤ ਅਪਮਾਨ ॥੨੭॥
 ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਰਾਮ ਇਕ ਦੋਇਮ ਸਤ ਇਮਾਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਅਰੁ ਸਤਿ
 ਬਿਨ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨ ॥੨੮॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਕਰਿ ਆਸਰੇ ਸਦਾ ਸਤਿ
 ਸੁੱਖ ਪਾਏ । ਸਤ ਇਮਾਨ ਕਹਿੰ ਛਾਡੀਏ ਜਗ ਜਾਏ ਤਉ ਜਾਏ ॥੨੯॥ ਰਵਿਦਾਸ
 ਸਤਿ ਮਤਿ ਛਾਡੀਏ ਜੋ ਲੋ ਘਟ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਨ । ਦੂਸਰ ਕੋਉ ਧਰਮ ਨਾਂਹਿ ਜਗ ਮੰਹਿ
 ਸਤਿ ਸਮਾਨ ॥੩੦॥ ਅੰਤਹਕਰਨ ਅਨਭਉ ਕਰਹਿ ਤਉ ਮਨਹੁ ਸਭ ਸਤਿ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਜ ਅਨਭਉ ਮੰਹਿ ਸਤਿ ਮੰਹਿ ਜਾਨਹਿੰ ਸਤਿ ॥੩੧॥ ਜਹੰ ਅੰਧ
 ਵਿਸਵਾਸ ਹੈ ਸਤਿ ਪਰਖ ਤਹੰ ਨਾਂਹਿ । ਰਵਿਦਾਸ ਸਤਿ ਸੋਈ ਜਾਨਿਹੈ ਜੋ ਅਨਭਉ
 ਹੋਇ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥੩੨॥ ਜੋ ਨਰ ਸਤਿ ਨ ਭਾਖਹਿੰ ਕਰਹਿੰ ਵਿਸਵਾਸਘਾਤ ।
 ਤਿਨਹੁ ਹੂੰ ਸੋ ਕਬਹੂੰ ਭੁਲਿਹਿੰ ਰਵਿਦਾਸ ਨ ਕੀਜਹਿ ਬਾਤ ॥੩੩॥ ਜਉ ਨਾਹੀਂ ਥਾ
 ਸਰਿਸਟ ਮਾਂਹਿ ਸੋਉ ਹੋਇਹਿ ਨਾਂਹ । ਰਵਿਦਾਸ ਇਸਟ ਸਰਵੱਤ ਹੈ ਰਹਈ ਸਰਿਸਟਿਹਿ
 ਮਾਂਹ ॥੩੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮਦੁਰਾ ਕਾ ਪੀਜਿਐ ਜੋ ਚੜ੍ਹੈ ਚੜ੍ਹੈ ਉਤਰਾਇ । ਨਾਂਮ

ਮਹਾਰਸ ਪੀਜਿਐ ਜੋ ਚੜੈ ਨਾਂਹਿ ਉਤਰਾਇ ॥੩੫॥ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਭਈ ਜਉ ਕਰਹਿ
 ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ ਜਾਪ। ਰਵਿਦਾਸ ਤਿਨਹ ਸੋ ਭਜਹੁਹਿ ਭਾਗਹਿ ਤੀਨਹਹੁ
 ਤਾਪ ॥੩੬॥ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਬਿਧ ਚਕ੍ਰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ। ਰਵਿਦਾਸ ਹੋ
 ਸਭਹਿ ਛਾਂਡਿਅੰ ਜਬਹਿ ਪਾਇਉਂ ਸਤਿਨਾਮ ॥੩੭॥ ਇਕ ਚਿੰਤਾ ਸਤਿਨਾਮ ਕੀ
 ਦਰਸਾਇਹੁ ਪਰਮ ਤੱਤ। ਸਹਜ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਭਈ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਇਹਿ ਬ੍ਰਹਮ
 ਸਤ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਅਰਾਧਹੁ ਦੇਵ ਕੂੰ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਧਰਿ ਧਿਆਨ। ਆਜਪਾ ਜਾਪੁ
 ਜਪਤ ਰਹਹੁ ਸਤਿਨਾਮ ਸਤਿਨਾਮ ॥੩੮॥ ਜਾ ਦੇਖਿਆ ਘਿਨ ਉਪਜੈ ਨਰਕ ਕੁੰਡ
 ਮੰਹਿ ਬਾਸ। ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤਿ ਸੋ ਉਧਰੈ ਪ੍ਰਗਟਤ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ॥੪੦॥ ਹਰਿ ਸੋ
 ਹੀਰਾ ਛਾਂਡਿ ਕੈ ਕਰੈ ਆਨ ਕੀ ਆਸ। ਤੇ ਨਰ ਜਮਪੁਰੀ ਜਾਂਹਿਗੇ ਸਤ ਭਾਖੈ
 ਰਵਿਦਾਸ ॥੪੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਮੰਹ ਹੋ ਚਿੰਤਉ ਗੁਰੂ ਏਕ। ਆਦਿ
 ਅੰਤ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾਖੈ ਸਭਨ ਕੀ ਟੇਕ ॥੪੨॥ ਰਵਿਦਾਸ ਲੋਰੈ ਜਿਸ ਬੂੰਦ ਕੂੰ ਸੋ
 ਬੂੰਦ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਨ। ਅੰਤਰ ਖੋਜੀ ਕੂੰ ਮਿਲਇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੂੰਦ ਕੋ ਗਿਆਨ ॥੪੩॥
 ਇਕ ਬੂੰਦ ਸੋ ਬੁਝਿ ਗਈ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਿਆਸ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਬੰਧਨ ਟੂਟਈ

ਭਯੋ ਰਵਿਦਾਸ ਖਲਾਸ ॥੪੪॥ ਅਮਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਬੂੰਦ ਕੂੰ ਤਲਫਤ ਹੋ ਦਿਨ
 ਰੈਨ । ‘ਰਵਿਦਾਸ’ ਅਮੀਰਸ ਬਿਨ ਪਿਐ ਜਿਅਰਾ ਨ ਪਾਵੈ ਚੈਨ ॥੪੫॥ ਏਕੈ
 ਮਾਟੀ ਕੇ ਸਭ ਭਾਂਡੇ ਏਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ । ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਆਪੈ ਏਕੋ ਘਟ ਭੀਤਰ
 ਏਕੈ ਘੜੈ ਕੁਮਹਾਰਾ ॥੪੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਉਪਜਈ ਏਕ ਬੂੰਦ ਤੇ ਕਾ ਬਾਹਮਨ ਕਾ
 ਸੂਦ ॥ ਮੂਰਖ ਜਨ ਨ ਜਾਨਈ ਸਭ ਮੰਹਿ ਰਾਮ ਮਜੂਦ ॥੪੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਏਕਹੀ
 ਬੂੰਦ ਸੋਂ ਸਭ ਹੀ ਭਯੋ ਵਿਤਥਾਰ । ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤ ਹੈਂ ਬਰਨ ਅਬਰਨ
 ਵਿਚਾਰ ॥੪੮॥ ਇਕ ਜੋਤ ਤੇ ਜਉ ਸਭ ਉਪਜੈਂ ਤਉ ਉਚ ਨੀਚ ਕਿਸ ਮਾਨ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਨਾਮ ਕਤ ਧਰੈਂ ਕਹੁੰ ਕੋ ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਹੈ ਸਮਾਨ ॥੪੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਏਕੈ
 ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੋਇ ਰਹਯੋ ਸਗਲ ਪਸਾਰ । ਏਕੈ ਮਾਟੀ ਸਬ ਘਟ ਸਿਰਜੈ ਏਕੈ ਸਭ ਕੋ
 ਸਰਜਨਹਾਰ ॥੫੦॥ ਰਵਿਦਾਸ ਏਕ ਹੀ ਨੂਰ ਤੇ ਜਿਮਿ ਉਪਜਯੋ ਸੰਸਾਰ । ਉਚ-
 ਨੀਚ ਕਿਹ ਬਿਧ ਭਏ ਬਾਹਮਨ ਅਰੁ ਚਮਾਰ ॥੫੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬੂੰਦ ਸੋਂ
 ਸਗਲ ਪਸਾਰਾ ਜਾਨ । ਸਭ ਉਪਜਯੋ ਇਕ ਬੂੰਦ ਸੋਂ ਸਭ ਹੀ ਏਕ ਸਮਾਨ ॥੫੨॥
 ਬਾਹਮਨ ਅਰੁ ਚੰਡਾਲ ਮੰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨਹਿ ਅੰਤਰ ਜਾਨ । ਸਭ ਮੰਹਿ ਏਕ ਹੀ ਜੋਤ

ਹੈ ਸਭ ਘਟ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ॥੫੩॥ ਇਕ ਨਜ਼ਰ ਸੋਂ ਸਭ ਕੂੰ ਦੇਖੇ ਸਰਿਸਿਟ ਕਾ
 ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ । ਸਭ ਘਟ ਵਿਆਪਕ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
 ਚਮਾਰਾ ॥੫੪॥ ਸਭ ਮਹਿੰ ਏਕੁ ਰਾਮਹਿ ਜੋਤਿ ਏਕਹਿ ਸਰਜਨਹਾਰਾ । ‘ਰਵਿਦਾਸ’
 ਰਾਮਹਿ ਸਭਨ ਮੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਈ ਕ ਚਮਾਰਾ ॥੫੫॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸਰਿਸਿਟ
 ਕਾ ਵਹ ਤੋ ਕਰਤਾ ਏਕ । ਸਭ ਮੰਹਿ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਇਕ ਕਾਹੇ ਕਹੂੰ ਅਨੇਕ ॥੫੬॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਹੋ ਦੇਖਯਾ ਸੋਧਿ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਭੇਖ ਅਨੰਤ । ਇਕ ਆਤਮ ਘਟ-ਘਟ
 ਰਮੈ ਸਭ ਦਿਸਿ ਏਕਉ ਭਗਵੰਤ ॥੫੭॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਜਿਹ ਕਰ ਨਹੀਂ ਜਿਹ ਕਰ
 ਨਾਮ ਅਨੰਤ । ਸਭ ਕਰਿ ਪਾਲਨਹਾਰ ਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਅਬਿਗਤ ਭਗਵੰਤ ॥੫੮॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਏਕ ਜਗਦੀਸ ਕਰ ਧਰੈ ਅਨੰਤਹ ਨਾਮ । ਮੋਰੇ ਮਨ ਮੰਹਿ ਬਸ ਰਹਯੋ
 ਅਧਿਮਨ ਪਾਵਨ ਰਾਮ ॥੫੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੋ ਸਾਂਈਆਂ ਰਾਘਵ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ।
 ਸਭ ਹੀ ਰਾਮ ਕੋ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇਸੋ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀਮ ॥੬੦॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕੋਉ ਅੱਲਾ ਕਹਈ
 ਕੋਉ ਪੁਕਾਰਇ ਰਾਮ । ਕੇਸ਼ਵ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀਮ ਸਭ ਮਾਧਉ ਮੁਕੰਦਹੁ ਨਾਮ ॥੬੧॥
 ਸਾਮੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਹੈ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਖੁਦਾਇ । ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੋ ਮੋਹਨਾ ਪਾਵਨ

ਕੇਸੋ ਰਾਇ ॥੬੨॥ ਅਲਖ ਅਲਹ ਖਾਲਿਕ ਖੁਦਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀਮ ਕਰਤਾਰ ।
 ਰਾਮਹ ਨਾਂਉ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ । ਜਬ ਜਬ ਫੈਲੇਈ ਜਗਤ ਮੰਹਿ
 ਕੂੜ ਪਾਪ ਅੰਧਕਾਰ । ਤਬ ਤਬ ਰਾਖੈ ਹੱਥ ਦੇਈ ਰਵਿਦਾਸ ਇਕ ਰਾਮ ਹਮਾਰ ॥੬੪॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਆਸ ਇਕ ਰਾਮ ਕੀ ਅਰੁ ਨ ਕਰਹੁ ਕੋਉ ਆਸ । ਰਾਮ ਛਾਡਿ ਅੰਰਨ
 ਰਮਿਹੰਇ ਰੰਹਇ ਸਦਾ ਨਿਰਾਸ ॥੬੫॥ ਮਾਥੈ ਤਿਲਕ ਹਾਥ ਜਪ ਮਾਲਾ ਜਗ
 ਠਗਨੇ ਕੂੰ ਸਵਾਂਗ ਬਨਾਯਾ । ਮਾਰਗ ਛਾਂਡਿ ਕੁਮਾਰਗ ਢਹਿਕੈ ਸਾਂਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨ
 ਰਾਮ ਨ ਪਾਯਾ ॥੬੬॥ ਦੇਹਰਾ ਅਰੁ ਮਸੀਤ ਮੰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨ ਸੀਸ ਨਵਾਂਯ ।
 ਜਿਹ ਲੈ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਨਾ ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਥਾਂਯ ॥੬੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਨ ਪੂਜਇ
 ਦੇਹਰਾ ਅੰਰ ਮਸਜਿਦ ਜਾਯ । ਜੰਹ ਤੰਹ ਈਸ ਕਾ ਬਾਸ ਹੈ ਤੰਹ ਤੰਹ ਸੀਸ
 ਨਿਵਾਯਿ ॥੬੮॥ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਈ ਦੇਹਰਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਸੀਤ । ਰਵਿਦਾਸ ਪੂਜਈ
 ਰਾਮ ਕੂੰ ਜਿਹ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰੀਤ ॥੬੯॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪੰਥ ਕੀ ਪਾਲਕੀ ਰਵਿਦਾਸ ਬੈਠਿਯੋ
 ਆਏ ॥ ਸਾਚੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਿਲਨ ਕੂੰ ਆਨੰਦ ਕਹਯੋ ਨ ਜਾਏ ॥੭੦॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮੋਰੇ
 ਮਨ ਲਾਗਿਓ ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਤੀਰ । ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਜਉ ਮਿਲਹਿ ਤਉ ਹਰੈ ਹਮਾਰੀ

ਪੀਰ ॥੭੧॥ ਕਾ ਮਥੁਰਾ ਕਾ ਦਵਾਰਿਕਾ ਕਾ ਕਾਸੀ ਹਰਿਦਵਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਖੋਜਾ
 ਦਿਲ ਅਪਨਾ ਤਉ ਮਿਲਿਆ ਦਿਲਦਾਰ ॥੭੨॥ ਤੁਰੁਕ ਮਸੀਤਿ ਅੱਲਾ ਢੂੰਢਈ
 ਹਿੰਦੂ ਦੇਹਰੇ ਗਸਾਂਈ । ਰਵਿਦਾਸ ਢੂੰਢਿਆ ਰਾਮ ਕੂੰ ਜੰਹ ਮਸੀਤ ਦੇਹਰਾ ਨਾਂਹੀ ॥੭੩॥
 ਦੇਤਾ ਰਹੇ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਮੁੱਲਾ ਚਾਹੇ ਅਜਾਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਖੁਦਾ ਨਹ ਮਿਲ ਸਕਈ
 ਜੋ ਲੋ ਮਨ ਸੈਤਾਨ ॥੭੪॥ ਜਉ ਅੱਲਾ ਬਸਹਿ ਮਸੀਤ ਮੰਹ ਮੰਦਰ ਮੰਹ ਭਗਵਾਨ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਖੋਜਿਐ ਦਿਲ ਆਪਨੋ ਤਿਨਹ ਪਾਯੋ ਰਹਮਾਨ ॥੭੫॥ ਜੋ ਖੁਦਾ ਪੱਛਮ
 ਬਸੈ ਤੋ ਪੂਰਬ ਬਸਤ ਹੈ ਰਾਮ । ਰਵਿਦਾਸ ਸੇਵੋ ਜਿਹ ਠਾਕਰੋ ਤਿਹ ਕਾ ਠਾਂਵ ਨ
 ਨਾਮ ॥੭੬॥ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਜਉ ਏਕ ਹੋ ਤਉ ਪਾਇਹੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਅੰਤਰ ਦੀਪਕ ਜਰਈ ਘਟ ਉਪਜਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨੰਦ ॥੭੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਬਦਹ
 ਸਹ ਜਬਹਿ ਸੁਖਹਿ ਇਕਮਿਕ ਹੋਈ । ਅਨੁਭੂਤਿ ਸਤਿਨਾਮ ਸਵਯੰ ਦੇਤਹਿ
 ਲੋਈ ॥੭੮॥ ਓਂਕਾਰ ਕੋ ਧਿਆਨ ਮੰਹਿ ਜੋ ਲੋ ਸੁਰਤ ਨ ਹੋਇ । ਤੋ ਲੋ ਸਾਂਚੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਕੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਨ ਬੂਝਈ ਕੋਇ ॥੭੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਦਿਆ ਜਗਮਗ ਜਰਈ ਬਿਨ
 ਬਾਤੀ ਬਿਨ ਤੇਲ । ਸੁਰਤ ਸਾਧਿਕਰ ਹਿਯ ਮੰਹਿ ਦੇਖ ਪਿਯਾ ਕੇ ਖੇਲ ॥੮੦॥

ਰਵਿਦਾਸ ਸੁਰਤ ਕੂੰ ਸਾਧਿ ਕਰ ਮੋਹਨ ਸੋਂ ਕਰ ਪਿਆਰ । ਭੱਜਲ ਕਰ ਸੰਕਟ ਕਟੰਹਿ
 ਛੁਟਹਿ ਬਿਘਨ ਬਿਕਾਰ ॥੮੧॥ ਜੀਵਨ ਜੋਤ ਕੈਸੇ ਜਗਿ ਕੈਸੇ ਹੋਇ ਅੰਤ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਮਨੁਖ ਨ ਜਾਨੰਹਿ ਜਾਨਤ ਹੈਂ ਭਗਵੰਤ ॥੮੨॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮੇ ਕਉ ਹਰਸ ਕਾ
 ਮਰਨੇ ਕਉ ਕਾ ਸੋਕ । ਬਾਜੀਗਰ ਕੇ ਖੇਲ ਕੂੰ ਸਮਝਤ ਨਾਂਹੀ ਲੋਕ ॥੮੩॥ ਰਵਿਦਾਸ
 ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਉ ਜਗ ਮਹਿ ਲਿਪਤ ਨ ਹੋਯ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੋਂ ਰਾਂਚਾ ਰਹਇ ਅਰੁ
 ਜਾਨਹਿ ਨਹਿ ਕੋਯ ॥੮੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਿਉ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨ ਨ
 ਲਾਯ । ਅੰਗੁਨ ਛਾਂਡਹਿ ਗੁਨ ਗਹਇ ਸਿਮਰਇ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਯ ॥੮੫॥ ਰਵਿਦਾਸ
 ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਉ ਰਹਇ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ । ਸੁਖਦਾਈ ਸਮਤਾ ਰਹੇਇ ਸਭਨਹ
 ਮਾਂਗਹਿ ਖੈਰ ॥੮੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਉ ਅਪਨ ਨ ਜਤਾਯ ।
 ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਂਚਾ ਰਹਈ ਮਨ ਹਰਿ ਚਰਨਨ ਮੰਹ ਲਾਯ ॥੮੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ
 ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਿਹ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯ । ਰਾਮ ਭਜਹਿ ਵਿਸ਼ਯਾ ਤਜਹਿ ਮਿਥ ਭਾਸ਼ੀ ਨ
 ਹੋਯ ॥੮੮॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਉ ਜਾਨਹਿ ਪਰ ਪੀਰ । ਪਰ ਪੀਰਾ ਕਹੁ
 ਪੇਖਿ ਕੇ ਰਹਵੇ ਸਦਹਿ ਅਧੀਰ ॥੮੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰ

ਕਮਾਯ। ਜੋਇ ਜੋਇ ਕਹਹਿ ਵਹਿਸੋਈ ਕਰਹਿ ਆਪਾ ਨਾਂਹੀ ਜਤਾਯ ॥੯੦॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜੋ ਨਿਹਕਪਟ ਨਿਰਪੱਛ। ਛਮਾਸੀਲ ਅਰੁ ਸਰਲ ਮਨਹ
 ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਸਵੱਛ ॥੯੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਨਿਰਮਲ ਜਾਕੇ ਬੈਨ।
 ਜਿਹ ਕਰਿ ਦਰਸ ਅੰ ਪਰਸ ਸੋ ਮਨ ਉਪਜਹਿ ਸੁਖ ਚੈਨ ॥੯੨॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ
 ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਉ ਹੰਸਾ ਗਤਿ ਹੋਯ। ਕਾਮ ਕਰਮ ਸਭ ਛਾਂਡਿ ਕਰਿ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੰਹਿ
 ਖੋਯ ॥੯੩॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਿਹ ਮਨ ਬਸਇ ਜਗਦੀਸ। ਰਹਇ ਓਟ
 ਓਂਕਾਰ ਕੀ ਬੁਰੋ ਭਲੋ ਸਹਇ ਸੀਸ ॥੯੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜੋ ਮਨਹ
 ਦੋਖ ਮਿਟਾਯ। ਉਰ ਮੰਹ ਆਪ ਨ ਥਾਪਇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਆਸ ਜਲਾਯ ॥੯੫॥ ਰਵਿਦਾਸ
 ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹਾਥ ਬਿਕਾਯ। ਸਾਹਿਬ ਭੇਂਟ ਚੜਾਨ ਕਉ ਅਪਨਹ
 ਸੀਸ ਕਟਾਯ ॥੯੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸਾਧੁ ਭਲੋ ਜਿਹ ਮਨ ਨਾਂਹਿ ਅਭਿਮਾਨ।
 ਹਰਸ ਸੋਕ ਜਾਨਇ ਨਾਂਹਿ ਸੁਖ ਦੁਖ ਏਕ ਸਮਾਨ ॥੯੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੈ ਜਾਕੇ
 ਰਿਦੈ ਰਹੈ ਰੈਨ ਦਿਨ ਰਾਮ। ਸੋ ਭਗਤਾ ਭਗਵੰਤ ਸਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕਾਮ ॥੯੮॥
 ਜਿਹਵਾ ਸੋ ਓਂਕਾਰ ਜਪ ਹੱਥਨ ਸੋ ਕਰ ਕਾਰ। ਰਾਮ ਮਿਲੰਹਿ ਘਰ ਆਇ ਕਰ

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ । ॥੯੯॥ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਜਉ ਕਰਹਿ ਗ੍ਰਹ ਤਜਿ ਬਨ ਨਹਿ
 ਜਾਯ । ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੋ ਰਾਮ ਰਾਯ ਗ੍ਰਹ ਮੰਹਿ ਮਿਲਿਹਿ ਆਯ ॥੧੦੦॥ ਗ੍ਰਹਿੰ
 ਰਹਹੁ ਸਤਿ ਕਰਮ ਕਰਹੁ ਹਰਦਮ ਚਿੰਤਹੁ ਓਂਕਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੋ ਬਾਂਧਲਾ
 ਹਇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥੧੦੧॥ ਏਕ ਭਰੋਸੇ ਰਾਮ ਕੋ ਅਰੁ ਭਰੋਸੇ ਸਤਿ ਕਾਰ ।
 ਸਫਲ ਹੋਇਹੁ ਜੀਵਨਾ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ॥੧੦੨॥ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਮੰਹ ਰਮ
 ਰਹਯ ਫਲ ਕੋ ਤਜਯੋ ਆਸ । ਕਰਮ ਮਨੁੱਖ ਕੋ ਧਰਮ ਹੈ ਸਤਿ ਭਾਖੈ
 ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੦੩॥ ਸੌ ਬਰਸ ਲੌ ਜਗਤ ਮੰਹਿ ਜੀਵਤ ਰਹਿ ਕਰੁ ਕਾਮ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਕਰਮ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਹੁ ਨਿਹਕਾਮ ॥੧੦੪॥ ਧਰਮ ਹੇਤਹਿ ਕੀਜੀਯੇ ਸੌ
 ਬਰਸ ਲੌ ਕਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਕਰਮਹਿ ਧਰਮ ਹੈ ਫਲ ਮੰਹਿ ਨੰਹਿ ਅਧਿਕਾਰ ॥੧੦੫॥
 ਧਰਮ ਸਮੁਝਿ ਜੋ ਕਾਰ ਹੋਇ ਉਹ ਕਰ ਫਲ ਹੋਈ ਇਸਟ । ਰਵਿਦਾਸ ਕੋਉ ਵੀ ਕਰਮ
 ਫਲ ਹੋਹਿ ਨਾਂਹਿ ਅਨਿਸਟ ॥੧੦੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮਨੁੱਖ ਕਰ ਧਰਮ ਹੈ ਕਰਮ
 ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤ । ਕਰਮ ਨਹਿ ਫਲ ਪਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਕਾਹੂ ਕੇ ਹਾਥ ॥੧੦੭॥
 ਪਰਕਿਰਤੀ ਪਰਭਾਓ ਬਸ ਮਨੁੱਖ ਕਰਤ ਹੈ ਕਾਰ । ਮਨੁੱਖ ਤਉ ਹੈ ਨਿਮਿਤ ਰੂਪ

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ॥੧੦੮॥ ਕਰਮਨ ਹੀ ਪਰਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿਹਕਰਮੀ ਹੋਇ
 ਕਰ ਕਾਮ । ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਹੀ ਮੇਲ ਕਰਾਏ ਰਾਮ ॥੧੦੯॥ ਸੁਖ-
 ਦੁਖ ਹਾਨਿ ਲਾਭ ਕਉ ਜਉ ਸਮਝਹਿ ਇਕ ਸਮਾਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਤਿਨਹਹਿ ਜਾਨੀਏ
 ਜੋਗੀ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ ॥੧੧੦॥ ਕਰਮ ਜੋਗ ਕੀ ਸਾਧ ਸੋ ਆਤਮਰਾਮ ਸੁਧ ਹੋਯ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਜੇਤਾ ਸੋ ਭਯਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਜਉ ਕੋਯ ॥੧੧੧॥ ਸਾਧਕ ਭਾਂਤਿ ਜੋਗ
 ਜੁਕਤ ਕਰਮ ਕਰਹੁ ਰਵਿਦਾਸ । ਧਰਮ ਬੋਧਿ ਕੀਜਹੁ ਕਰਮ ਫਲ ਕੀ ਤਿਆਗਹੁ
 ਆਸ ॥੧੧੨॥ ਰਾਗ ਦ੍ਰੇਸ਼ ਕੂੰ ਛਾਂਡਿ ਕਰ ਨਿਹਕਰਮ ਕਰਹੁ ਰੇ ਮੀਤ । ਸੁਖ-ਦੁਖ
 ਸਭ ਮੰਹਿ ਥਿਰ ਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਦਾ ਮਨ ਮੀਤ ॥੧੧੩॥ ਜਿਹਵਾ ਭਜੈ ਹਰਿਨਾਮ
 ਹਿਤ ਹੱਥ ਕਰੰਹਿ ਨਿਤ ਕਾਮ । ਰਵਿਦਾਸ ਭਏ ਨਿਹਚਿਤ ਹਮ ਮਮ ਚਿੰਤ ਕਰੈਂਗੇ
 ਰਾਮ ॥੧੧੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸ੍ਰਮ ਕਰਿ ਖਾਇਹਿ ਜੋ ਲੋਂ ਪਾਰ ਬਸਾਯ । ਨੇਕ ਕਮਾਈ
 ਜਉ ਕਰਇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਨਿਹਫਲ ਜਾਯ ॥੧੧੫॥ ਸ੍ਰਮ ਕਉ ਈਸਰ ਜਾਨਿ ਕੈ ਜਉ
 ਪੂਜਹਿ ਦਿਨ ਰੈਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਤਿਨਹਹਿ ਸੰਸਾਰ ਮਾਂਹ ਸਦਾ ਮਿਲਹਿ ਸੁਖ
 ਚੈਨ ॥੧੧੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਹੋ ਨਿਜ ਹੱਥਹਿ ਰਾਖੋਂ ਰਾਂਬੀ ਆਰ । ਸੁਕਿਰਤ ਹੀ ਮਮ

ਧਰਮ ਹੈ ਤਾਰੈਗਾ ਭਵ ਪਾਰ ॥੧੧੭॥ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤਿ ਸ੍ਰਮ ਸਾਧਨਾ ਜਗ ਮੰਹ
 ਜਿਨਹਿੰ ਪਾਸ । ਤਿਨਹਿੰ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਭਯੋ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੧੮॥
 ਧਰਮ ਕਰਮ ਦੁਇ ਏਕ ਹੈਂ ਸਮਝਿ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮਾਂਹਿ । ਧਰਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ
 ਰਵਿਦਾਸ ਨ ਸੁਖ ਤਿਸ ਮਾਂਹਿ ॥੧੧੯॥ ਜਨਮ ਜਾਤ ਮਤ ਪੂਛੀਏ ਕਾ ਜਾਤ ਅਰੁ
 ਪਾਤ । ਰਵਿਦਾਸ ਪੂਤ ਸਭ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕੋਉ ਨਹਿੰ ਜਾਤ-ਕੁਜਾਤ ॥੧੨੦॥ ਜਾਤ
 ਪਾਤ ਕੇ ਫੇਰ ਮਾਂਹਿ ਉਰਝਿ ਰਹਇ ਸਭ ਲੋਗ । ਮਨੁੱਖਤਾ ਕੂੰ ਖਾਤ ਹਇ ਰਵਿਦਾਸ
 ਜਾਤ ਕਰ ਰੋਗ ॥੧੨੧॥ ਜਨਮ ਜਾਤ ਕੂੰ ਛਾਂਡਿ ਕਰਿ ਕਰਨੀ ਜਾਤ ਪਰਧਾਨ ।
 ਇਹਯੋ ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਹੈ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬਖਾਨ ॥੧੨੨॥ ਬਾਹਮਨ ਖੱਤਰੀ ਬੈਸ
 ਸੂਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮ ਤੇ ਨਾਂਹਿ । ਜੋ ਚਹਇ ਸੁਬਰਨ ਕਉ ਪਾਵਈ ਕਰਮਨ
 ਮਾਂਹਿ ॥੧੨੩॥ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਈ ਪੰਡਿਤ ਬਨਯੋ ਗਾਂਠਿ ਪਨਹੀਂ ਤਉ ਚਮਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਮਨੁੱਖ ਏਕ ਹਇ ਨਾਮ ਧਰੇ ਹਇੰ ਚਾਰ ॥੧੨੪॥ ਨੀਚ ਨੀਚ ਕਰ ਮਾਰਹਿੰ ਜਾਨਤ
 ਨਾਂਹਿ ਨਦਾਨ । ਸਭ ਕਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨ ॥੧੨੫॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਹੋਤ ਨ ਕੋਉ ਨੀਚ । ਨਰ ਕੂੰ ਨੀਚ ਕਰਿ ਡਾਰਿ ਹੈ ਓਛੇ

ਕਰਮ ਕੀ ਕੀਚ ॥੧੨੬॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜਾਤਿ ਮਤ ਪੂਛਇ ਕਾ ਜਾਤ ਕਾ ਪਾਤ ।
 ਬਾਹਮਨ ਖੱਤਰੀ ਬੈਸ ਸੂਦ ਸਭਨ ਕੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥੧੨੭॥ ਜਾਤ ਜਾਤ ਮੇਂ ਜਾਤ
 ਹੈ ਜਯੋਂ ਕੇਲਨ ਮੇ ਪਾਤ । ਰਵਿਦਾਸ ਨ ਮਾਨੁਖ ਜੁੜ ਸਕੈਂ ਜੋ ਲੋ ਜਾਤ ਨ
 ਜਾਤ ॥੧੨੮॥ ਰਵਿਦਾਸ ਬਾਹਮਨ ਮਤਿ ਪੂਜਿਯੇ ਜੋ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹੀਨ । ਪੂਜਿਹਿ
 ਚਰਨ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਜਉ ਹੋਵੈ ਗੁਨ ਪਰਬੀਨ ॥੧੨੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੁਕਰਮਨ ਕਰਨ
 ਸੋਂ ਨੀਚ ਉਂਚ ਹੋ ਜਾਯ । ਕਰਇ ਕੁਕਰਮ ਜੋ ਉਂਚ ਵੀ ਤੋਂ ਮਹਾ ਨੀਚ
 ਕਹਿਲਾਯ ॥੧੩੦॥ ਦਯਾ ਧਰਮ ਜਿਨ ਮੇਂ ਨਹਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਪ ਕੋ ਕੀਚ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਤਿਨਹਹਿ ਜਾਨਿ ਹੋ ਮਹਾ ਪਤਾਕੀ ਨੀਚ ॥੧੩੧॥ ਜਿਨਹ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਤ
 ਬਸਈ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤਿਨ ਨਾਂਹਿ । ਰਵਿਦਾਸ ਤੋਂ ਨਰ ਉਚ ਭਯੇ ਸਮਝਿ ਲੇਹੁ ਮਨ
 ਮਾਂਹਿ ॥੧੩੨॥ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤਜਿ ਜੋ ਰਹਈ ਸੰਤ ਚਰਨ ਲਵ ਲੀਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਤੇ
 ਨਰ ਜਾਨਈ ਉਂਚਹ ਅਰੁ ਕੁਲੀਨ ॥੧੩੩॥ ਉਂਚੇ ਕੁਲ ਕੇ ਕਾਰਣੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਯ
 ਨ ਹੋਯ । ਜਉ ਜਾਨਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾ ਰਵਿਦਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਸੋਯ ॥੧੩੪॥ ਕਾਮ
 ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਤਜਿ ਜਉ ਕਰਇ ਧਰਮ ਕਰ ਕਾਰ । ਸੋਈ ਬਾਹਮਨ ਜਾਨਹਿ ਕਹਿ

ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ॥੧੩੫॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਵੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸੋਇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਜਾਨ ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਜਉ ਜਾਨਿਹਿ ਤਉ ਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਮਾਨ ॥੧੩੬॥ ਧਰਮ ਕਰਮ ਜਾਨੈ ਨਹੀਂ
 ਮਨ ਮੰਹ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ । ਐਸਉ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਸੋਂ ਭਲੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਸ੍ਰਮਕੁ ਹੁੰ
 ਜਾਨ ॥੧੩੭॥ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਕੇ ਹੇਤ ਜਉ ਵਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ । ਰਵਿਦਾਸ ਉਹ
 ਨਰ ਸੂਰ ਕੌ ਸਾਂਚਾ ਸ਼ਤਰੀ ਜਾਨ ॥੧੩੮॥ ਅੰਗ ਅੰਗ ਕਟਵਾਇਹਿ ਜਉ ਦੀਨਨ
 ਕਰਿ ਹੇਤ । ਰਵਿਦਾਸ ਸ਼ਤਰੀ ਸੋਇ ਜਾਨੀਏ ਜੋ ਛਾਡੈ ਨਾਂਹਿ ਖੇਤ ॥੧੩੯॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਵੈਸ ਸੋਇ ਜਾਨਿਯੇ ਜੋ ਸਤਿ ਕਾਰ ਕਮਾਯ । ਪੁੰਨ ਕਮਾਈ ਸਦਾ ਲਹੈ ਲੋਰੈ
 ਸਰਬੱਤ ਸੁਖਾਯ ॥੧੪੦॥ ਸਾਂਚੀ ਹਾਟੀ ਬੈਠਿ ਕਰ ਸੰਦਾ ਸਾਚਾ ਦੇਇ । ਤਕੜੀ
 ਤੋਲੈ ਸਾਚ ਕੀ ਰਵਿਦਾਸ ਵੈਸ ਹੈ ਸੋਇ ॥੧੪੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜਉ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤ ਹੈ
 ਸੋਈ ਸੂਦਰ ਜਾਨ । ਜਉ ਕੁਕਰਮੀ ਅਸੁਧ ਜਨ ਤਿਨਹੇਂ ਨ ਸੂਦਰ ਮਾਨ ॥੧੪੨॥
 ਹਰਿਜਨ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ ਮਨ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾ ਰਾਖੈ । ਰਵਿਦਾਸ ਸੂਦ ਸੋਇ ਪੰਨ ਹੈ
 ਜੋ ਅਸਤਿ ਬਚਨ ਨਾ ਭਾਖੈ ॥੧੪੩॥ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਦੋਉ ਏਕ ਹੈ ਇਨ ਮੰਹ
 ਅੰਤਰ ਨਾਂਹੀ । ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਰਹਮਾਨ ਕਾ ਝਗੜਾ ਕੋਊ ਨਾਂਹਿ ॥੧੪੪॥

ਰਵਿਦਾਸ ਹਮਾਰੋ ਰਾਮ ਜੋਈ ਸੋਈ ਹੈ ਰਹਮਾਨ । ਕਾਬਾ ਕਾਸ਼ੀ ਜਾਨੀਯਹਿ ਦੋਉ
 ਏਕ ਸਮਾਨ ॥੧੪੫॥ ਮਸਜਿਦ ਸੋਂ ਕਛੁ ਘਿਨ ਨਹੀਂ ਮੰਦਰ ਸੋ ਨਹੀਂ ਪਿਆਰ ।
 ਦੋਉ ਮੰਗ ਅੱਲਹ ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ॥੧੪੬॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੋਂ
 ਦੋਸਤੀ ਹਿੰਦੂਅਨ ਸੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ । ਰਵਿਦਾਸ ਜੋਤਿ ਸਭ ਰਾਮ ਕੀ ਸਬ ਹੈਂ ਅਪਨੇ
 ਮੀਤ ॥੧੪੭॥ ਜਬ ਸਭ ਕਰਿ ਦੇਉ ਹਾਥ ਪਗ ਦੋਉ ਨੈਨ ਦੋਉ ਕਾਨ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਪ੍ਰਥਕ ਕੈਸੇ ਭਯੇ ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਮਾਨ ॥੧੪੮॥ ਰਵਿਦਾਸ ਪੇਖਿਯ ਸੋਧ ਕਰਿ ਆਦਮ
 ਸਭੀ ਸਮਾਨ । ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਉ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ ॥੧੪੯॥ ਕਹਨ
 ਸੁਨਨ ਕੂੰ ਦੁਇ ਕਰਿ ਖਾਲਿਕ ਕੀਯੋਂ ਤਮਾਸਾ । ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਉ ਏਕ ਹੈ ਸਤਿ
 ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੫੦॥ ਰਵਿਦਾਸ ਕੰਗਨ ਕਨਕ ਮੰਗਿ ਜਿਮਿ ਅੰਤਰ ਕਿਛੁ
 ਨਾਂਹਿ । ਤੈਸਉ ਹੀ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹਿੰਦੂਅਨ ਤੁਰਕਨ ਮਾਂਹਿ ॥੧੫੧॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ
 ਮੰਗਿ ਭੇਦ ਨਾਹੀ ਸਭ ਮੇਂ ਏਕ ਰੱਤ ਅਰੁ ਮਾਸਾ । ਦੋਉ ਏਕਹ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਂਹੀ ਪੇਖਯੋ
 ਸੋਧ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੧੫੨॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਦੁਇ ਆਯਹੁ ਇਕ ਦਵਾਰ ।
 ਪ੍ਰਾਨ ਪਿੰਡ ਲੋਹੁ ਮਾਸ ਇਕਇ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ॥੧੫੩॥ ਰਵਿਦਾਸ

ਉਪਜਇ ਇਕ ਨੂਰ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਮੁੱਲਾ ਸੇਖ । ਸਭ ਕੋ ਕਰਤਾ ਏਕ ਹੈ ਸਭ ਕੁੰ ਏਕ
 ਹੀ ਪੇਖ ॥੧੫੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸੋਇ ਸੂਰਾ ਭਲਾ ਜਉ ਲਰੈ ਧਰਮ ਕੇ ਹੇਤ । ਅੰਗ
 ਅੰਗ ਕਟ ਭੁਇੰ ਗਿਰੈ ਤਉ ਨ ਛਾਂਡੈ ਖੇਤ ॥੧੫੫॥ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਮਹੰ ਜੋ
 ਕਟਾਏ ਕਾਟੇ ਸੀਸ । ਸੋ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਭਯਾ ਰਵਿਦਾਸ ਮਿਲਹਿ ਜਗਦੀਸ ॥੧੫੬॥
 ਬਚਨ ਗਯੋ ਨਹ ਆਤ ਹੈ ਸੀਸ ਕਟਾ ਫਿਰ ਆਯ । ਰਵਿਦਾਸ' ਬਚਨ ਕੂੰ ਰਾਖਿਏ
 ਸਿਰ ਜਾਇਹਿ ਤਉ ਜਾਯ ॥੧੫੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਬਚਨ ਜੋ ਦੇ ਦਿਯੋ ਵਹ ਨ ਜਾਨੇ
 ਪਾਯ । ਬਚਨ ਹਰੈ ਕੋ ਜਗਤ ਮੰਹਿ ਕਛੁ ਨ ਸੇਸ ਰਹਾਯ ॥੧੫੮॥ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ
 ਅਰੁ ਸਦਾਚਾਰ ਜੀਵਨ ਕੋ ਅਧਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਭਏ ਨਰ ਦੇਵਤੇ ਜਿਨ ਤਿਆਗੇ
 ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ॥੧੫੯॥ ਜੋ ਬਸ ਰਾਖੇ ਇੰਦ੍ਰੀਯਾਂ ਸੁਖ ਦੁੱਖ ਸਮਝਿ ਸਮਾਨ । ਸੋਉ
 ਅਮਰਿਤ ਪਦ ਪਾਈਗੋ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਖਾਨ ॥੧੬੦॥ ਬੁਧਿ ਅਰੁ ਬਿਬੇਕਹਿੰ
 ਜਉ ਰਾਖਨ ਚਾਹੁ ਪਾਸ । ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸੰਗ ਨਿਰਤ ਕੰ ਤਜਿ ਦੇਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੬੧॥
 ਰਵਿਦਾਸ ਇਛਾਏਂ ਆਪੁਨੀ ਭੋਗ ਸੇ ਰਖ ਦੂਰ । ਮਨ ਬੁਧ ਰਹੰਹਿ ਸ਼ਾਂਤ ਨਿਤ ਘਟ
 ਮੰਹਿ ਰਹਿਵੈ ਨੂਰ ॥੧੬੨॥ ਕੁਰਮੇ ਭਾਂਤਿ ਜਉ ਰਹੰਹਿ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰਵਿਦਾਸ ।

ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਈ ਨਿਤ ਆਤਮਾ ਬੜਹਿ ਆਤਮ ਵਿਸਾਸ ॥੧੬੩॥ ਜੋ ਕੋਉ ਲੋਰੈ
 ਪਰਮ ਸੁਖ ਤਉ ਰਾਖੈ ਮਨ ਸੰਤੋਖ । ਰਵਿਦਾਸ ਜਹਾਂ ਸੰਤੋਖ ਹੈ ਤਹਾਂ ਨ ਲਾਗੈ
 ਦੋਸ ॥੧੬੪॥ ਧਨ ਸੰਚਯ ਦੁਖ ਦੇਤ ਹੈ ਧਨ ਤਿਆਗੇ ਸੁਖ ਹੋਯ । ਰਵਿਦਾਸ ਸੀਖ
 ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਧਨ ਮਤਿ ਜੋਰੇ ਕੋਯ ॥੧੬੫॥ ਸੱਚਾ ਸੁਖ ਸਤ ਧਰਮ ਮੰਹਿ ਧਨ
 ਸੰਚਯ ਸੁਖ ਨਾਂਹਿ । ਧਨ ਸੰਚਯ ਦੁਖ ਖਾਨ ਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਸਮਝਿ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥੧੬੬॥
 ਸੁਖ ਸਰਿਤਾ ਮਹੰ ਬੂਝਿ ਕਰਿ ਸੂਝ ਬੂਝ ਮਤਿ ਖੋਯ । ਦੁਖ ਕੀ ਬਦਰੀ ਪੇਖਿ ਕੈ
 ਰਵਿਦਾਸ ਨਹੰ ਦੀਜਿਯੇ ਰੋਯ ॥੧੬੭॥ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ਤਉ ਦੁਖਹ
 ਸੁਖ ਹੋਯ । ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਸੁਖਹਿ ਦੁਖ ਕਹੈ ਤਉ ਸੁਖ ਭੀ ਦੁਖ ਹੋਯ ॥੧੬੮॥
 ‘ਰਵਿਦਾਸ’ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹਿ ਛਿਪ ਸਕਈ, ਲਾਖ ਛਿਪਾਏ ਕੋਯ । ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਮੁਖ ਖੋਲੈ ਕਭਉਂ
 ਨੈਨ ਦੇਤ ਹੈ ਰੋਯ ॥੧੬੯॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਦਾ ਹੀ ਰਾਖੀਏ ਮਨ ਮੰਹਿ ਸਹਜ ਸੁਭਾਓ ।
 ਰਾਖੇ ਨਹੀਂ ਕੁਪੰਥ ਪਗ ਜੋ ਲੋਰੈ ਸੁਖ ਚਾਓ ॥੧੭੦॥ ਜੋ ਜਨ ਦੁਸ਼ਟ ਕੁਮਾਰਗੀ
 ਬਇਠਹਿ ਨਹੀਂ ਤਿੰਹ ਪਾਸ । ਜੋ ਜਨ ਸੰਤ ਸੁਮਾਰਗੀ ਤਿਨ ਪਾਯ ਲਾਗੋ
 ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੭੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੁ ਹੈ ਬੇਗਮਪੁਰਾ ਉਹ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਧਾਮ । ਦੁਖ

ਅੰਦੋਹ ਅਰੁ ਦੇਸ਼ਭਾਵ ਨਾਂਹਿ ਬਸਹਿੰ ਤਿਹਿੰ ਠਾਂਮ ॥੧੭੨॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮਨੁਖ ਕਰਿ
 ਬਸਨ ਕੂੰ ਸੁਖ ਕਰ ਹੈ ਦੁਇ ਠਾਂਵ । ਇਕ ਸੁਖ ਹੈ ਸਵ-ਰਾਜ ਮੰਹਿ ਦੂਸਰ ਮਰਘਟ
 ਗਾਂਵ ॥੧੭੩॥ ਐਸਾ ਚਾਹੂੰ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਮਿਲੈ ਸਭਨ ਕੋ ਅੰਨ । ਛੋਟ-ਬੜੇ ਸਭ
 ਸਮ ਬਸੈ ਰਵਿਦਾਸ ਰਹੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ॥੧੭੪॥ ਮਨ ਮੰਹਿ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਰਖਹੁ ਸਭ ਕਰਿ
 ਸੇਵਾ ਲਾਗ । ਸੇਵਾ ਸਭ ਕਛੁ ਦੇਤ ਹੈ ਰਵਿਦਾਸ ਸੇਵੰਹਿ ਮਤਿ ਤਿਆਗ ॥੧੭੫॥
 ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਸੇਵ ਮੰਹਿ ਲਾਗ ਰਹਿਯੋ ਰਵਿਦਾਸ । ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੌ
 ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ॥੧੭੬॥ ਧੂਆਂ ਤਪਨ ਮੰਹਿ ਕਾ ਧਰਾ ਧੂਮ ਤਪਨ ਹੀ
 ਤਿਆਗ । ਰਵਿਦਾਸ ਮਿਲਿਹੈ ਮੋਖ ਧਾਮ ਸੇਵਾ ਹੀ ਤਪ ਆਗ ॥੧੭੭॥ ਰਵਿਦਾਸ
 ਰਾਤ ਨ ਸੋਇਯੇ ਦਿਵਸ ਨ ਕਰਿਯੇ ਸਵਾਦ । ਅਹਨਿਸਿ ਹਰਿ ਜੀ ਸੁਮਿਰਿਯੇ ਛਾਂਡ
 ਸਕਲ ਪ੍ਰਤਿਵਾਦ ॥੧੭੮॥ ਰਵਿਦਾਸ ਤੂੰ ਕਾਂਵਚ ਫਲੀ ਤੁਝੇ ਨ ਛੀਵੈ ਕੋਯ । ਮੈ
 ਨਿਜ ਨਾਂਮ ਨ ਜਾਨਿਯਾਂ ਭਲਾ ਕਹਾ ਤੇ ਹੋਯ ॥੧੭੯॥ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਰਾਂਚੈ ਨਹੀਂ
 ਬਾਹਰ ਕਰੈ ਉਜਾਸ । ਤੇ ਨਰ ਜਮਪੁਰ ਜਾਹਿਗੇ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੮੦॥
 ਸਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈਂ ਜਾਸੁ ਤੇਂ ਸੋ ਹਰਿ ਜੂ ਕੋ ਦਾਸ । ਕੋਉ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਜਾਸੁ ਤੇ ਸੋ ਨ ਦਾਸ

ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੮੧॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਾਧ ਸਮਾਨ ਚਿਤ ਨਿਤ ਆਗਮ ਤੱਤ ਮੂਲ ।
 ਇਨ ਬਿਚ ਅੰਤਰ ਜਿਨ ਪਰੋ ਕਰਵਤ ਸਹਨ ਕਬੂਲ ॥੧੮੨॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਵ ਕੂੰ
 ਮਾਰਿ ਕਰ ਕੈਸੋ ਮਿਲੰਹਿ ਖੁਦਾਯ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੱਲੀਯਾ ਕੋਉ ਨ ਕਹਇ
 ਸਮੁਝਾਯ ॥੧੮੩॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਪੋਸ਼ਣ ਹੇਤ ਗਉ ਬਕਰੀ ਨਿਤ ਖਾਯ । ਪੜਈ
 ਨਮਾਜੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤਬਹੂੰ ਭਿਸਤ ਨ ਪਾਯ ॥੧੮੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮੂੰਡਹ ਕਾਟਿ
 ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਕਹਤ ਹਲਾਲ । ਗਲਾ ਕਟਾਵਹੁ ਅਪਨਾ ਤਉ ਕਾ ਹੋਇਹਿ
 ਹਾਲ ॥੧੮੫॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਆਪਨ ਹੇਤ ਹੀ ਪਰ ਕੂੰ ਮਾਰਨ ਜਾਈ । ਮਾਲਕ ਕੇ
 ਦਰ ਜਾਇ ਕਰਿ ਭੋਗਹਿ ਕੜੀ ਸਜਾਈ ॥੧੮੬॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਬਧ ਨਹਿ ਕੀਜਿਯਹਿ
 ਜੀਵਹ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਪ ਨਹਿ ਛੂਟਈ ਕਰੋਰ ਗਉਨ ਕਰਿ
 ਦਾਨ ॥੧੮੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜਿਭਯਾ ਸਵਾਦ ਬਸ ਜਉ ਮਾਂਸ ਮਛਰੀਆਂ ਖਾਯ ।
 ਨਾਹਕ ਜੀਵ ਮਾਰਨ ਬਦਲ ਆਪਨ ਸੀਸ ਕਟਾਯ ॥੧੮੮॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਵ ਮਤ
 ਮਾਰਹਿ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਮਾਂਹਿ । ਸਭ ਮਾਂਹਿ ਏਕਉ ਆਤਮਾ ਦੂਸਰਹ ਕੋਉ
 ਨਾਂਹਿ ॥੧੮੯॥ ਅਪਨਹ ਗੀਵ ਕਟਾਇਹ ਜੋ ਮਾਂਸ ਪਰਾਯਾ ਖਾਂਯ । ਰਵਿਦਾਸ

ਮਾਂਸ ਜੋ ਖਾਤ ਹੈ ਤੇ ਨਰ ਨਰਕਹਿ ਜਾਂਯ ॥੧੯੦॥ ਦਯਾ ਭਾਵ ਹਿਰਦੈ ਨਹੀਂ
 ਭਖਹਿ ਪਰਾਯਾ ਮਾਂਸ । ਤੇ ਨਰ ਨਰਕ ਮੰਹ ਜਾਇਹਿ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥੧੯੧॥
 ਜੀਵਤ ਕੂੰ ਮੁਰਦਾ ਕਰਿਹੰ ਅਰੁ ਖਾਇਹੰ ਮੁਰਦਾਰ । ਮੁਰਦਾ ਸਮ ਸਭ ਹੋਇਹਿ ਕਹਿ
 ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ॥੧੯੨॥ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਪਾਪ ਹੈ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਦਾਸ ਪਰਾਧੀਨ ਸੋ ਕੰਨ ਕਰੈ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ॥੧੯੩॥ ਪਰਾਧੀਨ ਕੋ ਦੀਨ ਕਯਾ ਪਰਾਧੀਨ
 ਬੇਦੀਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਪ੍ਰਾਧੀਨ ਕੋ ਸਭਹੀ ਸਮਝੈ ਹੀਨ ॥੧੯੪॥ ਰਵਿਦਾਸ
 ਸੰਸਾ ਜੀਵ ਮਹਿ, ਸਾਖੀ ਸੋ ਬਿਲਗਾਏ । ਜੀਵਨ ਮਰਨ ਰਹਿਸ ਕੂੰ, ਸਾਖੀ ਕਹੈ
 ਸਮੁਝਾਏ ॥੧੯੫॥ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਤਿ ਨ ਸੋਵਿਏ, ਦਿਵਸ ਨ ਕਰਿਏ ਸੁਆਦ । ਅਹਿ
 ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਜੀ ਸਿਮਰਿਏ, ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਪ੍ਰਤਿਵਾਦ ॥੧੯੬॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪੂੰਜੀ
 ਭਇ, ਹੋ ਵਸਤ ਲਈ ਨਿਰਮੋਲ । ਸਹਿਜ ਬਲਦਿਆ ਲਾਦਿ ਕਰਿ, ਚਲਿਓ ਲਹਨ
 ਪਿਵ ਮੋਲ ॥੧੯੭॥ ਜੈਸਾ ਰੰਗ ਸੈਂਬਲ ਕਰਿ, ਹੂ ਤੈਸਾ ਯਹਿ ਸੰਸਾਰ । ਹੋ ਰੰਗ ਰੰਗੋ
 ਰਾਮ ਮਹਿ, ਭਣੈ ਰਵਿਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ॥੧੯੮॥ ਭੋ ਸਾਗਰ ਰਾ ਤਰਨ ਕੂੰ, ਏਕੋ ਨਾਮ
 ਅਧਾਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਕਭਊਂ ਨਹਿ ਛਾਡਿਏ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਤਵਾਰ ॥੧੯੯॥ ਸੁਮਿਰਨ

ਕੋਟਿ ਅਘਨ ਕੀ, ਹੋਵੈ ਸਮਨ ਰਵਿਦਾਸ। ਜਿਉਂ ਕਿ ਅਘ ਨਿਰਮੂਲਿਏ, ਪਰਮ
 ਜੋਤ ਪਰਗਾਸ ॥੨੦੦॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਿਹ ਰਮਿਓ, ਸੋਇ ਤਨੁ ਆਪੁ ਉਜਾਸ।
 ਅੰਤ ਛਾਰ ਹੂ ਜਾਇਏ, ਵੇਗਿ ਚੇਤੁ ਰਵਿਦਾਸ ॥੨੦੧॥ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ
 ਦਿਆ, ਬਾਤੀ ਦਇ ਜਲਾਇ। ਰਵਿਦਾਸ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਾਰਨੈ, ਜਨਮ ਮਰਨ
 ਬਿਲਮਾਏ ॥੨੦੨॥ ਅੰਧਲਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪਾਇਹਿ ਤੋਂ ਸ਼ਿਸ਼ ਭਇਓ ਨਿਰੰਖ। ਰਵਿਦਾਸ
 ਗਿਆਨ ਚਾਸੁ ਬਿਨਾ, ਕਿਮਿ ਮਿਟਇ ਭ੍ਰਮ ਫੰਦ ॥੨੦੩॥ ਮਾਇਆ ਦੀਪਕੁ ਪੇਖਿ
 ਕਰਿ, ਨਰ ਪਤੰਗ ਅੰਧਿਆਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂ ਰਾ ਗਿਆਨ ਜਿਨੁ, ਬਿਰਲਾ ਕੋ
 ਬਚਿ ਜਾਏ ॥੨੦੪॥ ਨਿਹਚਲ ਆਨੰਦ ਨਿਧਿ ਮਿਲਿ, ਬਿਲਗੋ ਆਧਿ ਅਪਾਰ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਸੁਮਿਰਣ ਸਾਰ ਸੋ ਪਾਇਓ ਦਰਸ ਮੁਰਾਰ ॥੨੦੫॥ ਪਲੁ ਪਲੁ ਛਿਨੁ
 ਛਿਨੁ ਸਿਮਰੀਏ, ਜੋ ਲੋਰੇ ਹਰਿ ਦੁਆਰ। ਹਰਿ ਮਜਨੁ ਵਿਨ ਸਿਵ ਨਹੀਂ, ਭਣੈ
 ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ॥੨੦੬॥ ਭੋ ਸਾਗਰ ਦੁਤਰ ਅਤਿ, ਕਿਧੁੰ ਮੁਰਿਖ ਯਹੁ ਜਾਨ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਗੁਰੂ ਪਤਵਾਰ ਹੈ, ਨਾਮ ਨਾਵ ਕਰਿ ਜਾਨ ॥੨੦੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਤਨੁ
 ਪਿਯਰੋ ਪਾਤਰਾ, ਝਰਤ ਨ ਲਾਗਇ ਬਾਰ। ਜਰਾ ਮੀਚੁ ਜਿਉਂ ਆਵਇ, ਜਾਤ ਨ

ਲਾਗਹਿ ਵਾਰ ॥੨੦੮॥ ਸੋਇ ਤਨ ਕੰਚਨ ਜਾਨਇ, ਜਿਹ ਤਨ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਚਿੰਤਾਮਣੀ, ਚਹੁ ਦਿਸ ਅੰਜ ਉਜਾਸ ॥੨੦੯॥ ਨਿਸ ਦਿਨ ਹਰਿ
 ਜੁ ਸਿਮਰਿਏ, ਤਿਆਗਿ ਜਗਤ ਕਰਿ ਧੰਦ । ਰਵਿਦਾਸ ਸੰਤ ਸਹੇਲੜਾ, ਵਿਚਰਤ
 ਹੋਵੈ ਨਿਰਦੰਦ ॥੨੧੦॥ ਜੋ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸ ਮਣਿ, ਹਿਨਰ ਕਿਰਨ ਦਮਕਾਏ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਮਣਿ, ਉਹ ਦਰਸ ਮਹਿ ਬੋਰਾਏ ॥੨੧੧॥ ਸਮਾਧਿ ਥਿਤਿ ਹਵੈ ਸੰਤ
 ਜਨ, ਅਪਨਹੁ ਆਪ ਮਿਟਾਹਿ । ਜਿਮਿ ਗੰਗ ਸਮੁੰਦ ਮਿਲਿ, ਰਵਿਦਾਸ ਸਮੁੰਦਹਿ
 ਬਿਲਾਹਿ ॥੨੧੨॥ ਅਨ ਭਾਵਤ ਨਿਯਰਾ ਬਸੈ, ਮਨ ਭਾਵਤਾਂ ਪਰਦੇਸ । ਅਨ ਦੇਖੇ
 ਉਨ ਦਰਸ ਬਿਨ, ਹੋਵੈ ਦੁਖ ਬੜਤ ਘਨੇਸ ॥੨੧੩॥ ਜਿਉਂ ਸੁਧਿ ਆਬਤ ਪੀਵ
 ਕੀ, ਬਿਰਹ ਉਠਤ ਤਨ ਆਗਿ । ਜਿਉਂ ਚੂਨੇ ਕੀ ਕਾਂਕਰੀ, ਜਿਉਂ ਛਿਰਕੇ ਤਿਉਂ
 ਆਗਿ ॥੨੧੪॥ ਜਿਹ ਨਿਤ ਦੇਖਨ ਚਾਹਿ ਹੋ, ਤੇਂ ਨੈਨਨ ਤੇ ਦੂਰਿ । ਰਵਿਦਾਸ
 ਕਹਿ ਅਨਭਾਵਤੇ, ਰਹਹਿ ਨਿਕਟ ਭਰਪੂਰਿ ॥੨੧੫॥ ਕਾਮਧੇਨਿ ਪਾਰਸ ਪੋਲਿ,
 ਕਲਪ ਰੂਪ ਰਾ ਬਾੜਿ । ਰਵਿਦਾਸ ਹਰਿ ਰਾ ਭਗਤਿ ਬਿਨ, ਗ੍ਰਿਹ ਤੈਂ ਭਲਿ
 ਉਜਾੜਿ ॥੨੧੬॥ ਤੁਹਿ ਮੁਹਿ ਹਮੁ ਏਕ ਹੈਂ, ਤੁਝ ਲੋ ਮੋਰਿ ਦੌਰ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਪੰਖੀ

ਜਿਹਾਜ ਕੰ, ਨਹਿੰ ਆਨਤ ਕੋਊ ਠੰਰ ॥੨੧੭॥ ਰਵਿਦਾਸ ਪੀਤਮ ਇਕ ਤੁਹਿ,
 ਤੁਮਰੇ ਮਿਤ ਅਨੇਕ । ਸਸਿ ਕੰ ਕਮੋਦ ਹੈਂ ਬਹੁ, ਕੁਮੋਦ ਕੰ ਸਸਿ ਏਕ ॥੨੧੮॥ ਕੋਟਿ
 ਕਲਪ ਜੀਵਨ ਅਲਪ, ਬਿਚ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਲਾਸ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਸਫਲ ਜਨਮ,
 ਦੁਹ ਫਲ ਲਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥੨੧੯॥ ਅਨੰਦ ਮੂਰਤਿ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ, ਰਹਇ ਸਦਾ ਸਦਾ
 ਚਿਤ ਪੂਰਿ । ਨੈਨਨ ਹੀ ਸਮੁਹੇ ਰਹਤ, ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਯਰੇ ਕਾ ਦੂਰਿ ॥੨੨੦॥
 ਕੋਇਲ ਤਰਸੈ ਅੰਬ ਕੋ ਚਾਤ੍ਰਕ ਤਰਸਤ ਨੀਰ । ਰਵਿਦਾਸ ਲੋਚੇ ਦਰਸ ਕੋ, ਪ੍ਰਾਨ
 ਪਰਤ ਨਹੀਂ ਧੀਰ ॥੨੨੧॥ ਸਸਿ ਚਕੋਰ ਸੂਰਜ ਕੰਵਲ, ਚਾਤ੍ਰਕ ਘਨ ਕੀ ਗੀਤਿ ।
 ਰਵਿਦਾਸ ਇਵਿ ਮੁਹਿ ਰਾਖਿਓ, ਹਿਤ ਚਿਤ ਪੂਰਣ ਪਰੀਤਿ ॥੨੨੨॥ ਚਲਤ
 ਹਲਤ ਬੈਠਤ ਉਠਤ, ਧਰਿ ਹੂੰ ਤੁਮਰੋ ਧਿਆਨ । ਰਵਿਦਾਸ ਤੂੰ ਮੁਹਿ ਮਨ ਬਸਇ,
 ਚਰਣ ਕੰਵਲ ਕੀ ਆਨ ॥੨੨੩॥ ਮੂਰਖਿ ਮੁਖ ਕਮਾਨ ਹੈ, ਕਟੁਕ ਵਚਨ ਭਇਓ
 ਤੀਰ । ਸਾਂਚਰੀ ਮਾਰੇ ਕਾਨ ਮਹਿੰ, ਸਾਲੇ ਸਗਲ ਸਰੀਰ ॥੨੨੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਮੂਰਖ
 ਸਮੁਝਇ ਨਹਿੰ ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰ । ਹਨੇ ਪਰਾਇ ਆਤਮਾ, ਜੀਭ ਲਿਯਾਂ
 ਤਰਵਾਰ ॥੨੨੫॥ ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਬਰਜਿ ਕਿਮਿ, ਅਬ ਬਰਜਤ ਨਹਿੰ ਕਾਜ । ਰੋਮ

ਰਾਮ ਅਮੀ ਰਮਿ ਗਇਓ, ਤਾਹਿ ਮ ਹੋਤ ਇਲਾਜ ॥੨੨੬॥ ਨਾਮ ਮੂਲ ਹੈ ਗਿਆਨ
ਕੋ, ਨਾਮ ਮੁਕਿਤ ਕੋ ਦਬਾਰ। ਜਾ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਬਸੈ, ਪਰਹਿੰ ਨ ਜਗ
ਵਿਓਪਾਰ ॥੨੨੭॥ ਇਹੁ ਜਗ ਦੁਖ ਕੀ ਖੇਤਰੀ, ਇਹੁ ਜਾਨਤ ਸਬ ਕੋਇ।
ਗਿਆਨੀ ਕਾਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋਂ, ਮੂਰਖਿ ਕਾਟਹਿ ਰੋਇ ॥੨੨੮॥ ਕਟੁਕ ਬਚਨ
ਨਹਿੰ ਬੋਲਿਏ, ਸਬ ਘਟ ਹਰਿ ਕੋ ਬਾਸ। ਇਹੁ ਗਿਆਨ ਕੰ ਦਵਾਰ ਹੈ, ਕਹੈ
ਰਵਿਦਾਸ ਵਿਚਾਰ ॥੨੨੯॥ ਸਤਿ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਪੜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਸਦਾ ਗਿਆਨ।
ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਬਿਨ ਵਿਦਿਆ ਨਰ ਕੋ ਜਾਨ ਅਜਾਨ ॥੨੩੦॥